

1

1 นี่คือนางสือประสูติของพระเยชูคริสต์ ซึ่งเป็นบุตรของดาวิดบุตรชายอับราฮัม
2 อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค อิสอัคให้กำเนิดยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดยูดาห์และพี่น้องของเขา
3 ยูดาห์ให้กำเนิด Perez และ Serah แห่ง Thamar เปเรชให้กำเนิดเฮชรอน เฮชรอนให้กำเนิดราม
4 รามให้กำเนิดอัมมินาดาบ Amminadab เป็นพ่อของนาเฮสสัน Nahesson เป็นพ่อของซัลมา
5 ซัลมาให้กำเนิดโอบาสแห่งราห์โบบาสให้กำเนิดโอบีดแห่งรุธ โอบีดเป็นพ่อของเจสซี
6 เจสซีให้กำเนิดกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์ดาวิดให้กำเนิดซาโลมอนโดยภรรยาของอูริยาห์
7 ซาโลมอนให้กำเนิด เรโอบอัม เรโอบอัมให้กำเนิดอาเบีย อาเบียให้กำเนิดอาซา
8 อาซาให้กำเนิดนายโยซาฟัท โยซาฟัทให้กำเนิดโยรัม เยโฮรัมให้กำเนิดอัสสิยาห์
9 อัสสิยาห์ให้กำเนิดโยธาม โยธามให้กำเนิดอาหัส อาหัสให้กำเนิดเฮเซคียาห์
10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดมานัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดอาโมน อาโมนให้กำเนิดโยสียาห์
11 โยสียาห์ให้กำเนิดเยโคนีห์และพี่น้องของเขาประมาณเวลาที่บาบิโลนเป็นเชลย
12 หลังจาก การ เป็น เชลย ใน บาบิโลน เยโคนีห์ ให้ กำเนิด ซี เทียล Sealthiel ให้กำเนิด Zerubabel
13 เศรบบาเบลให้กำเนิดอับิอุด อามูดให้กำเนิดเอเลียคิม เอเลียคิมให้กำเนิดอาซอร์
14 อาซอร์ให้กำเนิดซาโดค Zadok เป็นพ่อของ Achim Achim เป็นพ่อของ Eliud
15 เอลิเออาห์ให้กำเนิดเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดมัทธาน มัทธิวให้กำเนิดยาโคบ
16 ยาโคบให้กำเนิดโยเซฟ สามิของมารีย์ ผู้ซึ่งประสูติพระเยซูผู้มีชื่อว่าพระคริสต์
17 สมาชิก ทั้ง ปวง ตั้งแต่ อับราฮัม ถึง ดาวิด เป็น สมาชิก สิบ สี่ คน ตั้งแต่ดาวิดจนถึงการเป็นเชลยมีสมาชิกสิบสี่คน
จากการเป็นเชลยของบาบิโลนถึงพระคริสต์มีสมาชิกสิบสี่คน
18 แต่การประสูติของพระคริสต์ก็สำเร็จ เมื่อมารีย์มารดาของเขาสนิทกับโยเซฟ
ก่อนที่เขาจะพาเธอกลับบ้านพบว่าเธอตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
19 แต่โยเซฟสามิของเธอเคร่งศาสนาและไม่ต้องการทำให้เธออับอาย แต่เขาคิดจะทิ้งเธอไว้อย่างลับๆ
20 ขณะที่ท่านกำลังคิดอยู่อย่างนั้น ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏต่อท่านในความฝันว่า
"โยเซฟบุตรดาวิดเอ๋ย อย่ากลัวที่จะรับมารีย์สามิของท่านไปเป็นของท่าน
เพราะสิ่งที่เกิดในนางนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์"
21 นางจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งท่านจะชื่อพระเยซู
เพราะพระองค์จะช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอดพ้นจากบาปของเขา
๒๒ แต่ทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะจะสำเร็จ, ตรัสว่า
๒๓ "ดูเถิด, หญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง, และพวกเขาจะเรียกเขาว่าอิมมานูเอล"
๒๔ เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นจากการหลับ เขาก็ทำตามทูตสวรรค์ของพระเจ้าทรงบัญชาเขา และพาสามิไปด้วย
25 พระองค์ไม่รู้จักนางจนกระทั่งนางให้กำเนิดบุตรชายคนแรก และพระนามของพระองค์คือพระเยซู

2

1 เมื่อพระเยซูประสูติที่เบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดียในสมัยของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด
นักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม และกล่าวว่า "
2 กษัตริย์ที่เพิ่งเกิดของชาวยิวอยู่ที่ไหน"
เราได้เห็นดวงดาวของพระองค์ทางทิศตะวันออกและได้มานมัสการพระองค์
3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตกใจและกรุงเยรูซาเล็มทั้งสั่นก็อยู่กับพระองค์
4 พระองค์จึงรวบรวมพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ทั้งปวงในหมู่ประชาชน
และทูลถามจากเขาว่าพระคริสต์จะประสูติที่ไหน
5 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "ที่เบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์ เพราะผู้เผยพระวจนะเขียนไว้ดังนี้ว่า
6 "เบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์ เจ้ามิได้เป็นคนน้อยที่สุดในบรรดาเจ้านายของยูดาห์ เพราะว่ายุคจะมาหาข้าพเจ้า
ผู้จะเป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา"
7 แล้วเฮโรดจึงเรียกนักปราชญ์มาอย่างลับๆ และขียนหมั้นเพียรจากเขาทราบว่าจะปรากฏเมื่อใด 8
และนำเขาไปที่เบธเลเฮมว่า "จงไปหาทารกอย่างขยันหมั่นเพียร ถ้าท่านพบเขา
จงบอกข้าพเจ้าอีกครั้งว่าข้าพเจ้าจะมานมัสการเขาด้วย"
9 เมื่อเขาได้ยินกษัตริย์ก็จากไป และดูเถิด ดาวที่เขาเห็นทางทิศตะวันออกอยู่ข้างหน้าพวกเขาจนกระทั่งมันมาถึง
และยืนอยู่เหนือดวงนั้น ซึ่งพระกุมารอยู่นั้น
10 เมื่อเขาเห็นดาว เขาก็ชื่นชมยินดี
11 และเข้าไปในบ้าน และพบพระกุมารกับมารีย์มารดาของเขา จึงก้มลงนมัสการพระองค์
และเปิดทรัพย์สมบัติของตน และประทานทองคำ กายาน และมดยอบให้พระองค์
12 พระเจ้าทรงบัญชาเขาในความฝันว่าอย่าหันกลับไปหาเฮโรด และเขาก็กลับไปยังแผ่นดินของตนโดยทางอื่น
13 และเมื่อพวกเขาจากไป, ดุเถิด, ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏต่อโยเซฟในความฝัน, กล่าวว่า
"จงลุกขึ้นและพาทารกและมารดาของเขาไปกับเจ้า, และหนีไปยังแผ่นดินอียิปต์, และอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า,
เพราะเป็นความจริงที่เฮโรดกำลังพยายามฆ่าทารก"
14 พระองค์จึงลุกขึ้นและพาเด็กและมารดาของเขาไปกับเขาในตอนกลางคืน และหนีไปยังแผ่นดินอียิปต์

15 และท่านอยู่ที่นั่นจนกระทั่งหลังจากเฮโรดสิ้นพระชนม์ เพื่อสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะจะสำเร็จ โดยตรัสว่า "ข้าพเจ้าเรียกบุตรชายของข้าพเจ้ามาจากอียิปต์"
16 เมื่อเฮโรดเห็นว่าเขาถูกนักปราชญ์หลอก เขาก็โกรธมาก จึงส่งออกไปฆ่าเด็กทั้งปวงในเบธเลเฮม และตามพรมแดนทั้งหมดซึ่งมีอายุต่ำกว่าสองขวบ ตามเวลาที่เขาเรียนรู้จากนักปราชญ์อย่างขยันหมั่นเพียร
17 แล้วก็เกิดตามที่กล่าวถึงผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ ซึ่งกล่าวว่า
18 "เขาทั้งหลายได้ยินเสียงร้อง คร่ำครวญ ร้องไห้ และร้องไห้ ราเชลร้องไห้เพื่อลูกๆ ของเธอ และไม่ยอมปล่อยมือ เพราะทุกอย่างจบลงแล้วกับพวกเขา"
19 แต่เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด
ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏต่อโยเซฟในความฝันในแผ่นดินอียิปต์
20 และกล่าวว่า "จงลุกขึ้นและพาทารกและมารดาของเขาไปกับเจ้า และเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายตายไปแล้ว"
21 พระองค์จึงลุกขึ้นนำทารกและมารดาของเขาไปด้วย และเสด็จเข้าสู่แผ่นดินอิสราเอล
22 แต่เมื่อเขาได้ยินว่าอาร์เคลาอุสเป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูเดียแทนเฮโรดบิดาของเขา เขาก็กลัวที่จะมาที่นั่น ในความฝันท่านได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าและเสด็จไปยังสถานที่ต่างๆ ในแผ่นดินกาลิลี
23 และพระองค์เสด็จมาและอาศัยอยู่ในเมืองที่เรียกว่านาซาเร็ธ, เพื่อจะได้เกิดสมถุทธพยากรณ์ที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้, ให้เขาถูกเรียกว่านาซาเร็ธ.

3

1 ในตอนนั้นยอห์นผู้ถวายบัพติศมามาเทศนาในถิ่นทุรกันดารของแผ่นดินยูเดีย
2 กล่าวว่า "จงกลับใจเถิด เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว"
3 และท่านคือผู้ที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวว่า "มีเสียงของนักเทศน์ในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมทางในองค์พระผู้เป็นเจ้า และทำให้ทางของพระองค์ถูกต้อง'"
4 ยอห์นทรงสวมเสื้อคลุมขนอูฐ และคาดเข็มขัดหนังรอบเอว และอาหารของเขาคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า
5 แล้วเมืองเยรูซาเล็ม และแผ่นดินยูเดียทั้งสิ้น และแผ่นดินทั้งสิ้นรอบแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหาพระองค์
6 และรับบัพติศมาจากพระองค์ในแม่น้ำจอร์แดน และสารภาพบาปของตน
7 เมื่อพระองค์ทรงเห็นพวกฟาริสีและสะดูสีจำนวนมากมารับบัพติศมาของพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "งูพิษเอ๋ย ใครแสดงให้ท่านเห็นว่าท่านจะรอดพ้นจากพระพิโรธที่จะมาถึง?"
8 จงระมัดระวัง จงทำผลอันชอบธรรมแห่งการกลับใจ
9 อย่าคิดว่าท่านจะพูดกับตัวเองว่า 'เรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา' เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงสามารถยกบุตรหลานให้อับราฮัมขึ้นมาจากศิลาเหล่านี้ได้
10 ขวานถูกวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นต้นไม้ใดไม่ออกผลดีจะถูกตัดและโยนลงในกองไฟ
11 เราให้บัพติศมาท่านด้วยน้ำเพื่อการกลับใจ แต่ผู้ที่มาตามเรานั้นแข็งแกร่งกว่าข้าพเจ้า ผู้ไม่พอที่จะสวมรองเท้าได้ และเขาจะให้บัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
12 พระองค์ทรงมีฟลั่วอยู่ในมือ และจะกวาดที่นวดข้าว และเก็บข้าวชัยไว้ในยุ้งฉาง แต่จะเผาแกลบด้วยไฟนรินทร์
13 ตอน นั้น พระ เยชู เสด็จ มา จาก กาลิลี ที่ แม่น้ำ จอร์แดน ไป หา ยอห์น เพื่อ รับ บัพติศมา จาก พระองค์.
14 แต่ยอห์นด่าหน้าพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าต้องรับบัพติศมาจากท่าน แล้วท่านมาหาเรา"
15 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิดยอห์น ดังนั้นเราจึงสมควรที่จะทำความชอบธรรมทั้งปวงให้สำเร็จ" จากนั้นเขาก็ยอมให้เขาทำเช่นนั้น
16 เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระองค์ก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำทันที และดูเถิด ฟาสุวรรค์เปิดอยู่เหนือพระองค์ เขาเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาเหมือนนกพิราบและเสด็จมาหาเขา
๑๗ และดูเถิด, มีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า, "นี่คือพระบุตรที่รักของเรา, เราพอพระทัยในพระองค์"

4

1 พระเยซูทรงถูกพระวิญญาณทรงนำเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้ถูกมารทดลอง
2 เมื่อพระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน พระองค์ก็หิวโหย
3 ผู้ล่อลวงก็มาหาพระองค์และกล่าวว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงบอกว่าก้อนหินเหล่านี้จะกลายเป็นขนมปัง"
4 พระองค์ตรัสตอบว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะไม่ได้อาศัยชีวิตอยู่ด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"
5 แล้วมารก็พาเขาเข้าไปในนครเบธสัย และวางเขาไว้บนยอดพระวิหาร
6 และพูดกับเขาว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงวางตัวลง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์เหนือท่าน และเขาจะอุ้มท่านไว้ในมือ เพื่อท่านจะได้ไม่กระแทกเท้าของท่านกับก้อนหิน'
7 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้อีกว่า 'เจ้าอย่าทดลองพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า'"
8 มารทรงนำเขาไปกับเขาอีกครั้งไปยังภูเขาสองแห่ง และแสดงให้เห็นอาณาจักรทั้งสิ้นของโลกและสง่าราศีของมัน
9 และพูดกับเขาว่า "เราจะให้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่เจ้า ถ้าเจ้ากราบลงนมัสการเรา"
10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ซาตานเอ๋ย จงออกไปจากเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า

'เจ้าจันมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้า และรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว'"

11 แล้วมารก็จากเขาไป และดูเถิด ทูตสวรรค์มาหาเขาและปรณินัติเขา

12 เมื่อพระเยซูไต่ยืนว่ายอห์นถูกส่งมอมแล้ว พระองค์จึงเสด็จไปยังแผ่นดินกาลิลี

13 พระองค์จึงออกจากเมืองนาซาเร็ธ และเสด็จมาอาศัยอยู่ที่คาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเล

ในแผ่นดินเศบูลนและนัฟทาลี

14 เพื่อสิ่งที่คุณเผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวไว้จะสำเร็จ โดย

กล่าวว่า 15 "แผ่นดินเศบูลนและแผ่นดินนาฟทาลี ตามทางทะเล ไกลข้ามแม่น้ำจอร์แดน และกาลิลีของคนต่างชาติ

16 ประชาชนที่นั่นอยู่ในความมืดเห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่ และคนที่นั่งในที่นั้น

และเงาแห่งความตายก็สว่างขึ้นมานบนเขา"

17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงเริ่มเทศนาว่า "จงกลับใจเถิด เพราะอาณาจักรสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว"

18 เมื่อพระเยซูทรงเดินริมทะเลกาลิลี พระองค์จึงเห็นพี่น้องสองคน คือ ซีโมนชื่อเปโตร

และอันดรูว์น้องชายของเขากำลังโยนอวนลงไปในทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง

19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด แล้วเราจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นชาวประมง"

20 เขาก็ทิ้งอวน และ ตาม พระองค์ ไป ทันที.

21 ขณะที่คุณพระองค์เสด็จจากที่นั่นไป ก็เห็นพี่น้องอีกสองคน คือ ยากอบบุตรชายเศเบดี และยอห์นน้องชายของเขา

อยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขากำลังซ่อมอวนของเขา และพระองค์จึงเรียกเขา

22 ทันทีที่เขาทั้งหลายออกจากเรือและบิดาของเขาและติดตามพระองค์ไป

23 พระเยซูเสด็จไปทั่วแผ่นดินกาลิลี สั่งสอนเขาในโรงเรียนของเขา และสั่งสอนชาวประเสริฐแห่งราชอาณาจักร

และทรงรักษาโรคระบาดและโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดในหมู่ประชาชน

24 และรายงานของเขาแพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินซีเรีย เขานำคนป่วยทุกชนิดมาหาพระองค์

ซึ่งทุกซทุกซด้วยโรคระบาดและความทรมาณต่างๆ ทั้งปีศาจเข้าสิง

ดวงจันทร์ถูกกระแทกกระเทือนและป่วยเป็นโรคเกาต์ และพระองค์ทรงทำให้พวกเขาทั้งหมดดี.

25 เขาทั้งหลายติดตามพระองค์ตามผู้คนมากมายจากแคว้นกาลิลี จากสิบเมือง จากเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินยูเดีย

และจากข้ามแม่น้ำจอร์แดน

5

1 เมื่อพระองค์ทรงเห็นประชาชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและนั่งลง

และเหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ 2

พระองค์จึงอัปปากสั่งสอนเขาว่า 3

"คนยากจนทางจิตวิญญาณก็เป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา"

4 คนที่โศกเศร้าก็เป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการปลอบโยน

5 คนอ่อนโยนก็เป็นสุข เพราะเขาจะได้เป็นเจ้าภาพแผ่นดินโลก

6 คนที่หิวกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะเขาจะอิ่มเอม

7 ผู้เมตตาก็เป็นสุข เพราะเขาจะได้รับความเมตตา

8 คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

9 คนสร้างสันติสุขก็เป็นสุข เพราะเขาจะถูกเรียกว่าบุตรธิดาของพระเจ้า

10 คนที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา

11 ท่านเป็นสุขเมื่อมีคนด่าทอท่านและข่มเหงท่านเพราะเห็นแก่เรา

และพูดคำชั่วร้ายทั้งปวงต่อท่านหากเขาโกหกเรื่องนั้น 3

12 จงชื่นชมยินดีและร่าเริง เพราะท่านจะได้รับบำเหน็จบำนาญในสวรรค์

เพราะนี่คือวิธีที่พวกเขาข่มเหงผู้เผยพระวจนะที่อยู่ก่อนหน้าเจ้า

13 พระองค์ทรงเป็นเกลือของโลก ตอนนี้เกลือกลายเป็นคนโง่ คุณควรใส่เกลือด้วยอะไร?

ต่อจากนี้ไปไม่มีประโยชน์นอกจากเทมันออกมาและปล่อยให้มันถูกเหยียบย่ำไว้ได้เท่า

14 พระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลก เมืองซึ่งตั้งอยู่บนภูเขาไม่สามารถซ่อนได้

15 ห้ามจุดเทียนและวางไว้ในใต้บุงเซล แต่จะจุดเทียนไว้บนที่วางตะเกียงไว้ เพื่อจะส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือน

16 ฉะนั้นจงให้ความสว่างของเจ้าส่องต่อหน้ามนุษย์ เพื่อเขาจะได้เห็นการดีของเจ้า

และถวายเกียรติพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตในสวรรค์

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติหรือผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาเพื่อยกเลิก แต่มาเพื่อทำให้สำเร็จ

18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านไป

จะไม่ผ่านไปแม้แต่ตัวอักษรหรือพระราชบัญญัติแม้แต่หนึ่งตัว จนกว่าสิ่งทั้งปวงจะเกิดขึ้น

19 ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชบัญญัติข้อหนึ่งเหล่านี้ และสอนประชาชนอย่างนั้น จะเรียกว่าผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์

แต่ผู้ใดกระทำและสอนจะเรียกว่ายิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์

20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ดีกว่าธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

ท่านจะไม่เข้าราชอาณาจักรสวรรค์

21 ท่านทั้งหลายไต่ยืนว่ามีคำกล่าวแก่คนโบราณว่า "ท่านอย่าฆ่า แต่ผู้ใดฆ่าก็มีความผิดในการพิพากษา"

22 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่ชายของตนก็มีความผิดในการพิพากษา แต่ผู้ใดพูดกับพี่น้องของตนว่า

'ราชา' ก็มีความผิดในการให้คำปรึกษา แต่ผู้ใดก็ตามที่พูดว่า 'ท่านโง่' ก็มีความผิดในไฟนรก

23 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชา และระลึกว่าพี่ชายของท่านมีสิ่งใดต่อต้านท่าน
24 จงทิ้งเครื่องบูชาไว้ที่นั่นก่อนแท่นบูชา และไปคืนดีกับพี่น้องของท่านก่อน แล้วจึงมาถวายเครื่องบูชาของท่าน
25 จงเชื่อฟังคำตรัสของท่านในไม่ช้า ในขณะที่ท่านยังอยู่กับเขาระหว่างทาง
เกรงว่าวันหนึ่งศัตรูจะมอบท่านให้ผู้พิพากษา และผู้พิพากษาก็จะมอบท่านให้คนรับใช้และถูกโยนเข้าคุก
26 ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะไม่ออกจากที่นั่นจนกว่าท่านจะจ่ายเงินก่อนสุดท้าย
27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวแก่คนโบราณว่า "อย่าล่วงประเวณี"
28 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า "ผู้ใดมองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อตักตวงเธอ ก็ได้ล่วงประเวณีกับเธอในใจแล้ว
29 แต่ถ้าตาขวาของเจ้าขุ่นเคือง จงดึงมันออกมาแล้วโยนทิ้ง
เป็นการดีกว่าสำหรับพวกเจ้าที่อวัยวะคนหนึ่งของพวกเขาจะไม่ถูกโยนลงไปในการ
30 ถ้ามือขวาของเจ้าทำให้เจ้าขุ่นเคือง จงตัดมันออกแล้วโยนทิ้งไปจากเจ้า
เป็นการดีกว่าสำหรับพวกเจ้าที่อวัยวะคนหนึ่งของพวกเขาจะไม่ถูกโยนลงไปในการ
31 มีคำกล่าวอีกว่า "ผู้ใดหย่าร้างภรรยาของตน ให้หนังสือหย่าร้างแก่เธอ"
32 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าร้างภรรยาของตน (ยกเว้นการล่วงประเวณี) ก็ทำให้เธอล่วงประเวณี
และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่จากไปแล้วก็เป็นการล่วงประเวณี
33 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวแก่คนโบราณว่า "อย่าปลุกฎฎาแก่เจ้ และจงรักษาค่าปลุกฎฎาต่อพระเจ้า"
34 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานโดยสวรรค์เลย เพราะเป็นบัลลังก์ของพระเจ้า 35
หรือโดยแผ่นดินโลก เพราะเป็นที่วางเท้าของพระบาทของพระองค์ หรือโดยเยรูซาเล็ม
เพราะเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
36 ท่านทั้งหลายอย่าสาบานโดยอ้างศีรษะของท่าน
เพราะท่านจะไม่สามารถทำให้ผมเป็นสีดำหรือขาวได้แม้แต่เส้นเดียว
37 แต่ขอให้ถ้อยคำของเจ้าเป็น : ใช่ ใช่ ไม่ ไม่ สิ่งที่อยู่เหนือสิ่งนั้นคือความชั่วร้าย
38 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวที่ว่า "ดาต่อดา ฟันต่อฟัน"
39 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า "ท่านอย่าต่อต้านความชั่วร้าย แต่ถ้าผู้ใดฟาดแก้มขวาของท่าน
ให้ถวายแก้มอีกข้างหนึ่งด้วย"
40 ถ้าผู้ใดอยากโต้เถียงกับท่านและเอาเสื้อคลุมของท่าน ให้ผู้นั้นมีเสื้อคลุมของเขาด้วย
41 ถ้าผู้ใดบังคับท่านหนึ่งไมล์ จงไปกับเขาสองไมล์
42 จงให้แก่ผู้ที่ขอจากเจ้า และอย่าหันหลังให้ผู้ที่จะประสงค์จะขโมยจากเจ้า
43 ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวที่ว่า "จงรักเพื่อนบ้านของท่านและเกลียดชังศัตรูของท่าน"
44 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า "จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรคนที่สาปแช่งท่าน จงทำดีต่อคนที่เกลียดชังท่าน
และอธิษฐานเผื่อท่านทั้งหลายและชนแห่งท่าน
45 เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรธิดาของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์
เพราะพระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นบนคนชั่วร้ายและคนดี
และทรงให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม
46 เพราะถ้าเจ้ารักคนที่รักเจ้า เจ้าจะได้บำเหน็จอะไร? คนเก็บภาษีไม่ทำเช่นเดียวกันหรือ?
47 ถ้าท่านมีเมตตาต่อพี่น้องของท่านเท่านั้น เจ้าหน้าที่ศุลกากรไม่ทำเช่นเดียวกันหรือ?
48 เหตุฉะนั้นเจ้าต้องดีพร้อม เช่นเดียวกับพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้นสมบูรณ์แบบ

6

1 จงระมัดระวังการบิดเบือนของท่าน เพื่อท่านจะไม่ให้สิ่งนั้นต่อหน้ามนุษย์ เพื่อท่านจะได้เห็นท่าน
มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับรางวัลจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
2 เมื่อท่านบิดเบือน อย่าให้เขาแต่รตหน้าท่าน เหมือนคนหน้าซื่อใจคดทำในโรงเรียนและตามท้องถนน
เพื่อประชาชนจะได้ยกย่องเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเขาสูญเสียรางวัลของพวกเขา
3 แต่เมื่อท่านบิดเบือน อย่าให้มือซ้ายของท่านรู้ว่ามือขวาของท่านกำลังทำอะไรอยู่ 4
เพื่อความเมตตาของท่านจะถูกซ่อนไว้ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับจะทรงตอบแทนท่านในที่สาธารณะ
5 และเมื่อท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคดที่ขบยีนอธิษฐานในโรงเรียนและตามมุมถนน
เพื่อประชาชนจะได้เห็นเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเขาสูญเสียรางวัลของพวกเขา
6 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน จงเข้าไปในตู้เสื้อผ้าของท่านและปิดประตู และอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านในที่ลับ
และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับจะทรงตอบแทนท่านในที่สาธารณะ
7 และเมื่อท่านอธิษฐาน อย่าพูดพล่ามเหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าเขาจะได้ยินถ้าเขาพูดมาก
8 เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่เท่ากับเขา พ่อของคุณรู้ว่าคุณต้องการอะไรก่อนที่จะถามเขา
9 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงอธิษฐานดังนี้ว่า 'พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์'
ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มา พระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนในสวรรค์
11 ขอทรงให้อาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ในวันนี้
12 และขอทรงยกโทษให้เราทั้งหลาย เหมือนที่เรายกโทษให้คนที่ล่วงละเมิดเรา
13 และอย่านำเราไปสู่การล่อลวง แต่ขอทรงช่วยเราให้พ้นจากความชั่วร้าย เพราะวาระชาอาณาจักร ฤทธิ์อำนาจ
และสง่าราศีเป็นของพระองค์ตลอดไป สาธุ
14 เพราะว่าถ้าท่านยกโทษให้ความผิดของมนุษย์ พระบิดาในสวรรค์ของท่านจะทรงยกโทษให้ท่านด้วย 15

แต่ถ้าท่านไม่ยกโทษให้ความผิดของมนุษย์

16 เมื่อท่านถือศีลอด อย่าดูเปรี้ยวเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาปลอมตัวเพื่อจะได้แสดงต่อหน้ามนุษย์ด้วยการอดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเขาสูญเสียรางวัลของพวกเขา

17 แต่เมื่อท่านอดอาหาร จงเจิมศีรษะของท่านและล้างหน้า 18 เพื่อท่านจะได้ไม่ปรากฏตัวต่อหน้ามนุษย์พร้อมกับการอดอาหารของท่าน แต่ต่อพระพักตร์พระบิดาของท่านผู้ซ่อนเร้น และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับจะทรงตอบแทนท่านในที่สาธารณะ

19 อย่าเก็บทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวท่านเองบนแผ่นดินโลก ที่ซึ่งแมลงเม่าและสนิมกิน และโจรขุดและขโมย

20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเองในสวรรค์ เพราะเขาไม่กินมอดหรือสนิม และโจรไม่ขุดหรือขโมย

21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของเจ้าอยู่ที่ไหน ที่ใดก็มีใจของเจ้าด้วย

22 ตาเป็นแสงสว่างของร่างกาย ถ้าวางตาของคุณเรียงงายร่างกายของคุณจะเบา

23 แต่ถ้าวางตาของเจ้าเป็นคนโกง ร่างกายของเจ้าก็จะมีตม ถ้าความสว่างที่อยู่ในเจ้าคือความมืด ความมืดจะยิ่งใหญ่เพียงใด!

24 ไม่มีใครสามารถปรนนิบัตินายสองคนได้ ทั้งจะเกลียดชังคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง หรือจะยึดติดกับนายคนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง คุณไม่สามารถรับใช้พระเจ้าและแมมม่อนได้

25 เพราะฉะนั้นเราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า "อย่ากังวลเรื่องชีวิตของท่าน สิ่งที่ท่านจะกินและดื่ม หรือเรื่องร่างกายของท่าน และสิ่งที่ท่านจะสวมใส่" ชีวิตเป็นมากกว่าอาหารไม่ใช่หรือ? และร่างกายมากกว่าเสื้อผ้า?

26 คุณกในอากาศ มันไม่หวาน ไม่เก็บเกี่ยว ไม่เก็บเกี่ยว ไม่เก็บเกี่ยว ไม่เก็บเกี่ยวในยุ่งจาง แต่พระบิดาบนสวรรค์ของเจ้าก็ทรงเลี้ยงมัน คุณไม่ได้เป็นมากกว่าพวกเขาหรือ?

27 แต่มีใครบ้างในหมู่ท่านที่จะเพิ่มความยาวของเขาสองนิ้วศอก แม้ว่าเขาจะดูแลมันในทันที

28 ทำไม คุณ จึง ใส่ใจ เรื่อง เครื่อง นุ่ง ห่ม? ดอกกลีบลีลในทุ่งนาว่าพวกมันเติบโตอย่างไร: พวกมันไม่ทำงานและไม่หม่น

29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ซาโลมอนในสง่าราศีทั้งสิ้นของเขาก็ไม่ได้สวมเสื้อผ้าเหมือนเขา

30 ถ้าพระเจ้าทรงแต่งหญ้านี้ในทุ่งนา ซึ่งยืนอยู่วันนี้ และจะถูกโยนลงในเตาเผาในวันพรุ่งนี้ โอ ท่านผู้มีศรัทธาอย่า พระองค์จะไม่ทรงกระทำเช่นนี้กับท่านหรือ?

31 เหตุฉะนั้นอย่ากังวล และพูดว่า 'เราจะกินอะไร จะดื่มอะไร เราจะใส่อะไร'

32 คนต่างชาติแสวงหาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะพระบิดาบนสวรรค์ของเจ้ารู้ว่าเจ้าต้องการสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

33 จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งเหล่านี้จะถูกเพิ่มเข้ามาแก่ท่าน

34 เพราะฉะนั้นอย่ากังวลเกี่ยวกับเช้าวันรุ่งขึ้น เพราะเช้าจะดูแลเอง ก็เพียงพอแล้วที่ทุกวันนี้จะมีโรคระบาดของตัวเอง

7 1 อย่าตัดสิน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา

2 เพราะว่าท่านจะพิพากษาคำพิพากษาใด ท่านจะถูกพิพากษา และท่านจะวัดด้วยเครื่องวัดใด

3 แต่เหตุใดท่านจึงเห็นจุดในตาของพี่น้องของท่าน และไม่เห็นล้าแสงในตาของท่านเอง

4 หรือท่านจะพูดกับพี่ชายของท่านได้อย่างไรว่า 'หยุด เราจะเอาจุดนั้นออกจากตาท่าน' และดูเถิด มีล้าแสงอยู่ในตาของท่าน?

5 คนหน้าซื่อใจคดเอ๋ย ก่อนอื่นจงเอาล้าแสงออกจากตาของเจ้าเอง แล้วดูว่าเจ้าเอาจุดนั้นออกจากตาของพี่ชายอย่างไร 5

6 อย่าให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แก่สุนัข หรือโยนไข่มุกของเจ้าต่อหน้าหมู เกรงว่ามันจะเหยียบย่ำมันไว้ใต้เท้าของมัน และพลิกกลับและฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ

7 จงทูลขอและจะได้ให้ จงแสวงหาแล้วจะพบ เคาะแล้วจะเปิดให้ท่าน

8 เพราะว่าผู้ที่ขอก็กได้รับ และผู้ที่แสวงหาก็กพบ และผู้ที่เคาะประตูนั้นจะได้รับ

9 มีใครบ้างในหมู่พวกท่านเมื่อบุตรชายขอเขาขอขนมปังจากเขา

10 หรือถ้าเขาขอปลาให้เขาและเสนอให้เขา

11 ถ้า ท่าน ผู้ ยิง ให้ ของ ประทาน ดี ๆ แก่ ลูก ๆ ของ ท่าน ได้ แล้ว พระ บิดา ของ ท่าน ใน สวรรค์ จะ ประทาน สิ่ง ดี ๆ แก่ คน ที่ ขอ พระองค์ ยิ่ง อีก เพียง ไร!

12 สิ่ง ที่ คุณ ต้องการ ให้ คน ทำ กับ คุณ คุณ ก็ ทำ กับ เขา. นี่คือนพระราชบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ

13 จง เข้า ทาง ประตู แคบ เพราะประตูกว้าง และทางกว้างที่นำไปสู่การสาปแช่ง และมีหลายคนที่เดินบนนั้น

14 ประตูแคบ และทางแคบ ซึ่งนำไปสู่ชีวิต และมีเพียงไม่กี่คนในพวกเขาที่พบ

15 จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จที่มาหาท่านในชุดแกะ แต่ข้างในพวกเขาเป็นหมาป่าที่หิวโหย

16 ท่านจะรู้จักเขาโดยผลของเขา คุณสามารถเก็บองุ่นจากหนามหรือมะเดื่อจากหนามได้หรือไม่?

17 ดังนั้นต้นไม้ดีทุกต้นจึงออกผลดี แต่ต้นไม้เน่าเสียก็เกิดผลไม่ดี

18 ต้นไม้ดีจะออกผลดีไม่ได้ และต้นไม้เน่าเสียก็เกิดผลดีไม่ได้

19 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดีจะถูกตัดและโยนลงในกองไฟ

20 เหตุฉะนั้นเจ้าจะรู้จักพวกเขาโดยผลของเขา

21 ไม่ใช่ทุกคนที่พูดกับเราว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่พระเจ้า' จะเข้าราชอาณาจักรสวรรค์

แต่ผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
22 ในวันนั้นจะมีหลายคนพูดกับข้าพเจ้าว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่พระเจ้า
ข้าแต่เรามีไถ่พยานกรรมในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ขับไล่ปีศาจในพระนามของพระองค์หรือ'
และข้าพระองค์มิได้กระทำหลายอย่างในพระนามของพระองค์หรือ'
23 แล้วเราจะสารภาพกับเขาว่า 'ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักท่านทั้งหลาย ทั้งหลายจงจงออกไปจากข้าพเจ้าเถิด'
24 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าและกระทำ
ข้าพเจ้าเปรียบเขากับคนฉลาดที่สร้างบ้านของตนบนศิลา
25 เมื่อฝนตกลงมา และน้ำไหลเข้ามา และลมพัดกระหน่ำบ้าน บ้านก็ไม่ล้มลง เพราะมันตั้งอยู่บนก้อนหิน
26 และผู้ใดได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเราและไม่ทำตาม ก็เหมือนคนโง่ที่สร้างบ้านของตนบนทราย
27 เมื่อฝนตกลงมา และน้ำไหลมา และลมพัดกระหน่ำบ้าน บ้านก็ตกลงมาและล้มลงอย่างใหญ่หลวง
๒๘ เมื่อพระเยซูทรงพูดจบแล้ว ผู้คนก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์.
29 เพราะพระองค์ทรงเทศนาด้วยสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ และไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

1 แต่เมื่อพระองค์ลงจากภูเขา ประชาชนจำนวนมากก็ตามพระองค์ไป
2 ดุเถิด คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมานมัสการพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ถ้าพระองค์ประสงค์
พระองค์จะชำระข้าพระองค์ให้สะอาดได้"
3 พระเยซูจึงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์และแตะเขาและตรัสว่า "เราจะทำ จงชำระให้สะอาด"
และทันทีที่เขาได้รับการชำระให้สะอาดจากโรคเรื้อน
4 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่าบอกใคร แต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายของขจรที่โมเสสบัญชาไว้เป็นพยานเกี่ยวกับเขา"
5 แต่เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในคาเปอรนาอุม นายร้อยคนหนึ่งมาหาพระองค์และวิงวอนพระองค์ 6
กล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์อยู่ที่บ้านป่วยเป็นโรคเกาต์ และทุกข์ทรมานอย่างหนัก"
7 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราจะมารักษาเขาให้หายขาด"
8 นายร้อยตอบว่า "ข้าแต่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คู่ควรที่พระองค์จะเข้าไปใต้หลังคาของเรา แต่พูดเพียงคำเดียว
แล้วผู้รับใช้ของข้าพระองค์จะได้รับการรักษา"
9 เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนอยู่ภายใต้อำนาจ และข้าพเจ้ามีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา และถ้าข้าพเจ้าพูดกับคนหนึ่งว่า
'ไป' เขาก็ไป และอีกคนหนึ่งว่า 'มาที่นี่' เขาก็มา และเขาก็มาหาผู้รับใช้ของเราว่า 'จงทำอย่างนี้'
10 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ประหลาดใจและตรัสกับคนที่ติดตามพระองค์ว่า
"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อเช่นนั้นในอิสราเอล
11 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนจำนวนมากจะมามีชีวิตและเย็น และนั่งในอาณัติสวรรค์กับอับราฮัม อิสอัค
และยาโคบ
12 แต่ลูกหลานของราชอาณาจักรจะถูกขับไล่ออกไปในความมืด และจะมีเสียงร้องไห้และกัดฟัน
13 พระเยซูตรัสกับนายร้อยว่า "จงไปเถิด จงทำตามความเชื่อของเจ้า" และผู้รับใช้ของพระองค์ก็หายดีในชั่วโมงนั้น
14 พระเยซูเสด็จมาที่บ้านของเปโตร และเห็นว่าแม่สามีของเขานอนและมีไข้
15 แล้วพระองค์ก็จับมือนาง และไขกักหายไปนาง และเธอลุกขึ้นปฏิบัติศาสนกิจต่อพวกเขา
16 ในตอนเย็นเขานำคนที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ และพระองค์ทรงขับวิญญาณออกด้วยพระวจนะ
และทรงรักษาคนป่วยทุกชนิด 17
เพื่อสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวไว้จะสำเร็จ โดยกล่าวว่า "พระองค์ทรงรับความอ่อนแอของเราไว้กับพระองค์
และพระองค์ทรงรับโรคเรื้อนของเรา"
18 เมื่อพระเยซูทรงเห็นคนมากมายรอบตัว พระองค์จึงทรงสั่งให้พระองค์ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเล
19 อาลักษณ์คนหนึ่งมาหาพระองค์และทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกที่"
20 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "สุนัขจึงจอกมีหลุม และนกในอากาศมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่ต้องก้มศีรษะ"
21 สาวกอีกคนหนึ่งจึงทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงให้ข้าพระองค์ไปฝังพระบิดาของข้าพระองค์ก่อน"
22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา และให้คนตายฝังศพของเขา"
23 พระองค์จึงขึ้นเรือ และสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป
๒๔ และดูเถิด มีความหุนหันพลันแล่นอย่างใหญ่หลวงขึ้นในทะเล, จวนเรือถูกคลื่นปกคลุมด้วย, และเขาหลับอยู่.
25 เหล่าสาวกก็มาหาพระองค์และปลุกพระองค์ให้ตื่น และกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์เถิด
ข้าพระองค์กำลังพินาศ"
26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายที่มีความเชื่อเล็กน้อย เหตุใดท่านจึงกลัวจึง" เขาลุกขึ้นขลุ้มและทะเล
จากนั้นมันก็ค่อนข้างเงียบ
27 แต่ประชาชนต่างประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้เป็นคนแบบไหนที่ลมและทะเลเชื่อฟังเขา
28 พระองค์จึงเสด็จมาอีกฟากหนึ่งของทะเลมาถึงดินแดนของชาวเกริเกซีน
จากนั้นชายสองคนที่ถูกสิงก็วิ่งเข้าหาเขาซึ่งออกมาจากคนชุดหลุมฝังศพและโกรธมากจนไม่มีใครเดินถนนนี้ได้
29 ดุเถิด, พวกเขาร้องว่า "โอ้พระเยซูบุตรของพระผู้เป็นเจ้า คุณมาที่นี่เพื่อทรมานเราก่อนถึงเวลาหรือ?
30 และฝูงหมูฝูงใหญ่ในทุ่งหญ้าอยู่ห่างไกลจากเขา
31 แล้วมารก็วิงวอนพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์ต้องการขับไล่เราออกไป ให้เราเข้าไปในฝูงสุกร"

32 พระองค์ตรัสว่า "ไปเถิด! จากนั้นเขาก็ออกไปในฝูงหมู และดูเถิด
ฝูงสุกรทั้งปวงโยนตัวลงจากเนินเขาเข้าไปในทะเลและจมน้ำตาย
33 คนเลี้ยงแกะจึงหนีเข้าไปในเมืองและเล่าเรื่องทั้งสิ้นและสิ่งที่เกิดขึ้นกับผี
34 ดูเถิด ทั้งเมืองออกไปพบพระเยซู เมื่อพวกเขาเห็นเขา พวกเขา ก็ขอร้องให้เขาออกจากภูมิภาคของพวกเขา

9 1 แล้วพระองค์ก็ขึ้นเรือ และแล่นเรือกลับไปยังเมืองของพระองค์
2 และดูเถิด, เขานำชายคนหนึ่งที่มาด้วยโรคเกาต์มาหาพระองค์ ซึ่งนอนอยู่บนเตียง.
เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์ตรัสกับชายที่กำลังเป็นโรคเกาต์ว่า "ลูกชายของเรา
บาปของคุณได้รับการอภัย
3 ดูเถิด, ธรรมาจารย์บางคนพูดกับตัวเองว่า "ชายคนนี้นั้นประมาทพระเจ้า"
4 แต่เมื่อพระเยซูทรงเห็นความคิดของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า "เหตุใดท่านจึงคิดชั่วร้ายในใจของท่าน?
5 อันไหนง่ายกว่ากัน คือ พูดว่า "บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว" หรือพูดว่า "ลุกขึ้นเดิน"
6 เพื่อท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในการให้อภัยบาปบนแผ่นดินโลก
(พระองค์ตรัสกับชายผู้ป่วยเป็นโรคเกาต์) "จงลุกขึ้นยกเตียงของเจ้าขึ้นและกลับบ้าน"
7 พระองค์จึงลุกขึ้นกลับบ้าน
8 เมื่อประชาชนเห็นเช่นนั้น เขาก็ประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้าผู้ประทานฤทธิ์อำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์
9 ขณะที่พระเยซูกำลังจะเสด็จไป พระองค์ก็เห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่สำนักงานศุลกากรชื่อมัทธิว
และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นและตามเขาไป
10 ขณะที่พระองค์กำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะในพระนิเวศน์ ดูถูก
คนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากมานั่งที่โต๊ะกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์
11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนั้น ก็พูดกับสาวกของพระองค์ว่า
"ทำไมนายของเจ้าจึงรับประทานอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาป
12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ตรัสกับเขาว่า "คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วย
13 แต่ ไป และ เรียน ว่า อะไร คือ "เรา ยินดี ใน ความ เมตตา และ ไม่ ยินดี ใน เครื่อง บูชา."
เรามาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ ไม่ใช่คนชอบธรรม
14 ขณะนั้นสาวกของยอห์นก็มาหาพระองค์และถามว่า "ทำไมเรากับพวกฟาริสีจึงอดอาหารมากขนาดนั้น
แต่สาวกของท่านไม่อดอาหาร"
15 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "คู่สมรสจะโศกเศร้าได้อย่างไรในขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับเขา"
แต่เวลาจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกพรากไปจากท่ามกลางเขา จากนั้นพวกเขาจะอดอาหาร
16 ไม่มีใครซ่อมเสื้อผ้าเก่าด้วยผ้าขุบผ้าใหม่ เพราะผ้าขี้ริ้วจะฉีกเสื้อผ้าออกอีก และฉีกขาดจะยิ่งแยลง
17 ท่านทั้งหลายอย่าใส่ไขเดอรในหนึ่งเก่า มิฉะนั้นหนึ่งจะฉีกขาด และหนึ่งจะหกล และหนึ่งจะพินาศ
พวกเขาใส่ต้องใส่ใหม่แทนเพื่อที่พวกเขาจะเก็บรักษาไว้ด้วยกัน
18 ขณะที่พระองค์กำลังพูดสิ่งเหล่านี้กับเขา ดูเถิด ผู้ปกครองคนหนึ่งมากrabลงต่อหน้าพระองค์ และกล่าวว่า
"ข้าแต่พระเจ้า บุตรสาวของข้าพระองค์ตายแล้ว แต่จงมาวางมือบนนาง แล้วเธอจะมีชีวิตอยู่"
19 พระเยซูจึงลุกขึ้นและติดตามพระองค์และเหล่าสาวกของพระองค์
20 และดูเถิด, หญิงคนหนึ่งซึ่งมีเลือดออกมาสิบสองปีแล้วมาหาพระองค์จากด้านหลังและแตะชายเสื้อของพระองค์.
21 เพราะนางพูดกับตัวเองว่า "ถ้าข้าพเจ้าจะแตะต้องเสื้อของพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะหายดี"
22 พระเยซูทรงหันกลับมาเห็นนางว่า "ลูกสาวของข้า จงกล้าเถิดเถิด เพราะความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายดี"
หญิงคนนั้นก็หายดีในเวลาเดียวกัน
23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนหัวหน้า และเห็นเสียงเป่าและเสียงโกลาหลของประชาชน 24
พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงออกไปเถิด เพราะหญิงสาวคนนั้นยังไม่ตาย แต่หลับอยู่" และพวกเขาหัวเราะเยาะเขา
25 แต่เมื่อประชาชนถูกขับไล่ออกไปแล้ว พระองค์ก็เข้าไปจับมือนาง และหญิงสาวก็ลุกขึ้น
26 ชาวลิบนีแพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินเดียวกัน
27 ขณะที่พระเยซูเสด็จจากที่นั้น ชายตาบอดสองคนก็เดินตามพระองค์ไปร้องว่า "โอบุตรดาวิด
ขอทรงเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด"
28 เมื่อพระองค์กลับถึงบ้าน คนตาบอดก็มาหาพระองค์ พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"ท่านทั้งหลายเชื่อหรือไม่ว่าเราสามารถทำสิ่งเหล่านี้กับท่านได้" เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า
29 พระองค์ทรงสัมผัสดวงตาของข้าและตรัสว่า "จงกระทำแก่ท่านตามความเชื่อของท่าน"
30 และดวงตาของเขาก็เปิดขึ้น พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาว่า "จงระวังให้ไม่มีใครรู้"
31 แต่เขาทั้งหลายออกไปและบอกพระองค์ในแผ่นดินเดียวกัน
32 เมื่อเขาออกมาแล้ว ดูเถิด เขานำชายคนหนึ่งที่มาและถูกครอบงำมาหาพระองค์
33 เมื่อมารถูกขับไล่ออกไปแล้ว คนใบ้ก็พูด ประชาชนต่างประหลาดใจและกล่าวว่า
"สิ่งเช่นนี้ไม่เคยเห็นในอิสราเอล"
34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "พระองค์ทรงขับไล่มารโดยผู้ปกครองของมาร"
35 พระเยซูเสด็จไปทั่วเมืองและตลาดทั้งสิ้น สั่งสอนในโรงเรียนของตม และสั่งสอนชาวประเสริฐแห่งราชอาณาจักร
และทรงรักษาโรคระบาดและโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดในหมู่ประชาชน

36 เมื่อพระองค์ทรงเห็นประชาชน เขาก็ส่งสารเขา เพราะเขาเกล้งทำและกระจัดกระจายเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
37 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ผลผลิตมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย
38 ขอให้พระเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยวส่งคนงานไปเก็บเกี่ยวของพระองค์

10

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาหาพระองค์
และประทานอำนาจเหนือวิญญาณโสโครกเหล่านั้น ให้เขาขับไล่เขาออกไป
และรักษาโรคระบาดและโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิด
2 ชื่อของอัครสาวกสิบสองคนมีดังนี้ ซีโมนคนแรกชื่อเปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา
ยากอบบุตรชายของเศเบดีและยอห์นน้องชายของเขา
3 ฟิลิปและบาร์โธโลมิว โทมัสและแมทธิว คนเก็บภาษี เจมส์บุตรชายของ Alphaeus, Lebbaeus มีนามสกุล
Thaddeus;
4 ซีโมนแห่งคานาและยูดาสิสคาริโอทผู้ทรยศเขา
5 พระเยซูทรงใช้คนสิบสองคนนี้มาและบัญชาเขาว่า "อย่าเดินในถนนของคนต่างชาติ
หรือเข้าไปในหัวเมืองของชาวสะมาเรีย 6
แต่จงไปหาแกะที่หายไปของวงศ์วานอิสราเอล"
7 แต่จงไปเทศนาและกล่าวว่า 'อาณาจักรสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว'
8 ทรงรักษาคนป่วย ชำระคนโรคเรื้อน ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมา และขับไล่ปีศาจออกไป คุณได้รับมันอย่างอิสระ
ให้มันอย่างอิสระ
9 อย่าให้เจ้ามีทองคำ เงิน หรือทองสัมฤทธิ์ในเข็มขัด 10
หรือถุงหนึ่งให้ไป หรือเสื้อคลุมสองตัว รองเท้า หรือไม้ เพราะคนงานคู่ควรกับอาหารของเขา
11 แต่ถ้าท่านเข้าไปในเมืองหรือตลาด จงถามว่ามีผู้ใดมีค่าควรอยู่ในนั้นหรือไม่ และอยู่กับเขาจนกว่าท่านจะจากไป
12 แต่ที่ใดก็ตามที่ท่านเข้าไปในบ้านนั้น จงพักทายมัน
13 และถ้าพระนิเวศนั้นมีค่าควร สันติสุขของเจ้าจะมาถึงเขา แต่ถ้ามันไม่คู่ควร สันติสุขของเจ้าจะหันกลับมาหาเจ้า
14 ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับท่าน หรือไม่ได้ยินถ้อยคำของท่าน จงออกไปจากบ้านหรือเมืองเดียวกัน
และสะบัดผงโคลนจากเท้าของท่าน
15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า แผ่นดินของเมืองโสโดมและเมืองโกโมโรจะทนได้มากกว่าในครี
16 ดูเถิด, เราจะส่งเจ้าเหมือนแกะท่ามกลางหมาป่า ฉะนั้นจงฉลาดเหมือนงู
และปราศจากเล่ห์เหลี่ยมเหมือนนกพิราบ.
17 จงระวังมนุษย์ เพราะเขาจะมอบท่านให้สากของเขา และเขาจะเขียนดีท่านในโรงเรียนของเขา
18 และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่เบื้องหน้าเจ้านายและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา
เพื่อเป็นคำพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ
19 ดังนั้นเมื่อเขามอบท่าน อย่ากังวลว่าท่านจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร
เพราะสิ่งที่ท่านจะพูดจะมอบให้ท่านในเวลานั้น
20 เพราะว่าไม่ใช่ท่านที่พูด แต่เป็นวิญญาณของพระบิดาของท่านที่ตรัสผ่านท่าน
21 แต่พี่ชายจะมอบพี่ชายให้ตาย และพ่อจะมอบบุตรชายให้ตาย
และลูกหลานจะกบฏต่อบิดามารดาของตนและช่วยเขาให้ตาย
22 และทุกคนต้องเกลียดชังท่านเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่อดทนจนถึงที่สุดจะรอด
23 แต่ถ้าเขาชมเชยท่านในเมืองหนึ่ง จงหนีไปอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ท่านจะไม่จบกับหัวเมืองของอิสราเอลจนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา
24 สาวกมิได้ยอเยอเนอานาของเขา หรือผู้รับใช้เหนือองค์พระผู้เป็นเจ้า
25 เหล่าสาวกก็พอเป็นเหมือนนาย และผู้รับใช้เป็นเหมือนนายก็เพียงพอแล้ว
ถ้าเขาเรียกบิดาของตระกูลว่าเบเอลเซบูบ เขาจะยิ่งถูกเรียกว่าครอบครัวของเขาอีกแค่ไหน!
26 ดังนั้นอย่ากลัวพวกเขาเลย ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นที่จะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีอะไรเป็นความลับที่จะไม่เป็นที่รู้จัก
27 สิ่งที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายในความมืด จงพูดในความสว่าง และสิ่งที่ท่านได้ยินในหูของท่านบนหลังคาเรือน
28 และอย่ากลัวคนที่ฆ่าร่างกาย และฆ่าจิตวิญญาณไม่ได้
แต่จงกลัวผู้ที่สามารถทำลายร่างกายและจิตวิญญาณในนรกได้
29 คุณไม่ซื้อนกกระจอกสองตัวในราคาหนึ่งเพนนีหรือ?
กระนั้นก็ไม่มีคนใดตกลงสู่แผ่นดินโลกโดยปราศจากพระบิดาของเจ้า
30 แต่บัดนี้เส้นผมบนศีรษะของเจ้าถูกนับไปหมดแล้ว
31 ฉะนั้น อย่า กลัว เพราะ ท่าน ดี กว่า นก กระจอก หลาย ตัว
32 เหตุฉะนั้น ผู้ใดสารภาพเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะสารภาพต่อพระพักตร์พระบิดาของเราในสวรรค์
33 แต่ผู้ใดปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาในสวรรค์ของเราด้วย
34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อสงสันติสุขมายังแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าไม่ได้มาเพื่อสงสันติภาพ แต่มาเพื่อสงดาบ
35 เพราะว่าเรามาเพื่อปลุกปั่นให้ชายคนหนึ่งต่อต้านบิดาของตน และลูกสาวต่อต้านมารดา
และลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามีของเธอ
36 ศัตรูของมนุษย์จะเป็นสมาชิกในครอบครัวของตนเอง
37 ผู้ใดรักบิดาหรือมารดามากกว่าเราก็มิคู่ควรกับเรา และผู้ใดที่รักบุตรหรือธิดามากกว่าเราก็มิคู่ควรกับเรา

38 และผู้ใดไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเราก็ไม่คู่ควรกับเรา
39 ผู้ใดพบชีวิตของตนจะสูญเสียชีวิต และผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพื่อเห็นแก่เรา
40 ผู้ที่ต้อนรับท่านก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับผู้ที่ส่งเรามา
41 ผู้ใดได้รับผู้เผยพระวจนะในนามของผู้เผยพระวจนะจะได้รับบำเหน็จจากผู้เผยพระวจนะ
ผู้ใดได้รับคนชอบธรรมในนามของคนชอบธรรมจะได้รับรางวัลจากคนชอบธรรม
42 และผู้ใดในกลุ่มคนเหล่านี้ที่ดื่มน้ำเย็นในนามของสาวก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
จะไม่ได้รับรางวัลแก่เขา

11

๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงพระบัญชาไปกับสานุศิษย์สิบสองคนของพระองค์สำเร็จ
2 แต่เมื่อโยห์นได้ยินพระราชกิจของพระคริสต์ในคุก เขาก็ส่งสาวกสองคนไปหาสาวกของเขา 3
และทูลถามเขาว่า "ท่านจะมาหรือเราจะรออีกคนหนึ่ง"
4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "จงไปบอกโยห์นอีกครั้งในสิ่งที่ท่านทั้งหลายเห็นและได้ยิน 5
คนตาบอดเห็นและคนง่อยเดิน คนโรคเรื้อนได้รับการชำระ คนหูหนวกได้ยิน คนตายจะฟื้นคืนชีพ
และประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน
6 และผู้ที่ไม่ขุ่นเคืองต่อเราก็เป็นสุข
7 เมื่อพวกเขาใกล้ไป พระเยซูตรัสกับประชาชนของโยห์นว่า "ทำไมท่านทั้งหลายจึงออกไปดูในถิ่นทุรกันดาร"
คุณต้องการเห็นท่อนที่ลมเคลื่อนไหวไปมาหรือไม่?
8 หรือท่านออกไปดูอะไร? คุณต้องการเห็นผู้ชายในเสื้อผ้านุ่ม ๆ หรือไม่? ดูเถิด
คนที่สวมเสื้อผ้านุ่มอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์
9 หรือท่านออกไปดูอะไร ท่านต้องการพบศาสดาพยากรณ์หรือไม่? ใช่ เราบอกคุณว่า ผู้เป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ
10 เพราะคนนี่คือผู้ที่เขียนไว้ว่า "ดูเถิด, เราจะส่งทูตสวรรค์ของเรามาต่อหน้าเจ้า, ผู้จะเตรียมทางของเจ้าต่อหน้าเจ้า"
11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนทั้งปวงที่เกิดจากสตรี
ไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่าโยห์นผู้ถวายบังคมตบ แต่ผู้ทรงน้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่กว่าเขา
12 แต่ตั้งแต่สมัยของโยห์นผู้ถวายบังคมตบมาจนถึงทุกวันนี้ อาณาจักรสวรรค์ได้รับความรุนแรง
และคนที่ทำความรุนแรงก็ยึดครองราชอาณาจักรสวรรค์
13 เพราะผู้เผยพระวจนะและพระราชบัญญัติทั้งปวงที่พยากรณ์ไว้ ยกเว้นโยห์น
14 พระองค์คือเอลียาห์ผู้จะเสด็จมา
15 ผู้ที่มีหูได้ยิน จงให้เขาได้ยิน
16 แต่เราจะเปรียบเทียบคนรุ่นนี้กับใคร? เปรียบเสมือนเด็กเล็ก ๆ ที่นั่งอยู่ในตลาดและร้องทูลเพื่อนของพวกเขา
17 กล่าวว่า "เราเป่านกหวีดให้ท่าน แต่ท่านไม่ยอมเดินรำ เราคร่ำครวญท่าน และท่านจะไม่ร้องไห้"
18 โยห์นมาและไม่ได้อินหรือดื่ม เขาจึงพูดว่า "เขามีมาร"
19 บุตรมนุษย์เสด็จมากินและดื่ม เขาจึงกล่าวว่า "ดูเถิด มนุษย์เป็นคนตะกละและดื่มเหล้าองุ่น เป็นคนเก็บภาษี
และคนทาบาป!" และปัญญาต้องได้รับการพิสูจน์โดยลูกหลานของมัน
20 แล้วเขาก็เริ่มตำหนิเมืองต่างๆ ที่การกระทำส่วนใหญ่ของเขาได้กระทำ แต่เขายังไม่ได้ปฏิรูป 21
วิบัติแก่เจ้า โคราซัน วิบัติแก่เจ้า เบธไซดา หากการกระทำเช่นนั้นเกิดขึ้นในไทรและไซดอน
เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับพวกเจ้า
22 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า การที่ไทรและไซดอนจะทนได้มากกว่าท่านทั้งหลาย
23 และเจ้าคาเปอร์นาอุมผู้ถูกยกขึ้นสู่สวรรค์ เจ้าจะถูกโยนลงนรก
เพราะถ้าการกระทำที่กระทำกับพวกเจ้าได้เกิดขึ้นในโสโดม มันก็จะยังคงมีอยู่ทุกวันนี้
24 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า แผ่นดินโสโดมจะทนได้มากขึ้นเมื่อการพิพากษาค้างค้ำสุดท้ายมากกว่าที่ท่านจะเป็น
25 พระเยซูตรัสตอบว่า "ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ พระบิดาและพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
ที่พระองค์ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนฉลาดและฉลาด และทรงเปิดเผยแก่ทารก
26 ใช่ครับมิดา เพราะเป็นที่พอพระทัยต่อหน้าท่าน
27 พระบิดาของข้าพเจ้าประทานสิ่งทั้งปวงให้แก่ข้าพเจ้า และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา
และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และพระบุตรประสงค์จะเปิดเผยพระองค์
28 บรรดาผู้ที่เห็นแต่เห็นและแบกภาระหนักอึ้ง จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้พักผ่อน
29 จงรับแอกของเราไว้กับท่านและเรียนรู้จากเรา เพราะว่าเราอ่อนโยนและถ่อมตนในใจ
และท่านจะพบการพักผ่อนสำหรับจิตวิญญาณของท่าน
30 เพราะแอกของเราง่ายและภาระของเราเบา

12

1 ในเวลานั้นพระเยซูกำลังผ่านเมล็ดพันธุ์ในวันสะบาโต
และเหล่าสาวกของพระองค์หิวและเริ่มเด็ดข้าวโพดและกำลังกิน
2 เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนั้น ก็พูดกับพระองค์ว่า "ดูเถิด
สาวกของพระองค์กำลังทำในสิ่งที่ไม่สมควรทำในวันสะบาโต"
3 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านสิ่งที่ดาวิดทำเมื่อเขาและคนที่อยู่กับเขากินฮอยหรือ?
4 พระองค์ทรงเข้าไปในพระวิหารและกินขนมปังชีสซึ่งไม่สมควรกิน และไม่สมควรกินสำหรับคนที่อยู่ร่วมกับพระองค์

แต่สำหรับปโรหิตเท่านั้น

5 หรือท่านมิได้อ่านในพระราชบัญญัติว่าปโรหิตฝ่าฝืนวันสะบาโตในพระวิหารในวันสะบาโตอย่างไร

แต่ปราศจากความผิด

6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า นี่คือนักที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหารด้วย

7 แต่ถ้าท่านรู้ว่า "ข้าพเจ้ายินดีในความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา" ท่านคงไม่กล่าวโทษผู้บริสุทธิ์

8 บุตรมนุษย์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต

9 พระองค์จึงจากที่นั่นมาที่โรงเรียนของเธอ

๑๐ และดูเถิด, มีชายคนหนึ่งมือเหี่ยวย่น. เขาถามพระองค์ว่า "ถูกต้องหรือไม่ที่จะรักษาในวันสะบาโต"

เพื่อที่พวกเขาจะได้มีบางอย่างต่อต้านเขา

11 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ใครจะอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ถ้าเขามีแกะตัวหนึ่งตกลงไปในหลุมให้เขาในวันสะบาโต แต่ใครไม่จับมันมาเก็บ"

12 มนุษย์ดีกว่าแกะมากแค่ไหน ดังนั้นเราอาจทำความดีในวันสะบาโต

13 แล้วพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงยื่นมือออกเถิด" และเขาก็ยืดมันออก

และเขาก็หายดีอีกครั้งเช่นเดียวกับอีกคนหนึ่ง

14 แล้วพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษาหารือเกี่ยวกับพระองค์ว่าพวกเขาจะฆ่าพระองค์อย่างไร

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็จากไป ผู้คนมากมายติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาเขาทั้งสิ้น

16 และขู่พวกเขาไม่ให้รายงานพระองค์

17 เพื่อสิ่งที่กล่าวเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวว่า

18 "ดูเถิด นี่คือนักที่ยิ่งใหญ่ที่เราได้เลือก และเป็นที่ยึดเหนี่ยวของเราซึ่งจิตวิญญาณของเราพอพระทัย

เราจะประทับพระวิญญาณของเราไว้บนเขา และเขาจะประกาศการพิพากษาแก่คนต่างชาติ

19 พระองค์จะไม่ทะเลาะวิวาทหรือร้องไห้ และเสียงร้องของพระองค์จะไม่ได้ยินตามท้องถนน

20 พระองค์จะไม่ทรงหึดต้นอ้อที่ขี้ และจะไม่ดับไฟตะเกียงที่คุกรุ่นจนกว่าพระองค์จะทรงพิพากษาเพื่อช่วยชน

21 และคนต่างชาติจะหวังในพระนามของพระองค์"

22 แล้วมีชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ และเขาก็ทรงรักษาเขาให้หาย จนคนตามอดและไบนั้นพูดและเห็น

23 ประชาชนทั้งปวงก็หวาดกลัวและถามว่า "นี่ไม่ใช่บุตรของดาวิดหรือ"

24 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินก็กล่าวว่า "พระองค์มิได้ขับไล่มาร เว้นแต่โดยเบเอลเซบับหัวหน้ามาร"

25 แต่พระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า "อาณาจักรทุกแห่งที่แบ่งแยกกันเองจะรกร้าง

และทุกเมืองหรือทุกบ้านที่แตกแยกกันเองจะยืนหยัดไม่ได้

26 ถ้าชาตานคนหนึ่งขับไล่อีกคนหนึ่งเขาจะต้องขัดแย้งกับตัวเอง

27 แต่ถ้าเราขับไล่มารโดยเบเอลเซบับ เราจะขับไล่ลูกหลานของเจ้าด้วยใคร?

เพราะฉะนั้นพวกเขาจะเป็นผู้พิพากษาของเจ้า

28 แต่ถ้าเราขับไล่เขาออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว

29 หรือจะใครเข้าไปในบ้านของคนแข็งแรงและปล้นของใช้ในบ้านของเขาได้อย่างไร

เว้นแต่เขาจะมัดคนแข็งแรงก่อนแล้วจึงปล้นบ้านของเขา

30 ผู้ที่ไม่อยู่กับเราก็คือต่อต้านเรา และผู้ที่ไม่มาร่วมตัวกับเราก็คือกระจัดกระจาย

31 เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มนุษย์จะให้อภัยบาปและการหมิ่นประมาททั้งปวง

แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่ให้อภัยมนุษย์

32 และผู้ใดที่พูดต่อต้านบุตรมนุษย์จะได้รับการอภัยโทษ¹⁰

แต่ผู้ใดที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษ ทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า

33 จงปลุกต้นไม้ที่ดี แล้วผลจะดี หรือปลุกต้นไม้ที่เน่าเสีย แล้วผลจะเน่าเสีย เพราะคุณสามารถจดจำต้นไม้ไม่ได้จากผล

34 จูฬิชเอ๋ย เจ้าจะพูดดีได้อย่างไรเมื่อเจ้าชั่ว? ปากกลั่นเมื่อหัวใจมืด

35 คนดีเอาสิ่งดีออกมาจากทรัพย์อันดีในใจของเขา และคนชั่วก็เอาความชั่วออกมาจากทรัพย์สมบัติชั่วของเขา

36 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า มนุษย์จะต้องเล่าคำพูดที่ไร้ประโยชน์ทุกคำที่เขาพูดในคำพิพากษาครั้งสุดท้าย

37 ท่านจะได้รับความชอบธรรมด้วยถ้อยคำของท่าน และท่านจะถูกกล่าวโทษด้วยถ้อยคำของท่าน

38 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีบางคนตอบว่า "อาจารย์ข้า เราอยากเห็นหมายสำคัญจากท่าน"

39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "คนชั่วร้ายและลวงประเวณีแสวงหาหมายสำคัญ

และจะไม่มีความหมายสำคัญใดนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ"

40 เพราะว่าโยนาห์อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน บุตรมนุษย์จะอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลกสามวันสามคืน

41 ผู้คนของนินะเวห์จะปรากฏตัวในวันพิพากษาครั้งสุดท้ายพร้อมกับคนรุ่นนี้ และจะกล่าวโทษพวกเขา

เพราะพวกเขากลับใจหลังจากการเทศนาของโยนาห์ ดูเถิด นี่มากกว่าโยนาห์

42 ราชนินแห่งเทียงจะปรากฏตัวในการพิพากษาครั้งสุดท้ายพร้อมกับคนรุ่นนี้และจะประณามมัน

เพราะเธอมาจากปลายแผ่นดินโลกเพื่อฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด, นี่มากกว่าชาโลมอน

43 เมื่อวิญญาณโสโครกออกไปจากมนุษย์ มันก็เดินไปตามที่แห่งแสง แสงหาการพักผ่อน แต่ก็ไม่พบ

44 แล้วพระองค์ตรัสว่า "เราจะกลับไปยังบ้านของเราที่ข้าพเจ้ามาจาก"

และเมื่อเขาพบว่ามีคนวางเปลากวาดและดกแต่ง

45 พระองค์จึงไปรับวิญญาณอีกเจ็ดวิญญาณที่เลวร้ายกว่าพระองค์ และเมื่อเขาเข้ามาที่อาศัยอยู่ที่นั่น

และหลังจากนั้นคนเดียวกันนั้นก็เลวร้ายกว่าเดิม มันก็จะเป็นเช่นนั้นกับคนรุ่นชั่วร้ายนี้
46 ขณะที่พระองค์ยังพูดกับประชาชนอยู่ ดุเถิด มารดาและพี่น้องของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก
ต้องการจะพูดกับพระองค์
47 แล้วคนหนึ่งจึงพูดกับพระองค์ว่า "ดุเถิด มารดาและพี่น้องของเจ้ายืนอยู่ข้างนอกและต้องการพูดกับเจ้า
48 แต่พระองค์ตรัสตอบคนที่บอกเขาว่า "ใครคือมารดาของข้าพเจ้า และใครเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า"
49 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์เหนือเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ดุเถิด
นี่คือมารดาและพี่น้องของข้าพเจ้า
50 เพราะว่าผู้ใดกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ คือพี่น้อง น้องสาว และมารดาของเรา

13

1 ในวันเดียวกันนั้นพระเยซูเสด็จออกจากพระนิเวศและประทับอยู่ริมทะเล
2 ประชาชนจำนวนมากมาชุมนุมกันมาหาพระองค์ จนพระองค์ทรงขึ้นเรือและนั่งลง
และประชาชนทั้งปวงยืนอยู่บนฝั่ง
3 พระองค์ตรัสกับเขาหลายเรื่องด้วยอุปมาว่า "ดุเถิด มีคนหว่านเมล็ดออกไปหว่าน
4 ขณะที่พระองค์กำลังหว่านเมล็ดอยู่ ก็มีนกบางตัวล่ลงข้างทาง และนกก็มากินมัน
5 บางสิ่งตกลงไปในดินหิน ซึ่งดินไม่มาก และไม่นานก็แตกหน่อ เพราะไม่มีดินลึก
6 แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นก็เหี่ยวเฉา และเพราะไม่มีราก จึงแห้ง
7 บางสิ่งตกลงมาท่ามกลางหนาม หนามก็งอกขึ้นมาสำลักมัน
8 บางคนตกอยู่บนแผ่นดินดีและเกิดผล บางคนร่อยเท่า บางคนหกลีบเท่า และบางคนสามลีบเท่า
9 ผู้ที่มีหูได้ยิน จงให้เขาได้ยิน
10 เหล่าสาวกจึงมาหาพระองค์และถามว่า "ทำไมท่านจึงพูดกับเขาเป็นอุปมา"
11 พระองค์ตรัสตอบว่า "ท่านได้รับมอบหมายให้เข้าใจความลึกลับของอาณาจักรสวรรค์ แต่มิได้ประทานให้แก่เขา
12 เพราะว่าผู้ที่มิได้มอบให้แก่เขาเพื่อจะได้มีของอุดมสมบูรณ์ แต่จากผู้ที่ไม่มี แม้สิ่งที่เขามิก็ถูกพรากไปจากเขา
13 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาเป็นอุปมา เพราะเขาไม่เห็นด้วยตาที่มองเห็น และด้วยหูที่ได้ยินเขาไม่ได้ยิน
เพราะพวกเขาไม่เข้าใจมัน
14 และเหนือพวกเขาคำพยากรณ์ของอิสยาห์จะสำเร็จ โดยกล่าวว่า "ท่านจะได้ยินด้วยหูของท่าน
แต่ท่านจะไม่เข้าใจ และด้วยตาที่มองเห็น คุณจะเห็น และคุณจะไม่เข้าใจ
15 เพราะใจของผู้คนพวกนี้แข็งกระด้าง, หูของเขาได้ยินไม่ดี, และตาของเขาหลับ,
เกรงว่าวันหนึ่งพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา, และได้ยินด้วยหูของพวกเขา, และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา,
และกลับใจใหม่, เพื่อเราจะได้ช่วยพวกเขา"1
16 แต่ตาของเจ้าจะเห็น และหูของเจ้าจะได้ยินก็เป็นสุข
17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมหลายคนปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านเห็น
แต่ไม่เคยเห็น และได้ยินสิ่งที่ท่านได้ยิน แต่ไม่เคยได้ยิน
18 ท่านทั้งหลายจึงได้ยินอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ด 19
ถ้าผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งราชอาณาจักรและไม่เข้าใจ มารก็มาจกลึกลับที่หว่านในใจของตนไป
และผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งราชอาณาจักรและไม่เข้าใจ มารก็มาจกลึกลับที่หว่านในใจของตนไป
20 แต่สิ่งที่หว่านบนหินคือเมื่อคนได้ยินพระวจนะและรับทันทีด้วยความยินดี
21 แต่เขาไม่มีรากในตัวเอง แต่ไม่แน่นอน เมื่อความทุกข์ยากและการข่มเหงเกิดขึ้นเพราะพระวจนะ เขาก็โกรธทันที
22 แต่สิ่งที่หว่านท่ามกลางหนามคือเมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะ
และความกังวลของโลกนี้และการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติทำให้พระวจนะสำลัก และพระวจนะนั้นไม่เกิดผล
23 แต่สิ่งที่หว่านในแผ่นดินดีคือเมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะและเข้าใจแล้วเกิดผล และบางคนออกผลร้อยเท่า
และบางคนหกลีบเท่า บางคนสามลีบเท่า
24 พระองค์ทรงให้อุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่พวกเขาว่า
"อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนคนที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของตน
25 แต่ขณะที่ประชาชนหลับอยู่ ศัตรูของเขาก็มาหว่านข้าวละมานท่ามกลางข้าวสาลีแล้วก็ไป
26 เมื่อสมันไพร่งออกขึ้นและออกผล ก็พบวัชพืชด้วย
27 แล้วคนรับใช้ก็มาหาบิดาของพระราชาจึงและทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์มิได้หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของพระองค์หรือ? เขาเอาวัชพืชมาจากไหน?
28 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่คือสิ่งที่ศัตรูได้กระทำ" แล้วคนรับใช้ก็ทูลว่า
"คุณต้องการให้เราไปกำจัดมันออกไปหรือ"
29 พระองค์ตรัสว่า "ไม่ เกรงว่าเจ้าจะถอนรากข้าวสาลีในเวลาเดียวกับที่เจ้าถอนข้าวละมานออก"
30 ให้ทั้งสองงอกงามด้วยกันจนกว่าจะเก็บเกี่ยว และเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวเราจะบอกคนเก็บเกี่ยวว่า
'จงเก็บข้าวละมานก่อน และมัดเป็นมัดเพื่อจะเผา แต่จงเก็บข้าวไว้ไว้ในยุ้งฉางของเรา'
31 พระองค์ทรงให้อุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่พวกเขาว่า
"อาณาจักรสวรรค์เปรียบเสมือนเมล็ดมัสตาร์ดที่ชายคนหนึ่งหว่านในนาของตน
32 ซึ่งเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในเมล็ดทั้งหมด เมื่อมันโตขึ้นก็ใหญ่ที่สุดในบรรดาทะเลสาบ และกลายเป็นต้นไม้
เพื่อให้คนในอากาศมาอาศัยอยู่ท่ามกลางกิ่งก้านของมัน

33 พระองค์ตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเสมือนเชื้อ
ซึ่งหญิงคนหนึ่งเอามาผสมกับแป้งสามบุชเชลจนเป็นเชื้อครบ

34 พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แก่ผู้คนด้วยอุปมา และพระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาโดยปราศจากอุปมา 35
เพื่อสิ่งที่คุณจะฟังพระวจนะกล่าวว่าสำเร็จ โดยตรัสว่า "เราจะอำปากของเราเป็นอุปมา
และเราจะพูดความล้าลึกตั้งแต่ต้นโลก"

36 พระเยซูจึงทิ้งประชาชนกลับบ้าน สาวกของพระองค์จึงมาหาพระองค์และกล่าวว่า
"จงอธิบายความล้าลึกของวัชพืชในทุ่งนาให้เราฟังเถิด"

37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นผู้หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความดี

38 ทุ่งนาคือโลก เมล็ดพันธุ์ที่ดีคือบุตรหลานของราชอาณาจักร ข้าวละมานเป็นลูกของความชั่วร้าย

39 ศัตรูที่หว่านพวกเขาคือมาร การเก็บเกี่ยวคือจุดจบของโลก ผู้เกี่ยวทูตคือทูตสวรรค์

40 วัชพืชถูกถอนออกและเผาด้วยไฟ ในตอนท้ายของโลกนี้จะเป็นเช่นนั้น 41
บุตรมนุษย์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา
และเขาจะรวบรวมสิ่งกีดขวางและคนที่ทำผิดทั้งสิ้นออกจากอาณาจักรของพระองค์ 42
และเขาจะโยนเขาลงในเตาเผาที่ลุกเป็นไฟ ซึ่งจะมีเสียงร้องไห้และกีดฟัน

43 แล้วคุณชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของบิดาของเขา ผู้ที่มีหูได้ยิน ให้เขาได้ยิน!

44 อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เหมือนสมบัติที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนา ซึ่งชายคนหนึ่งพบ และซ่อนไว้ และไปด้วยความยินดี
และขายของทั้งสินที่เขามี และซื้อที่นั่น

45 อาณาจักร แห่ง สวรรค์ ก็ เหมือน ฟ่อ คำ ที่ ตาม หา ไข่มุก ดี

46 เมื่อเขาพบไข่มุกที่มีค่ามาก เขาก็ไปขายไข่มุกทั้งหมดที่เขาซื้อและซื้อมัน

47 อาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนดาขายที่โยนลงไปทะเล ซึ่งคนเราจับสิ่งต่าง ๆ ได้ทุกชนิด

48 แต่เมื่อเต็มแล้ว เขาก็ดึงมันขึ้นฝั่ง และนั่งรวบรวมคนดีไว้ในภาชนะ แต่เขาก็โยนคนเน่าทิ้งไป

49 ในวันสุดท้ายของโลกจะเป็นเช่นนั้น ทูตสวรรค์จะออกไปแยกคนชั่วร้ายออกจากคนชอบธรรม

50 และจะโยนเขาลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และกีดฟัน

51 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจทั้งหมดนี้หรือ" พวกเขากล่าวว่า "ใช่ พระเจ้า

52 แล้วพระองค์ตรัสว่า
"เพราะฉะนั้นธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสอนให้อยู่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เหมือนเจ้าของบ้านที่นำสิ่งใหม่และ
เก่าออกมาจากทรัพย์สมบัติของตน

๕๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงจบอุปมาเหล่านี้แล้ว พระองค์เสด็จไป, ๕
๔ และเสด็จมายังเมืองบ้านเกิดของพระองค์และสอนพวกเขาในโรงเรียนของพวกเขา
จนพวกเขาประหลาดใจและตรัสว่า "สติปัญญาและการกระทำนี้มาจากไหน?"

55 เขาไม่ใช่มบุตรของช่างไม้หรือ? แม่ของเขาชื่อมาเรียไม่ใช่หรือ?
และพี่น้องของเขาคือยาโคบและโยเซและซีโมนและยูดา?

56 และน้องสาวของเขา เขาทั้งหลายไม่ได้อยู่กับเราทั้งหมดหรือ? ทั้งหมดนี้มาจากไหนสำหรับเขา?

57 เขาทั้งหลายก็ขุ่นเคืองกับพระองค์ พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งไม่ได้รับการยกย่องน้อยกว่าในประเทศและในเรือนของเขา"

58 และพระองค์ไม่ได้ทำหมายสำคัญมากนักที่นั่นเพราะความไม่เชื่อของเขา

14

1 ตอนนั้นข่าวลือเรื่องพระเยซูมาถึงต่อหน้าเจ้าชายสี่เฮโรด

2 พระองค์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "นี่คือยอห์นผู้ถวายบัพติศมา
พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ดังนั้นพระองค์จึงกระทำการเหล่านี้"

3 เพราะเฮโรดจับยอห์นและชิงเขาเข้าคุกเพราะเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของเขา

4 เพราะยอห์นได้กล่าวกับเขาว่า "ไม่ถูกต้องที่ท่านจะได้มัน"

5 เขาอยากจะทำเขา แต่เขากลัวประชาชน เพราะเขาคิดว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะ

6 แต่ เมื่อ เฮโรด ฉลอง วัน ครบ รอบ ของ พระองค์ บุตรสาว ของ เฮโรเดียส ก็ เต้นรำ ต่อ หน้า เขา.
เฮโรดพอใจกับเรื่องนี้เป็นอย่างดี

7 พระองค์จึงสัญญาแก่นางด้วยคำสาบานว่าพระองค์จะให้สิ่งทีนางจะเรียกร้อง

8 เมื่อนางถูกมารดาช่วย นางจึงกล่าวว่า "ขอให้ศีรษะของยอห์นผู้ถวายบัพติศมาบนจานแก่ข้าพเจ้าเถิด"

9 กษัตริย์ทรงเศร้าโศก แต่เพราะคำปฏิญาณและคนที่นั่งโต๊ะกับพระองค์ พระองค์จึงบัญชาให้นางให้สาบาน

10 พระองค์ทรงส่งและตัดศีรษะยอห์นในคุก

11 ศีรษะของพระองค์ถูกนำไปใส่จานและมอบให้หญิงสาว และนางก็นำมาให้มารดาของเธอ

12 เหล่าสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระศพของพระองค์มาฝังพระองค์ และมาประกาศเรื่องนี้กับพระเยซู

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นพระองค์จึงออกเดินทางจากที่นั่นด้วยเรือเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพียงลำพัง

เมื่อประชาชนได้ยินเช่นนั้น เขาก็เดินตามพระองค์ออกจากเมือง

14 พระเยซูจึงเสด็จออกไปเห็นประชาชนผู้ยิ่งใหญ่ และทรงสงสารเขา และทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หายขาด

15 ในตอนเย็นสาวกของพระองค์มาหาพระองค์และกล่าวว่า "นี่คือถิ่นทุรกันดาร และกลางคืนกำลังตก
จงให้ผู้คนออกจากเจ้า แล้วพวกเขาจะไปตลาดและซื้ออาหาร

16 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เขาไม่จำเป็นที่จะต้องไป จงให้อาหารแก่เขาเถิด
17 พวกเขาบอกว่า "ที่นี่เราไม่มีอะไรนอกจากขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว"
18 พระองค์ตรัสว่า "จงนำมาหาเราเถิด"
19 พระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนอนลงบนพื้นหญ้า และหยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว แล้วเงยหน้าขึ้นฟ้า
ขอบพระคุณ และหัก และมอบขนมปังให้สาวก และสาวกก็ยกให้ประชาชน
20 เขาทั้งปวงก็กินและอิ่ม และหยิบเศษที่เหลืออยู่สิบลองตะกร้าเต็ม
21 แต่คนที่กินอาหารมีคนประมาณห้าพันคน
22
พระเยซูทรงกระโดดให้เหล่าสาวกของพระองค์ขึ้นเรือและผ่านไปต่อหน้าพระองค์จนกระทั่งพระองค์จากประชาชนไป
23 เมื่อพระองค์ทรงทิ้งประชาชนจากพระองค์แล้ว พระองค์ก็ขึ้นไปบนภูเขาเพียงลำพังเพื่ออธิษฐาน
และในตอนเย็นเขาอยู่ที่นั่นคนเดียว
24 เรือก็อยู่กลางทะเลแล้ว และต้องการคลื่น เพราะลมเป็นแรงกล้าสำหรับเขา
25 แต่ในยามสี่ของคืนพระเยซูเสด็จมาหาเขาและเดินบนทะเล
26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์เดินบนทะเล ก็ตกใจและพูดว่า "มันเป็นผี" และร้องด้วยความกลัว
27 แต่พระเยซูตรัสกับเขาทันทีว่า "จงให้ใจดีเถิด นั่นคือเรา อย่ากลัว"
28 แต่เปโตรตอบพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ถ้าเป็นพระองค์ โปรดสั่งให้ข้าพระองค์มาหาพระองค์บนน้ำ"
29 พระองค์ตรัสว่า "มาที่นี้เถิด! เปโตรก้าวลงจากเรือและเดินบนน้ำ เพื่อจะได้มาหาพระเยซู
30 แต่เขาเห็นลมแรง และเขาก็ตกใจ และเริ่มจมลง และร้องว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์เถิด"
31 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ออกจับเขาและตรัสกับเขาว่า "โอ้ ท่านผู้มีศรัทธาน้อย เหตุใดท่านจึงสงสัย?
32 เขาทั้งหลายก็ขึ้นเรือ และลมก็สงบลง
33 แต่คนที่อยู่ในเรือก็มาราบลงต่อหน้าพระองค์ว่า "พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง"
34 เขาทั้งหลายแล่นเรือข้ามไปยังแผ่นดินกาลิลี
35 เมื่อประชาชนในที่นั้นรู้ถึงพระองค์ เขาก็ส่งคนไปทั่วแผ่นดิน และนำคนที่ไม่แข็งแรงทุกชนิดมาหาพระองค์
36 และขอทรงให้พระองค์แตะแต่ชายเสื้อของพระองค์ และทุกคนที่สัมผัสพระองค์ก็หายดี

15

1 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็มาหาพระองค์และถามว่า "
2 เหตุใดสาวกของท่านจึงละเมิดคำพูดของพวกผู้ใหญ่" พวกเขาไม่ล้างมือเมื่อกินขนมปัง
3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เหตุใดท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าเพราะบทความของท่าน
4 พระเจ้าทรงบัญชาว่า "เจ้าจงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า ผู้ใดฝ่าฝืนข้อนี้บิดามารดาจะตาย"
5 แต่ท่านสอนว่าผู้ใดพูดกับบิดาหรือมารดาของตนว่า 'สิ่งใดจะเป็นประโยชน์แก่ท่านจากเรา'
6 ดังนั้นเหตุการณ์จึงบังเกิดขึ้นคือไม่มีใครให้เกียรติบิดาหรือมารดาของตนนับจากนี้ไป
และดังนั้นท่านจึงยกเลิกพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าเพราะบทความของท่าน
7 ท่านทั้งหลายคนหน้าซื่อใจคดเอ๋ยได้พยากรณ์และกล่าวถึงท่านว่า
8 "ประชาชนพวกนี้เข้าหาเราด้วยปากของเขาและถวายเกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา
แต่ใจของเขากลับไกลจากเรา
9 แต่เขาปรับใช้เราโดยเปล่าประโยชน์,
เพราะพวกเขาสอนหลักคำสอนเช่นนั้นไม่มีอะไรนอกจากพระบัญญัติของมนุษย์"
10 พระองค์จึงเรียกประชาชนมาหาพระองค์และตรัสกับเขาว่า "จงฟังและจับพวกเขาเถิด"
11 สิ่งที่เขาปากไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งที่เข้าไปในปากทำให้มนุษย์มลทิน
12 แล้วเหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์และทูลว่า "ท่านรู้หรือไม่ว่าพวกฟาริสีขึ้นเคื่องเมื่อได้ยินพระวจนะ"
13 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "ต้นไม้อันทั้งหมดที่พระบิดาของเราบนสวรรค์ไม่ได้ปลูกไว้จะถูกยกขึ้นมา
14 ปลอญพวกเขาไป พวกเขาเป็นผู้ที่ดาบอดสำหรับคนดาบอด แต่ถ้าคนดาบอดคนหนึ่งนำอีกคนหนึ่ง
15 แล้วเปโตรจึงทูลพระองค์ว่า "ขอตีความอุปมานี้ให้เราฟังเถิด"
16 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังโง่อยู่หรือ?
17 เจ้ายังไม่รู้หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้าไปปากจะเข้าไปในท้องและถูกโยนออกไปโดยทางเดินตามธรรมชาติ?
18 แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นมาจากใจ และนั่นทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
19 เพราะว่าความคิดชั่วร้ายออกมาจากใจ ได้แก่ การฆาตกรรม การล่วงประเวณี การลักทรัพย์ คำพยานเท็จ
การหมิ่นประมาท
20 สิ่งเหล่านี้ เป็น ชิ้นส่วน ที่ ทำให้ มนุษย์ มลทิน แต่การรับประทานอาหารด้วยมือที่ไม่ได้ล้างไม่ปนเปื้อนผู้คน
21 พระเยซูจึงเสด็จออกไปและหนีเข้าไปในภูมิภาคไทเรและไซดอน
22 และดูเถิด หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากภูมิภาคเดียวกันและร้องตามพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า บุตรดาวิด
ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของฉันถูกปีศาจรบกวนอย่างรุนแรง
23 พระองค์ไม่ตอบนางสักคำ แล้วสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์และวิงวอนพระองค์ว่า "ปล่อยเธอไว้ตามลำพัง
เพราะเธอกำลังร้องไห้ตามเรา"
24 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "เราไม่ได้ถูกส่งมาจากแกะที่หายไปของวงศ์วานอิสราเอล"

25 นางจึงมาราบลงต่อหน้าพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย"
26 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "การเอาขนมปังของเด็กมาโยนต่อหน้าสุนัขนั้นไม่ถูกต้อง"
27 เธอกล่าวว่า "ใช่แล้ว พระเจ้า แต่สุนัขกินเศษขนมปังที่ตกลงมาจากโต๊ะของนาย"
28 พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "โอ้หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่ ขอให้มันเกิดขึ้นกับคุณตามที่คุณต้องการ และลูกสาวของเธอก็หายดีในเวลาเดียวกัน"
29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นเสด็จมาที่ทะเลกาลิลี และเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับที่นั่น
30 คนจำนวนมากมาหาพระองค์ ซึ่งพาคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนอื่นๆ อีกหลายคนมาหาพระองค์ โยนเขาไว้ที่พระบาทของพระเยซู และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หายขาด 31
จนประชาชนประหลาดใจเมื่อเห็นว่าคนใบ้พูด คนพิการก็หายดี คนง่อยก็เดินได้ คนตาบอดก็เห็น และเขาสรรเสริญพระเจ้าแห่งอิสราเอล
32 พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์และตรัสว่า "เราส่งสารประชาชน เพราะเขาจะอยู่กับเราสามวันและไม่มีอะไรจะกิน และเราจะไม่ทิ้งพวกเขาไว้โดยไม่ได้กินจากเรา เกรงว่าเขาจะเป็นลมระหว่างทาง"
33 แล้วเหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์ว่า
"เราจะหาอาหารได้มากขนาดนี้ในถิ่นทุรกันดารได้ที่ไหนจนทำให้ผู้คนจำนวนมากอิ่มใจ"
34 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ชิ้น" พวกเขาบอกว่า "เจ็ดตัวและปลาตัวน้อย"
35 พระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนอนลงบนพื้นดิน
36 แล้วหยิบขนมปังเจ็ดก้อนและปลา ขอบพระคุณ หัก มอบให้สาวกของพระองค์ และสาวกก็มอบให้ประชาชน
37 เขาทั้งหลายก็กินและอิ่ม และหยิบเศษที่เหลือ เต็มเจ็ดตะกร้า
38 คนที่รับประทานอาหารที่นั่นมีชายสี่พันคน ยกเว้นหญิงและเด็ก
39 เมื่อพระองค์ทรงจากประชาชนไปแล้ว พระองค์ก็ขึ้นเรือและเข้ามาในดินแดนของมักดาลา

16

1 แล้วพวกฟาริสีและพวกสะดูสีก็มาหาพระองค์ และเขาก็ทดลองพระองค์ และเรียกร้องให้พระองค์ทรงแสดงหมายสำคัญจากสวรรค์แก่เขา
2 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "ในตอนเย็นท่านจะพูดว่า 'มันจะเป็นวันที่สวยงาม เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง และในตอนเช้าท่านพูดว่า 'วันนี้จะมีพายุ เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดงและเมฆมาก' พวกเจ้าหน้าซื่อใจคด! เจ้าสามารถตัดสินรูปร่างของสวรรค์ได้ เจ้าไม่สามารถตัดสินสัญญาณของเวลานี้ได้หรือ?"
4 เผ่าพันธุ์ที่ชั่วร้ายและล่องประเวณีนี้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่มีหมายสำคัญใดนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ พระองค์ทรงทั้งนางและจากไป
5 เมื่อสาวกของพระองค์ไปแล้ว เขาก็ลืมนำขนมปังไปด้วย
6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงระวังและระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
7 แล้วเขาทั้งหลายก็คิดในใจว่า "นี่แหละคือสิ่งที่เราไม่ได้นำขนมปังติดตัวไปด้วย"
8 เมื่อพระเยซูทรงเห็นเช่นนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายที่มีความเชื่อเล็กน้อย เหตุใดท่านจึงกังวลงว่าท่านไม่ได้นำขนมปังติดตัวไปด้วย?
9 คุณยังไม่ได้ยินอะไรเลยหรือ?
ท่านจำขนมปังห้าก้อนในบรรดาห้าพันขนมปังไม่ได้หรือหรือว่าท่านหยิบได้กี่ตะกร้า?"
10 ท่านจำขนมปังเจ็ดก้อนจากสี่พันขนมปังได้ และท่านเก็บได้กี่ตะกร้า
11 ท่านไม่เข้าใจหรือว่าเราไม่ได้บอกท่านเกี่ยวกับขนมปังเมื่อเราพูดว่า 'จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี'
12 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้ตรัสว่าเขาควรระวังเชื้อขนมปัง แต่ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
13 พระเยซูเสด็จมายังภูมิภาคซีซาเรียฟีลิปปีและทูลเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "คนบอกว่าคุณตรมนุสย์เป็นใคร"
14 พวกเขาบอกว่า "บางคนบอกว่าท่านเป็นยอห์นผู้ถวายบัพติศมา บางคนบอกว่าท่านเป็นเอลียาห์ บางคนบอกว่าท่านเป็นเยเรมีย์หรือผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง"
15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายบอกว่าเราเป็นใคร"
16 แล้วซีโมนเปโตรจึงตอบว่า "พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์"
17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย เจ้าเป็นสุข เพราะเนื้อหนังและเลือดไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่เจ้า แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์"
18 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า "ท่านคือเปโตร และเราจะสร้างคริสตจักรของเราบนศิลา และประตูนรกจะไม่มีชัยเหนือมัน"
19 เราจะให้กุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์แก่ท่าน สิ่งใดก็ตามที่ท่านผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก และสิ่งใดก็ตามที่ท่านปลดบนแผ่นดินโลกจะหลวมในสวรรค์
20 พระองค์ทรงห้ามไม่ให้สานุศิษย์ของพระองค์บอกใครว่าพระองค์คือพระเยซู
21
ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงเริ่มแสดงให้เห็นว่าพระองค์จะเสด็จไปเยรูซาเล็มและทนทุกข์ทรมานจากพวกผู้ใหญ่ หัวหน้าปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ และถูกฆ่าตาย และฟื้นขึ้นมามีชีวิตอีกครั้งในวันที่สาม

22 เปโตรจึงจับเขาไปตบเขาว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่าให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับพระองค์"
23 แต่พระองค์ทรงหันกลับมาตรัสกับเปโตรว่า "ชาดานอห์ จงหนีไปจากเรา เจ้าโกรธเรา
เพราะเจ้าไม่ได้หมายถึงสิ่งที่เป็นพระเจ้า แต่หมายถึงสิ่งที่เป็นมนุษย์"
24 พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดประสงค์จะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง
และแบกกางเขนของตนและตามเรามา"
25 เพราะว่าผู้ใดปรารถนาจะรักษาชีวิตของตนไว้จะเสียชีวิต แต่ผู้ใดเสียชีวิตเพื่อเห็นแก่เราก็จะพบชีวิตนั้น
26 คน จะ ได้ ประโยชน์ อะไร ถ้า เขา ได้ มา หัก โลก และ เสีย ชีวิต ของ เขา?
หรือมนุษย์จะให้อะไรเพื่อเขาจะได้ชีวิตนิรันดร์ของเขาได้อีกครั้ง?
27 เพราะเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาพร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์
และจากนั้นพระองค์จะทรงตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา.
28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
มีบางคนยืนอยู่ที่นั่นซึ่งจะไม่มีมรณตายจนกว่าเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์

17

1 หลังจากนั้นหกวันพระเยซูทรงนำเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของเขาไป
และนำเขาไปบนภูเขาสูง
2 พระองค์ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าเขา และพระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์
และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวเหมือนแสงสว่าง
3 ดุเถิด โมเสสกับเอลียาห์ปรากฏต่อเขา และเขาก็พูดกับพระองค์
4 แต่เปโตรตอบพระเยซูว่า "ข้าแต่พระเจ้า ดีที่ได้อยู่ที่นี่" ถ้าท่านประสงค์ เราจะทำพลีลาสามแห่งที่นี่
หนึ่งสำหรับเจ้า หนึ่งสำหรับโมเสส และอีกแห่งหนึ่งสำหรับเอลียาห์
5 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่นั้น ดุเถิด เมฆสว่างปกคลุมเขา และดุเถิด, มีเสียงออกมาจากเมฆกล่าวว่า
"นี่คือพระบุตรที่รักของเรา, เราพอพระทัยในพระองค์, และเจ้าจะได้ยินพระองค์"
6 เมื่อเหล่าสาวกได้ยินเช่นนั้น ก็ก้มหน้าลงและตกใจ
7 พระเยซูเสด็จมาหาเขาและตะโกนเขาว่า "จงลุกขึ้นและอย่ากลัวเลย"
8 แต่เมื่อเขาเงยหน้าขึ้น ก็ไม่เห็นใครนอกจากพระเยซูเพียงคนเดียว
9 เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขา พระเยซูทรงบัญชาเขาว่า
"อย่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย"
10 เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลถามพระองค์ว่า "เหตุใดพวกธรรมาจารย์จึงบอกว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน"
11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ให้เอลียาห์มาก่อนและทำให้ทุกอย่างถูกต้อง"
12 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์มาแล้ว และเขาไม่รู้จักพระองค์ แต่กระทำตามที่เขาต้องการ
ดังนั้นบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานจากสิ่งเหล่านี้เช่นกัน
13 เหล่าสาวกก็เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาเกี่ยวกับยอห์นผู้ถวายบัพติศมา
14 เมื่อเขามาถึงประชาชน ก็มีชายคนหนึ่งมาหาเขาและก้มลงที่เท้าของเขา
15 กล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาบุตรชายของข้าพระองค์เถิด เพราะเขาเป็นคนบ้า
และมีความทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวง
16 และเรานำเขาไปหาสาวกของเจ้า แต่เขาช่วยเขาไม่ได้"
17 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ้ คนไม่เชื่อและวิปริต เราจะอยู่กับท่านได้นานแค่ไหน? พาเขามาที่นี่!
18 พระเยซูทรงตำหนิเขา และมารก็ออกมาจากเขา และเด็กชายก็หายไปในชั่วโม่งนั้น
19 แล้วเหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ด้วยวิธีพิเศษและถามว่า "ทำไมเราจึงขับเขาออกไปไม่ได้"
20 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะท่านไม่เชื่อ เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ถ้าท่านมีความเชื่อเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด ท่านอาจจะพูดกับภูเขานี้ว่า 'จงออกไปจากที่นี่ไปยังภูเขานั้น'
แล้วเขาจะลุกขึ้น และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคุณ
21 แต่แบบนี้ไม่ออกไปนอกจากโดยการอธิษฐานและการอดอาหาร
22 แต่เมื่อพวกเขามีแก่นแท้ของตนในกาลิลี พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
"เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือบุตรมนุษย์จะถูกมอบให้อยู่ในมือมนุษย์
23 เขาทั้งหลายจะฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์จะฟื้นขึ้นมามีชีวิต และพวกเขาจะเศร้าโศกมาก
24 เมื่อเขาไปถึงคาเปอรนาอุม เขาก็ไปหาเปโตร ซึ่งรับเงินดอกเบี๋ยมาพูดว่า
"นายของเจ้ามีนิสัยชอบให้เงินนั้นไม่ใช่หรือ"
25 พระองค์ตรัสว่า "ใช่" พระเยซูเสด็จมาต่อหน้าเขาและตรัสว่า "ซีโมนอ๋เอ๋ย เจ้าคิดอย่างไร?
กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้รับตำแหน่งหรือดอกเบี๋ยจากใคร? จากลูกของคุณหรือจากคนแปลกหน้า?"
26 เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า "เกี่ยวกับคนต่างดาว" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ดังนั้นเด็ก ๆ ก็เป็นอิสระ"
27 แต่เพื่อที่เราจะไม่ทำให้เขาขุนเคื่อง จงลงไปในทะเลโยนคันเบ็ด และจับปลาตัวแรกที่ขึ้นมา
และเมื่อเจ้าผ่าปากของมัน คุณจะพบปลาที่เจ้าหยิบและมอบให้พวกเขาสำหรับข้าพเจ้าและเจ้า

18

1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูและทูลว่า "ใครใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์"
2 พระเยซูทรงเรียกเด็กคนหนึ่งมาหาเขาและวางไว้ท่ามกลางเขา

3 ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หากท่านไม่กลับใจและเป็นเหมือนเด็ก ท่านจะไม่เข้าอาณาจักรสวรรค์"

4 ผู้ใดถ่อมตนเหมือนเด็กคนนี้ ก็ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์

5 และผู้ใดต้อนรับเด็กเช่นนั้น ในนามของเรา ก็รับเรา

6 แต่ผู้ใดทำให้คนที่เชื่อเราน้อยที่สุดคนใดคนหนึ่งสะดุดล้ม ก็จะได้ดีกว่าถ้าเขาจะแขวนหินโมไว้ที่คอของเขา และเขาจะจมน้ำตายในทะเลเมื่อน้ำลึกที่สุด

7 วิบัติแก่โลกแห่งการสะดุด! ต้องมีความรำคาญ แต่วิบัติแก่มนุษย์ที่สะดุดมาสู่การสะดุด!

8 แต่ถ้ามือหรือเท้าของเจ้าทำให้เจ้าขุนเคือง จงตัดมันออกและโยนทิ้งไปจากเจ้า การที่คุณเป็นง่อยหรือพิการจะดีกว่าที่คุณมีสองมือหรือสองเท้าและถูกโยนลงไปในไฟนรก

9 ถ้าสาวยาคของเจ้าขุนเคือง จงตัดมันออกและโยนทิ้งไปจากเจ้า การที่พวกเจ้าเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวจะดีกว่าที่พวกเจ้ามีตาสองข้างและถูกโยนลงไปในไฟนรก

10 จงระวังอย่าดูหมิ่นเด็กน้อยเหล่านี้ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า หุตสวรรค์ของพวกเขาในสวรรค์มองดูพระพักตร์ของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์เสมอ

11 เพราะว่าบุตรมนุษย์เสด็จมาเพื่อช่วยคนหลงหายให้รอด

12 คุณคิดอย่างไร? ถ้าผู้ใดมีแกะหนึ่งร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงทาง เขาจะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา และไปหาตัวที่หลงทางหรือ?

๑๓ และถ้าเหตุการณ์บังเอิญว่าเขาพบมัน, เราบอกความจริงแก่ท่าน, เขาชื่นชมยินดียิ่งกว่าเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ได้หลงทาง.

14 ฉะนั้น จงไม่ใช่หน้าพระทัยของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ที่ให้เด็กเล็ก ๆ เหล่านี้พินาศ

15 แต่ถ้าพี่ชายของเจ้าทำบาปต่อเจ้า จงไปลงโทษเขาระหว่างเจ้ากับเขาเพียงคนเดียว ถ้าเขาได้ยินคุณ คุณก็ชนะพี่ชายของคุณ

16 ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงพาอีกหนึ่งหรือสองคนไปหาเขา เพื่อสิ่งทั้งปวงจะเป็นปากของพยานสองหรือสามคน

17 ถ้าเขาไม่ได้ยิน ก็จงบอกประชาคม หากเขาไม่ได้ยินคริสตจักร ให้ถือว่าเขาเป็นคนเก็บภาษีหรือคนนอกคริสตจักร

18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่ท่านผูกมัดบนแผ่นดินโลกจะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่ท่านปลดบนแผ่นดินโลกจะคลายในสวรรค์

19 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านสองคนเป็นหนึ่งเดียวกัน และเหตุใดเขาจึงอยากจะทูลถาม พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำกับเขา

20 เพราะว่าที่ใดสองหรือสามคนมาชุมนุมกันในนามของเรา

21 เปโตรจึงมาหาพระองค์และทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ต้องยกโทษให้พี่น้องของข้าพระองค์ที่ทำบาปต่อข้าพระองค์บ่อยแค่ไหน" พอเจ็ดครั้งหรือไม่?

22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่เจ็ดครั้ง แต่เจ็ดสิบครั้งเจ็ด"

23 เพราะฉะนั้น อาณาจักร แห่ง สวรรค์ จึง เหมือน กษัตริย์ องค์ หนึ่ง ที่ ประสงค์ จะ คิด ถึง ข้าราชการ ของ พระองค์.

24 เมื่อเขาเริ่มคำนวณ ก็ดูเหมือนว่ามีคนหนึ่งเป็นหนี้เขาหนึ่งหมื่นปอนด์

25 เนื่องจากเขาไม่มีเงินที่จะจ่าย พระเจ้าจึงตรัสกับเขากับภรรยาและลูกๆ ของเขา และทั้งหมดที่เขาต้องจ่าย

26 แล้วผู้รับใช้ก็ก้มลงนมัสการพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงอดทนกับข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะชดใช้ทุกอย่างแก่พระองค์"

27 นายของคนที่รับใช้ก็สงสาร จึงปล่อยเขาไป และยกหนี้ให้เขาด้วย

28 แล้วคนที่รับใช้คนนั้นก็ออกไปพบเพื่อนผู้รับใช้คนหนึ่งที่เป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเพนนี และเขาก็ทำร้ายเขาและบีบคอเขาว่า "จงจ่ายตามที่เจ้าเป็นหนี้ข้าพเจ้า"

29 เพื่อนผู้รับใช้ของเขาก็ก้มลงและวิงวอนเขาว่า "จงอดทนกับข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะจ่ายทุกอย่างให้ท่าน"

30 แต่พระองค์ไม่ยอม แต่ไปโยนเขาเข้าคุกจนกว่าเขาจะชำระหนี้ของเขา

31 แต่เมื่อเพื่อนผู้รับใช้ของเขามองเห็นเช่นนั้น เขาก็เศร้าโศกมาก จึงมานำสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นมาต่อหน้านายของเขา

32 แล้วเจ้านายของเขาจึงเรียกเขามาต่อหน้าเขาและพูดกับเขาว่า "ไอ้อันธพาล ข้าพเจ้าได้ยกหนี้ทั้งหมดนี้แก่ท่านแล้วในขณะที่ท่านขอเรา

33 ท่านจะไม่เมตตาเพื่อนผู้รับใช้ของท่านเหมือนที่เราได้เมตตาท่านหรือ?

34 นายของเขาโกรธมาก จึงมอบเขาให้แก่ผู้ทรมาน จนเขาชำระค่าที่เขาเป็นหนี้เขาทั้งหมด

35 พระบิดาบนสวรรค์ของเราจะกระทำกับท่านอย่างนั้น ถ้าท่านไม่ยกโทษให้พี่น้องของตนจากใจของท่าน

19

1 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูตรัสเหล่านี้จบแล้ว

พระองค์ก็เสด็จขึ้นจากแคว้นกาลิลีและเสด็จเข้ามาในดินแดนของแผ่นดินยูเดียอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน 2 ผู้คนมากมายติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาเขาที่นั่น 3 แล้วพวกฟาริสีก็มาหาพระองค์และทดลองพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "ถูกต้องไหม ว่าผู้ชายควรหย่าร้างกับภรรยาของเขาด้วยเหตุผลใดก็ตาม? 4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายมิได้อ่านหรือว่าผู้ทรงสร้างผู้ชายในตอนแรกเริ่มได้ทรงสร้างชายและหญิงคนเดียว 5 และกล่าวว่า "เพราะฉะนั้นผู้ชายคนหนึ่งจะละบิดามารดาของตนและผูกพันกับภรรยาของตน และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน" 6

บัดนี้เขาจึงไม่ใช่สองคน แต่เป็นเนื้อเดียวกัน สิ่งที่พระเจ้าได้รวมเข้าด้วยกัน อย่าให้มนุษย์แยกจากกัน 7 แล้วเขาจึงถามว่า "เหตุใดโมเสสจึงสั่งให้ทำหนังสือหย่าร้างและให้หย่าร้างกับเธอ" 8 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "โมเสสยอมให้ท่านแยกจากภรรยาของท่านเพราะความแข็งกระด้างของใจท่าน แต่มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นตั้งแต่เริ่มต้น 9 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า "ผู้ใดหย่าร้างภรรยาของตน (ยกเว้นการผิดประเวณี) และแต่งงานกับคนอื่น ก็เป็นการล่วงประเวณี และผู้ที่แต่งงานกับผู้ล่วงลับก็ล่วงประเวณีด้วย 10 แล้วสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าเป็นกรณีนี้ระหว่างชายกับภรรยา ก็ไม่ดีที่จะแต่งงาน" 11 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พระวาทะไม่ได้ประทานแก่ทุกคน แต่ให้แก่ผู้ที่ให้พระวาทะนั้น 12 เพราะมีบางคนที่ถูกดัดขาด ซึ่งเกิดจากกรรมมารดาของตนด้วยวิธีนี้ และมีบางคนที่ถูกคนดัดขาด และมีบางคนที่ดีตัวตัวเองออกเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ใครก็ตามที่จับได้ก็ให้เขาจับมัน! 13 เด็กเล็ก ๆ จึงถูกนำมาหาพระองค์ และพระองค์ทรงวางมือบนเขาและอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกตำหนิเขา 14 แต่พระเยซูตรัสว่า "ขอให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา และอย่าห้ามเขา เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเช่นนั้น" 15 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนเขาและจากไป 16 ดูเถิด คนหนึ่งในพวกเขามาหาพระองค์และทูลว่า "อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประโยชน์อะไรเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์" 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ทำไมเจ้าถึงเห็นด้วยกับข้าพเจ้า? ไม่มีใครดินออกจากพระองค์เลย แต่ถ้าคุณต้องการเข้าสู่ชีวิต จงรักษาพระบัญญัติ 18 พระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "อันไหน" แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่าฆ่า เจ้าอย่าล่วงประเวณี เจ้าอย่าขโมย เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ 19 จงให้เกียรติบิดามารดาของท่าน" และ: "จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง" 20 แล้วชายหนุ่มจึงพูดกับเขาว่า "ข้าพเจ้าเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้ตั้งแต่วัยเยาว์ ฉันทยังขาดอะไรอยู่? 21 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเจ้าอยากจะได้พร้อม จงไปขายสิ่งที่เจ้ามี และมอบให้คนยากจน แล้วเจ้าจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามา 22 เมื่อชายหนุ่มได้ยินพระวาทะนั้น เขาก็จากเขาไปด้วยความเศร้าโศก เพราะเขามีทรัพย์สินมากมาย 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มันยากที่คนร่ำรวยจะเข้าราชอาณาจักรสวรรค์ 24 และเราบอกท่านอีกว่า อูฐจะผ่านตาเข็มได้งายกว่าที่คนร่ำรวยจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า 25 เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์ได้ยินเช่นนั้น เขาก็ประหลาดใจมากและกล่าวว่า "ใช่ ใครจะรอดได้" 26 แต่พระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาและตรัสกับเขาว่า "มนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้ 27 เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด เราละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ไป เราจะได้อะไรจากมัน? 28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายที่ติดตามเราในการเกิดใหม่ เมื่อบุตรมนุษย์จะประทับบนบัลลังก์แห่งสง่าราศีของพระองค์ จะนั่งบนเก้าอี้สิบสองตัวและพิพากษาคบครองอิสราเอลสิบสองครอบครัวด้วย" 29 และผู้ใดทั้งบ้าน หรือพี่น้องชาย หรือน้องสาว หรือบิดา หรือมารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือพี่น้องนา เพื่อเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะรับเป็นร้อยเท่า และได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

30 แต่หลายคนที่เป็นคนแรกจะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะเป็นคนแรก

20

1 อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เจ้าของ บ้าน ที่ ออกไป จ้าง คน งาน ใน สวน อยู่น ของ เขา ใน ตอน เช้า.

2 เมื่อพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับคนงานด้วยค่าจ้างวันละหนึ่งเพนนี

พระองค์จึงส่งเขาเข้าไปในสวนองุ่นของพระองค์

3 พระองค์จึงออกไปประมาณสามโมงเช้า และเห็นคนอื่นยืนเฉยๆ อยู่ในตลาด

4 จึงพูดกับเขาว่า "พวกเจ้าจงเข้าไปในสวนองุ่นด้วย และเราจะให้สิ่งที่ถูกต้องแก่ท่าน"

5 เขาก็ไป เขาออกไปอีกครั้งในช่วงโมงที่หกและเก้าและทำเช่นเดียวกัน

6 แต่ประมาณเวลาที่สิบเอ็ดท่านจึงออกไปพบคนอื่นยืนเฉย ๆ จึงทูลเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายจึงยืนเฉยๆ ที่นี้ทั้งวัน"

7 พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ไม่มีใครจ้างเราเลย พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงเข้าไปในสวนองุ่นด้วย และสิ่งที่ถูกต้องจะเป็นของเจ้า"

8 เมื่อถึงตอนเย็นเจ้านายสวนองุ่นจึงพูดกับผู้ควบคุมของเขาว่า "จงเรียกคนงานมาจ่ายค่าจ้างให้พวกเขา และเริ่มจากคนสุดท้ายถึงคนแรก"

9 คนทั้งหลายที่ได้รับการว่าจ้างประมาณชั่วโมงที่สิบเอ็ดก็มา และคนละก็ได้รับเงินของตน

10 แต่เมื่อคนแรกมาถึง เขาก็คิดว่าเขาจะได้รับเงินมากขึ้น และคนละก็ได้รับเงินของตน

11 เมื่อเขาได้รับพระองค์แล้ว เขาก็บ่นใส่เจ้าของบ้าน 12

ว่า "คนเหล่านี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว และท่านทำให้พวกเขาเป็นเหมือนพวกเรา

ผู้แบกภาระของกลางวันและความร้อน"

13 แต่พระองค์ตรัสตอบคนหนึ่งว่า "เพื่อนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดกับท่าน

คุณไม่ได้เป็นหนึ่งในเดียวกับฉันด้วยเงินสักบาทหรือ?

14 จงเอาสิ่งที่ฉันเป็นเจ้าของแล้วไป แต่เราจะให้คนสุดท้ายนี้เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำกับพวกเจ้า

15 หรือข้าพเจ้าไม่มีอำนาจที่จะกระทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าประสงค์ด้วยสิ่งที่เป็นของเราหรือ?

นั่นคือเหตุผลที่คุณเห็นฉันชุกจนฉันใจดีมากหรือ?

16 ดังนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนแรก และคนแรกจะเป็นคนสุดท้าย เพราะหลายคนถูกเรียก
แต่มีเพียงไม่กี่คนที่ได้รับการเลือก
17 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปที่กรุงเยรูซาเล็ม และพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์โดยเฉพาบนถนน
และตรัสกับเขาว่า 18
ดูเถิด เรากำลังจะขึ้นไปเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบให้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ 19
และเขาจะลงโทษพระองค์ให้ตาย
19 และจะมอบพระองค์ให้คนต่างชาติเพื่อเย้ยหยัน เหยียด และตรึงกางเขน และในวันที่สามพระองค์จะฟื้นขึ้นมาจาก
20 แล้วมารดาของลูกๆ ของเศเบดีก็มาหาพระองค์พร้อมกับบุตรชายของเธอ ก้มลงต่อหน้าพระองค์
และขออะไรจากพระองค์
21 พระองค์จึงถามนางว่า "ท่านต้องการอะไร" เธอพูดกับเขาว่า
"ให้บุตรชายสองคนของเราหนึ่งในราชอาณาจักรของเจ้า คนหนึ่งอยู่ทางขวามือและอีกคนหนึ่งอยู่ทางซ้ายมือ"
22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านกำลังขออะไร
ท่านสามารถดื่มถ้วยที่ข้าพเจ้าจิบและรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่ข้าพเจ้ารับบัพติศมาได้หรือไม่?
พวกเขาตอบเขาว่า "ใช่ครับท่าน"
23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงดื่มถ้วยของเรา และท่านจะได้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมา
แต่ไม่ใช่ให้เรานั่งทางขวามือและทางซ้ายมือของเรา แต่สำหรับคนที่เตรียมตัวนั้นจากพระบิดาของเรา"
24 เมื่อสิบคนได้ยินเช่นนั้น เขาก็โกรธเคืองพี่น้องสองคน
25 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามาหาพระองค์และตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้ว่าเจ้านายทางโลกปกครอง
และผู้ปกครองมีอำนาจ
26 ท่านกลางพวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้น แต่ถ้าผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้มีอำนาจท่านกลางพวกท่าน
จงให้ผู้นั้นเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน
27 และผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้สูงส่งที่สุดก็ต้องเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ 28
เช่นเดียวกับบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ และเพื่อสละชีวิตของตนเพื่อการไถ่คนเป็นจำนวนมาก
29 เมื่อเขาทั้งหลายออกจากเมืองเยรีโค ก็มีประชาชนมากมายติดตามพระองค์ไป
30 ดูเถิด ชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน และเมื่อได้ยินพระเยซูเดินผ่าน เขาก็ร้องว่า "ข้าแต่พระเจ้า บุตรดาวิด
ขอทรงเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด"
31 แต่ประชาชนขู่เขาว่าให้เขาเงียบ แต่เขาร้องร้องมากขึ้นว่า "ข้าแต่พระเจ้าบุตรดาวิด
ขอทรงเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด"
32 พระเยซูทรงยืนนิ่งและเรียกเขาว่า "พวกท่านต้องการให้เราทำอะไรกับท่าน"
33 เขาทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า เพื่อเราจะเปิดตาของเรา"
34 พระเยซูทรงคร่ำครวญ และทรงสัมผัสดวงตาของเขา และทันใดนั้นดวงตาของเขาก็กลับมามองเห็น
และเขาก็ติดตามพระองค์ไป

21

1 เมื่อเขามาถึงเยรูซาเล็ม ไปทางเบธฟาเกบนภูเขามะกอกเทศ
พระเยซูทรงใช้สาวกของพระองค์สองคน
2 และตรัสกับเขาว่า "จงเข้าไปในที่ที่อยู่ตรงหน้าท่าน
และท่านจะพบลาตัวหนึ่งถูกมัดไว้และลูกม้าของม้าน้อยอยู่กับมัน จงคลายมันและนำเธอมาหาเรา"
3 ถ้าผู้ใดพูดอะไรกับท่าน จงพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการเขา
และพระองค์จะทรงฝากไว้กับท่านโดยเร็วที่สุด'
4 และเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้จะสำเร็จ โดยกล่าวว่า
5 "จงกล่าวกับธิดาแห่งศิโยนว่า 'ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้าจะเสด็จมาหาเจ้าด้วยความอ่อนโยน
โดยขี่ลาและลาที่หนักหน่วง'"
6 เหล่าสาวกไปทำตามที่พระเยซูทรงบัญชา 7
แล้วนำลาและลามาวางเสื้อผ้าไว้บนลา แล้ววางไว้บนนั้น
8 แต่มีคนจำนวนมากกางเสื้อผ้าของตนบนถนน และคนอื่นๆ ก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้และไปรยไปตามทาง
9 แต่ประชาชนที่เดินตามไปก็ร้องว่า "โฮสันนาถึงบุตรดาวิดเถิด" ผู้ที่มาในพระนามของพระเจ้าจึงเป็นสุข!
โฮสันนาอยู่ในระดับสูงสุด!
10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งเมืองก็ปั่นป่วนและถามว่า "เขาเป็นใคร"
11 ประชาชนจึงกล่าวว่า "นี่คือพระเยซูผู้เผยพระวจนะแห่งนาซาเร็ธจากแคว้นกาลิลี"
12 พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และขับไล่คนขายและผู้ซื้อทั้งหมดในพระวิหารออกไป
และเคาะโต๊ะของคนแลกเงิน และเก้าอี้ของคนขายนกพิราบ
13 และตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'บ้านของเราจะเรียกว่าบ้านแห่งการอธิษฐาน'
แต่ท่านทั้งหลายได้สร้างถ้ำของชาวคดจากที่นี่"
14 คนตาบอดและคนง่อยก็ไปหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หายขาด
15 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และเด็กๆ ที่ร้องในพระวิหารว่า
"โฮสันนาถึงบุตรดาวิด" 16 เขาทั้งหลายก็โกรธเคือง

และถามพระองค์ว่า "ท่านได้ยินสิ่งที่เขาพูดด้วยหรือ" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ใช่! คุณไม่เคยอ่านหรือ
"พระองค์ทรงเตรียมการสรรเสริญจากปากของทารกและทารกที่ดุนนม" หรือ?
17 พระองค์จึงทิ้งเขาไว้ที่นั่น และเสด็จออกจากเมืองไปยังเบธานี และอยู่ที่นั่น
18 แต่เมื่อพระองค์กลับเข้าไปในเมืองในตอนเช้า พระองค์ก็หิว
19 พระองค์จึงเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ข้างทาง จึงเดินไปหาดันนั้น และไม่พบอะไรเลยนอกจากใบไม้ จึงทูลว่า
"อย่าให้ผลงอกขึ้นบนเจ้าอีกต่อไป" ต้นมะเดื่อก็เหี่ยวเฉาในไม่ช้า
20 เมื่อเหล่าสาวกเห็นเช่นนั้น ก็ประหลาดใจและถามว่า "ต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉาเร็วจึงได้อย่างไร?
21 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายมีความเชื่อและไม่สงสัย
ท่านจะไม่ทำเช่นนี้กับต้นมะเดื่อเท่านั้น แต่ถ้าท่านพูดกับภูเขานี้ว่า 'จงลุกขึ้นและโยนตัวลงไปในทะเล' ก็สำเร็จ"
22 และสิ่งใดที่ท่านขอในการอธิษฐาน ถ้าท่านเชื่อ ท่านจะได้รับ
23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร ขณะที่พระองค์กำลังสอนอยู่
พวกปุโรหิตใหญ่และผู้อาวุโสของประชาชนก็มาหาพระองค์และทูลว่า "ท่านทำเช่นนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจอะไร
24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักคำ และถ้าท่านทั้งหลายบอกเราสิ่งนี้
เราจะบอกท่านด้วยว่าเราทำเช่นนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจอะไร 25
บันทึกของยอห์นมาจากไหน? มันมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์? แล้วพวกเขาก็คิดในใจและพูดว่า
"ถ้าเราบอกว่ายอห์นมาจากสวรรค์ เขาจะพูดกับเราว่า 'ทำไมพวกเจ้าไม่เชื่อเขา'
26 แต่ถ้าเราบอกว่าเป็นของมนุษย์ เราก็ต้องกลัวประชาชน เพราะพวกเขาทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ
27 เขาจึงตอบพระเยซูว่า "เราไม่รู้" พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
"เราจะไม่บอกพวกท่านว่าข้าพเจ้าทำเช่นนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจใด"
28 แต่ คุณ คิด อย่างไร? มีชายคนหนึ่งที่มีบุตรชายสองคน และไปหาบุตรคนแรกและพูดว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย
วันนี้ไปทำงานในสวนองุ่นของเรา"
29 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ทำ" หลังจากนั้นเขาก็กลับใจและไป
30 พระองค์จึงไปหาอีกคนหนึ่งและตรัสทันที แต่เขาตอบว่า "ข้าแต่พระเจ้า – และไม่ไป
31 ผู้ใดในสองคนนี้ทำตามพระประสงค์ของพระบิดา พวกเขาทูลพระองค์ว่า "คนแรก" พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าอาณาจักรสวรรค์เร็วกว่าท่านทั้งหลาย
32 ยอห์นมาหาท่านและสอนท่านในทางที่ถูกต้อง แต่ท่านไม่เชื่อท่าน แต่คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีเชื่อท่าน
และถึงแม้เจ้าเห็นดี แต่เจ้าก็ไม่กลับใจที่เจ้าจะเชื่อเขาในภายหลัง
33 ฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง: มีเจ้าของบ้านคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นและวางรั้วล้อมรอบ และขุดเครื่องบดองุ่นในนั้น
และสร้างหอคอย และมอบให้คนปลูกองุ่น และไปทั่วประเทศ
34 เมื่อถึงเวลาผลไม้ พระองค์จึงส่งผู้รับใช้ไปหาคนปลูกองุ่นเพื่อรับผลของพระองค์
35 คนปลูกองุ่นจึงจับคนรับใช้ของพระองค์ และเขาทั้งหลายทำให้คนหนึ่งมึนเมา อีกคนหนึ่ง
และขว้างหินคนที่สาม
36 พระองค์ทรงส่งผู้รับใช้คนอื่นไปอีก มากกว่าเดิม และเขาก็ทำเช่นเดียวกันกับเขา
37 พระองค์จึงส่งบุตรชายของพระองค์ไปหาเขาว่า "เขาทั้งหลายจะกลัวบุตรของเรา"
38 เมื่อคนทำสวนองุ่นเห็นบุตรชาย ก็พูดกันว่า "นี่คือทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาและนำมรดกของเขามาให้เรา"
39 เขาทั้งหลายจึงจับเขาและขับไล่เขาออกจากสวนองุ่นและฆ่าเขา
40 เมื่อเจ้านายแห่งสวนองุ่นเสด็จมา พระองค์จะกระทำการอย่างไรกับคนปลูกองุ่นเหล่านี้
41 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "เขาจะฆ่าคนชั่วร้าย และจะมอบสวนองุ่นของเขาให้แก่ผู้ปลูกองุ่นคนอื่น ๆ
ซึ่งจะให้ผลแก่เขาในเวลาที่เหมาะสม"
42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือว่า
"ศิลาที่คนก่อสร้างปฏิเสธได้กลายเป็นศิลาหัวมุม พระเจ้าทรงกระทำการนี้ และนาอัสซารุสต่อหน้าต่อตาเรา"?
43 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า
อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะถูกพรากไปจากท่านและมอบให้แก่ประชาชนที่จะเกิดผลของมัน
44 และผู้ใดล้มลงบนศิลานี้จะถูกแตก แต่ผู้ใดที่ตกลงมาบนศิลานี้จะถูกบดขยี้
45 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ยินอุปมาของพระองค์ ก็เข้าใจว่าพระองค์กำลังพูดถึงพวกเขา
46 เขาทั้งหลายพยายามจะรู้ว่าเขาจับพระองค์ได้อย่างไร แต่เขากลัวประชาชน
เพราะเขาคิดว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ

22

1 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกครั้งด้วยอุปมาว่า "2
อาณาจักรสวรรค์เปรียบเสมือนกษัตริย์ที่ให้พระราชวังแก่บุตรชายของพระองค์ 3
พระองค์จึงทรงใช้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเรียกแขกมาร่วมงานแต่งงาน แต่เขาไม่ยอมมา 4
พระองค์ทรงใช้ผู้รับใช้คนอื่นออกไปอีกและตรัสว่า "จงบอกแขกว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมอาหารแล้ว
วัวและวัวขุนของข้าพเจ้าถูกฆ่า และทุกอย่างพร้อมแล้ว มางานแต่งงาน! 5 แต่เขาทั้งหลายดูหมิ่นสิ่งนี้
และไปทำนาของเขา และอีกคนหนึ่งไปทำงานของเขา 6
บางคนในพวกนั้นจับผู้รับใช้ของพระองค์เยาะเย้ยและฆ่าพวกเขา
7 เมื่อกษัตริย์ได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็โกรธ จึงส่งกองทัพของพระองค์ออกไป และฆ่าฆาตกรเหล่านั้น

และจุดไฟเผาเมืองของเขา 8 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "งานแต่งงานพร้อมแล้ว แต่แขกไม่คู่ควรกับงานแต่งงาน" 9 เหตุฉะนั้นจงออกไปตามถนนและเชิญผู้ที่ท่านพบมาร่วมงานแต่งงาน 10 ข้าราชการก็ออกไปตามถนนและรวมตัวกัน ผู้ที่พวกเขาพบ ชั่วและดี และโตะก็เต็มหมด 11 กษัตริย์จึงเสด็จเข้าไปพบแขก และเห็นชายคนหนึ่งที่ไม่ได้สวมชุดแต่งงาน 12 พระองค์ตรัสถามพระองค์ว่า "เพื่อนเอ๋ย ท่านเข้ามาได้อย่างไรและไม่ได้สวมชุดแต่งงาน" แต่เขาก็เจียนลง 13 กษัตริย์จึงตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "จงมัดมือและเท้าของเขา แล้วโยนเขาออกไปในความมืด" จะมีการร้องไห้และกีดฟัน 14 เพราะมีคนเรียกมามากมาย แต่เลือกไว้น้อย 15 แล้วพวกฟาริสีก็ไปปรึกษาตามที่เขาเข้าใจในคำพูดของพระองค์ 16 เขาจึงส่งสาวกไปหาพระองค์พร้อมกับข้าราชการของเฮโรด เขากล่าวว่า "อาจารย์ข้า เราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และเราสอนทางของพระเจ้าอย่างถูกต้อง และท่านไม่ขอใคร เพราะท่านไม่เคารพชื่อเสียงของมนุษย์ 17 เหตุฉะนั้น จงบอกเราว่า ท่านคิดอย่างไร ถูกต้องหรือไม่ที่ให้ดอกเบี๋ยแก่ซีซาร์หรือไม่? 18 เมื่อพระเยซูทรงเห็นความชั่วร้ายของเขา พระองค์ตรัสว่า "คนหน้าซื่อใจคด ทำไมพวกเจ้าจึงทดลองเรา? 19 ให้ข้าพเจ้า ดู เหยียญ ที่ สนใจ และพวกเขาเสนอเพนีให้เขา 20 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "รูปเคารพและจารึกคืออะไร? 21 เขาตอบเขาว่า "ของซีซาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงถวายสิ่งที่เป็นของซีซาร์ให้แก่ซีซาร์ และมอบสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแด่พระเจ้า" 22 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น ก็ประหลาดใจ จึงทิ้งพระองค์ไปแล้ว 23 ในวันนั้นพวกชาดูสีซึ่งเชื่อว่าไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ จึงมาหาพระองค์และทูลถามพระองค์ 24 ว่า "อาจารย์เอ๋ย โมเสสกล่าวว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตร ให้พี่น้องชายของเขาแต่งงานกับภรรยาของตนและเลี้ยงเชื้อสายของน้องชายของเขาขึ้นมา" 25 บัดนี้มีพี่น้องเจ็ดคนอยู่กับเรา คนแรกแต่งงานและเสียชีวิต และเนื่องจากเขาไม่มีเมล็ดพันธุ์ เขาจึงทิ้งภรรยาของเขาไว้กับพี่ชายของเขา 26 และอีกคนหนึ่งและคนที่สามถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุด หญิง คน นั้น ก็ตาย ด้วย 28 บัดนี้ในการฟื้นคืนพระชนม์ เธอจะเป็นผู้หญิงคนใดในบรรดาเจ็ดคน พวกเขามีทั้งหมด 29 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจผิด และไม่รู้จักพระคัมภีร์ และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 เมื่อมีการ ฟื้น คืน ชีวิต เขา จะ ไม่ แต่งงาน หรือ แต่งงาน แต่ จะเป็น เหมือน ทูตสวรรค์ ของ พระเจ้า ใน สวรรค์. 31 ท่านมิได้อ่านเรื่องการฟื้นคืนชีพของคนตายตามที่พระเจ้าตรัสกับท่าน 32 "เราคือพระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ" แต่พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ๓๓ เมื่อประชาชนได้ยินเช่นนั้น เขาก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ 34 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระองค์ทรงหยุดปากของพวกสะดูสี ก็มารวมตัวกัน 35 หนึ่งในนั้นเป็นธรรมาจารย์ทดลองพระองค์และกล่าวว่า 36 "อาจารย์ข้า พระบัญญัติอันสูงส่งที่สุดในพระราชบัญญัติคืออะไร" 37 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิตวิญญาณ และสุดความคิด" 38 นี่คือพระบัญญัติที่สูงส่งและยิ่งใหญ่ที่สุด 39 แต่คนที่เหลือก็เหมือนพระองค์ เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง 40 ในพระบัญญัติสองข้อนี้แขวนพระราชบัญญัติทั้งหมดและผู้เผยพระวจนะไว้ 41 เมื่อพวกฟาริสีอยู่ด้วยกัน พระเยซูทรงถามพวกเขา 42 และตรัสว่า "ท่านรู้สิทุกอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์? เขาเป็นลูกชายของใคร? พวกเขาพูดว่า "ของดาวิด" 43 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ดาวิดทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าในพระวิญญาณได้อย่างไร 44 พระเยโฮวาห์ตรัสกับพระเจ้าของข้าพเจ้าว่า 'จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของพวกท่านเป็นที่วางเท้าสำหรับเท้าของพวกท่าน'" 45 ถ้าดาวิดเรียกเขาวานาย เขาจะเป็นบุตรของเขาได้อย่างไร? 46 และไม่มีใครตอบพระองค์ได้สักคำ และไม่มีใครกล้าถามพระองค์ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

23

- 1 พระเยซูตรัสกับประชาชนและเหล่าสาวกของพระองค์
- 2 และตรัสว่า "พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีนั่งบนบัลลังก์ของโมเสส"
- 3 เหตุฉะนั้น สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาบอกให้ท่านรักษา จงรักษาและกระทำ

แต่ท่านอย่าทำตามการกระทำของเขา

4 แต่เขาผูกภาระที่หนักหน่วงและทนไม่ได้ และวางไว้บนคอมมนุษย์ แต่เขาเองก็ไม่ยอมชยับด้วยนิ้วมือ

5 แต่เขาทั้งหลายกระทำทั้งปวงของตน เพื่อมนุษย์จะได้เห็น

พวกเขากระจ่ายการเตือนความจำและขายเสื้อบนเสื้อผ้าขนาดใหญ่

6 พวกเขาชอบนั่งที่หัวโตะและในโรงเรียน

7 และพวกเขาชอบที่จะได้รับการต้อนรับในตลาดและเรียกแรบบีโดยผู้คน

8 แต่ท่านจะไม่ถูกเรียกว่าแรบบี เพราะพระคริสต์คืออาจารย์ของท่าน และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกัน

9 และจะไม่มีการถูกเรียกว่าบิดาบนแผ่นดินโลก เพราะว่าพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์คือองค์เดียว

10 และท่านจะไม่ถูกเรียกว่าอาจารย์ เพราะมีองค์หนึ่งในท่านคือพระคริสต์

11 ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาพวกท่านจะเป็นผู้รับใช้ของท่าน

12 เพราะว่าผู้ที่ยกตัวเองขึ้นจะถ่อมตน และผู้ที่ถ่อมตนจะได้รับการยกย่องให้สูงส่ง

13 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ผู้ปิดอตาจักรวรรค์ต่อหน้ามนุษย์

คุณไม่เข้าไป และคุณไม่ยอมให้คนที่ต้องการเข้าไป

14 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ผู้ที่กลืนกินบ้านของหญิงม่าย และอริชฐานยาว นั่นคือเหตุผลที่เจ้าจะได้รับคำสาปแช่งมากขึ้น

15 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ที่เคลื่อนไปรอบ ๆ แผ่นดินและน้ำของท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นเพื่อนชาวยิว และเมื่อเขาเป็นเช่นนั้น ท่านจะทรงทำให้เขาเป็นลูกนรกมากกว่าท่านสองเท่า

16 วิบัติแก่ท่านทั้งหลายผู้นำที่ตาบอด ซึ่งกล่าวว่า "ผู้ที่สาบานโดยอ้างถึงพระวิหารก็ไม่มีอะไรเลย แต่ผู้ใดสาบานด้วยทองคำของพระวิหารก็เป็นหนี้"

17 พวกโง่และคนตาบอด อันไหนใหญ่กว่า: ทองคำหรือวิหารที่ชำระทองคำให้บริสุทธิ์?

18 "ผู้ที่สาบานโดยอ้างถึงแท่นบูชาก็ไม่มีอะไรเลย แต่ผู้ใดสาบานด้วยเครื่องบูชาที่อยู่บนนั้น

19 พวกโง่และคนตาบอด อันไหนใหญ่กว่า: เครื่องบูชาหรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องบูชาบริสุทธิ์?

20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดสาบานโดยอ้างถึงแท่นบูชา ก็สาบานโดยคำนึงถึงแท่นบูชาและทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นบูชา

21 และผู้ใดปฏิญาณต่อพระวิหาร ก็สาบานโดยอ้างถึงพระวิหารและโดยผู้ประทับอยู่ในนั้น

22 และผู้ใดปฏิญาณต่อฟ้าสวรรค์ ก็สาบานโดยอ้างถึงพระที่นั่งของพระเจ้าและโดยพระองค์ผู้ประทับบนนั้น

23 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ผู้จ่ายส่วนสิบสละแทน ผักชีฝรั่ง และยี่หระ และทั้งสิ่งที่หนักที่สุดในพระราชบัญญัติไว้เบื้องหลัง คือ การพิพากษา ความเมตตา และความเชื่อ เราควรทำสิ่งนี้และไม่ทิ้งสิ่งนั้น

24 ท่านทั้งหลายผู้นำที่หลงผิด ซึ่งร่อนรินและกลืนอุลูล

25 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ผู้รักษาถ้วยและจานให้สะอาดภายนอก แต่ภายในเต็มไปด้วยการปล้นทรัพย์และความตะกละ

26 ฟาริสีคนตาบอดเอ๋ย ก่อนอื่นจงชำระด้านในของถ้วยและจานให้สะอาด เพื่อจะชำระด้านนอกด้วย

27 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ซึ่งเป็นเหมือนหุลมฝั่งศพที่ปูนขาว ซึ่งภายนอกดูสวยงาม แต่ภายในเต็มไปด้วยกระดูกของคนตายและสิ่งสกปรกทั้งปวง

28 ท่านก็เช่นกัน: จากภายนอกท่านดูเคร่งศาสนาต่อมนุษย์ แต่ในความเหมาะสมของท่านท่านเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย

29 วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ผู้สร้างหุลมฝั่งศพของบรรดาพยากรณ์ และประดับหุลมฝั่งศพของคนชอบธรรม

30 และกล่าวว่า "ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรา เราก็คงไม่ได้รับส่วนด้วยเลือดของผู้เผยพระวจนะกับเขา"

31 ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงเป็นพยานเกี่ยวกับตัวท่านเองว่า ท่านทั้งหลายเป็นบุตรหลานของคนที่ไม่เชื่อผู้เผยพระวจนะ

32 มาเถิด ท่านก็ทำให้บรรพบุรุษของท่านสำเร็จลุล่วงด้วย 33 ภูเขาและภูเขา เจ้าจะหนีจากการสาปแช่งนรกได้อย่างไร

๓๔ ฉะนั้น, ดูเถิด, เราจะส่งศาสดาพยากรณ์และนักปราชญ์และธรรมจารย์มาหาท่าน, และบางคนที่ท่านจะฆ่าและตรึงกางเขน, และบางคนท่านจะเยียนตีในโรงเรียนของพวกเขา, และชมเชยพวกเขาจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง.

35 เพื่อเลือดอันชอบธรรมทั้งหมดที่หลังลงบนแผ่นดินโลกจะได้มาบนท่าน ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรม ไปจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายเบเรเคียห์ ซึ่งท่านได้ฆ่าไว้ระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา

36 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า สิ่งทั้งสิ้นนี้จะมาถึงคนรุ่นนี้

37 เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ท่านผู้ฆ่าผู้เผยพระวจนะและขว้างหินคนที่ถูกส่งมาหาท่าน

ข้าพเจ้าปรารถนาจะรวบรวมลูกหลานของท่านบ่อยครั้งเพียงใด เหมือนแม่ไก่รวบรวมลูกไก่ของตนไว้ในปีกของมัน แต่ท่านไม่ยอม

38 ดูเถิด บ้านของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้างสำหรับเจ้า

39 เพราะเรามอบท่านทั้งหลายว่า "ท่านจะไม่เห็นเรานับจากนี้ไปจนกว่าท่านจะกล่าวว่า 'ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นสุข'"

24

1 พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหาร

และเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์เพื่อแสดงให้พระองค์เห็นการสร้างพระวิหาร

2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายไม่เห็นสิ่งเหล่านี้หรือ" เรามอบความจริงแก่พวกเจ้าว่า จะไม่มีก้อนหินก้อนหนึ่งทับอีกก้อนหนึ่งที่จะไม่แตกหัก

3 ขณะที่พระองค์ทรงนั่งอยู่บนภูเขาเมกะกอกเทศ เหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์เป็นพิเศษและกล่าวว่า "บอกเราเถิด เมื่อไหร่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น" และอะไรจะเป็นสัญญาณของอนาคตของคุณและวันสิ้นโลก?

4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "จงระวังอย่าให้ผู้ใดหลอกลวงท่านทั้งหลาย

5 เพราะคนจำนวนมากจะมาในนามของเราว่า 'เราคือพระคริสต์' และจะหลอกลวงคนเป็นจำนวนมาก

6 ท่านจะได้ยินสงครามและเสียงร่ำร้องของสงคราม จงเฝ้าระวังและอย่ากลัว ก่อนอื่นทั้งหมดนี้ต้องทำ แต่มันยังไม่ถึงจุดจบ

7 เพราะว่าประเทศต่อประเทศจะยกกฎ และอาณาจักรต่ออาณาจักร และจะมีโรคระบาด และเวลาอันล้ำค่า และแผ่นดินไหวเป็นครั้งคราว

8 ก่อนอื่นความยากลำบากจะเพิ่มขึ้น

9 แล้วเขาทั้งหลายจะมอบพระองค์ในความทุกข์ยาก และจะฆ่าพระองค์

และพวกเจ้าจะต้องถูกเกลียดชังจากชนชาติทั้งปวงเพราะเห็นแก่ชื่อของเรา
 10 แล้วหลายคนจะโกรธ และจะทรยศกัน และจะเกลียดชังกัน
 11 และผู้เผยพระวจนะที่เท็จจำนวนมากจะเกิดขึ้นและหลอกลวงคนจำนวนมาก
 12 และในขณะที่มีความไม่ชอบธรรมจะล้นหลาม ความรักจะเย็นชาในคนจำนวนมาก
 13 แต่ผู้ที่อดทนจนถึงที่สุดจะรอด
 14 และข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะถูกประกาศไปทั่วทั้งโลกเพื่อเป็นพยานแก่ประชาชาติทั้งปวง
 และเมื่อนั้นอวสานจะมาถึง
 15 เมื่อท่านเห็นความน่าสะอิดสะเอียนแห่งความกร่าง (ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวถึง) ยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์
 16 แล้วจงหนีไปยังภูเขาในแผ่นดินยูเดีย
 17 และผู้ที่อยู่บนหลังคาเรือนต้องไม่ลงมาหยิบสิ่งของจากเรือนของตน
 18 ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาอย่าหันหลังกลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
 19 แต่รีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็วและทารกที่ติดตามในเวลาอัน!
 20 แต่อธิษฐานขอให้การหลบหนีของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต
 21 เพราะอีกไม่นานจะเกิดความทุกข์ยากครั้งใหญ่อย่างที่ไม่เคยมีมาตั้งแต่ต้นโลก และจะไม่เป็นเช่นนั้นอีก
 22 และถ้าวันเหล่านี้สั้นลง จะไม่มีผู้ใดรอด เว้นแต่เห็นแก่คนที่เลือกสรร วันนั้นจะสั้นลง
 23 ถ้ามีผู้ใดทูลท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'ที่นั่น' ท่านก็จะไม่เชื่อ
 24 เพราะว่าพระคริสต์ที่แท้จริงและผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงจะลุกขึ้นและทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่
 เพื่อว่าแม้แต่ผู้ที่ทรงเลือกไว้ก็จะถูกหลอกด้วยความผิด (ถ้าเป็นไปได้)
 25 ดูเถิด, เราบอกท่านก่อน
 26 เพราะฉะนั้น เมื่อเขาพูดกับท่านว่า 'ดูเถิด เขาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' อย่าออกไป ดูเถิด เขาอยู่ในห้อง อย่าเชื่อเลย
 27 เพราะฟ้าแลบดับจากจุดขึ้นและส่องแสงจนพระอาทิตย์ตกดิน การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น
 28 แต่ที่ใดมีซากศพ ที่นั่นมีนกอินทรีรวมตัวกัน
 29 แต่ไม่นานหลังจากความทุกข์ยากในเวลานั้น ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะสูญเสียแสงสว่าง
 และดวงดาวจะตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ และอำนาจของฟ้าสวรรค์จะเคลื่อนไหว
 30 แล้วเครื่องหมายของบุตรมนุษย์จะปรากฏในสวรรค์ แล้วทุกเผ่าของแผ่นดินโลกจะร้องไห้
 และจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆฟ้าสวรรค์ด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่
 31 พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ด้วยแตรสว่าง และเขาจะรวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือกจากลมทั้งสี่
 จากปลายสวรรค์ด้านหนึ่งถึงปลายสวรรค์อีกด้านหนึ่ง
 32 จง เรียน อุปมา จาก ต้น มะเดื่อ ว่า เมื่อ กิ่ง ก้าน ของ มัน อ่อน และ งอก ใบ คุณ ก็ รู้ ว่า ฤดูร้อน ใกล้ เข้ามา แล้ว
 33 ดังนั้น แม้ว่าท่านจะเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น จงรู้ว่ามันอยู่ใกล้ประตู
 34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ผ่านไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น
 35 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านไป แต่ถ้อยคำของเราย่อมจะไม่ผ่านไป
 36 แต่วันและชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์ แต่มีเพียงพระบิดาของเราเท่านั้นที่รู้
 37 แต่ เหมือน ที่ เป็น ใน สมัย ของ โนอาห์, อนาคต ของ บุตร มนุษย์ จะ เป็น อย่าง นั้น.
 38 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นอยู่ก่อนน้ำท่วม เขาทั้งหลายกิน ต้ม แต่งงาน และแต่งงานกัน
 จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ
 39 เขาทั้งหลายไม่สนใจเรื่องนี้จนกระทั่งน้ำท่วมมาถึง และพัดพาเขาทั้งหลายไป
 และการเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น 22
 40 แล้วจะมีสองคนในทุ่งนาคนหนึ่งจะได้รับการยอมรับและอีกคนหนึ่งจะถูกทอดทิ้ง
 41 สองคนจะบดบนโรงสี คนหนึ่งจะได้รับการยอมรับ และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้ง
 42 เหตุฉะนั้นจงระวังเถิด เพราะเจ้าไม่รู้ว่าพระเจ้าของเจ้าจะเสด็จมาในเวลาใด
 43 แต่จงรู้ว่า ถ้าบิดาของบ้านรู้ว่าขโมยจะมากี่โมง เขาก็จะเฝ้าระวังและไม่ให้บ้านของเขาถูกบุกรุก
 44 เพราะฉะนั้นท่านจึงพร้อมแล้ว เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในเวลาที่ท่านไม่คิดอย่างนั้น
 45 แต่ ใคร เป็น ผู้รับใช้ ที่ ชื่อ สัตย์ และ รอบ คอบ ซึ่ง นาย ทรง แต่ง ตั้ง ให้ ดูแล ผู้รับใช้ ของ พระองค์ ให้ ให้
 อาหาร แก่ เขา ใน เวลา อัน เหมาะสม?
 46 ผู้รับใช้ก็เป็นสุขเมื่อนายของเขามา และพบว่าเขากำลังทำเช่นนั้น
 47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแต่งตั้งเขาไว้เหนือทรัพย์สินทั้งสิ้นของเขา
 48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วร้ายพูดในใจว่า 'นายของข้าพเจ้ายังห่างไกลจากการมา'
 49 และเขาเริ่มทุบตีเพื่อนผู้รับใช้ของเขา กินและดื่มกับคนชั่วเมา
 50 และนายของผู้รับใช้จะมาในวันที่เขาไม่คาดฝัน และในเวลาที่เขาไม่คิด
 51 พระองค์จะทรงทำลายเขา และจะทรงให้รางวัลแก่เขาด้วยคนหน้าซื่อใจคด และจะมีการร้องไห้และกัดฟัน

25

- 1 แล้วอาณาจักรสวรรค์จะเป็นเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนที่นำตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว
- 2 แต่ห้าคนในนั้นโง่เขลา และห้าคนฉลาด
- 3 คนโง่เขลานั้นนำน้ำมันในตะเกียงของเขา แต่เขาไม่เอาน้ำมันติดตัวไป
- 4 แต่คนฉลาดเอาน้ำมันไว้ในภาชนะและตะเกียงของเขา

5 เมื่อเจ้าบ่าวมาพัก เขาก็หลับไปทั้งคืน
6 ตอนเที่ยงคืนมีเสียงร้องว่า "ดูเถิด เจ้าบ่าวกำลังจะมา จงออกมาพบเขาเถิด"
7 หญิงพรหมจารีเหล่านี้ก็ลุกขึ้นประตืดตะเกียงของตน
8 แต่คนโง่พูดกับคนฉลาดว่า "ขอน้ำมันของพวกเจ้าให้เราหน่อย เพราะตะเกียงของเราจะดับ"
9 แล้วคนฉลาดจึงตอบว่า "อย่าเป็นเช่นนั้น เกรงว่าเรากับพวกท่านจะแตกหัก
แต่จงไปหาเจ้าของร้านและซื้อสำหรับตัวท่านเอง"
10 เมื่อเขาไปซื้อของก็เจ้าบ่าวก็มา และคนที่พร้อมก็เข้าไปกับเจ้าบ่าวในงานเลี้ยงแต่งงาน และประตูก็ปิดลง
11 ในที่สุดหญิงพรหมจารีคนอื่นๆ ก็มาและพูดว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่พระเจ้า โปรดเปิดประตูให้เรา"
12 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"
13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังเถิด เพราะท่านไม่รู้ว่าวันหรือชั่วโมงใดที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
14 เหมือนชายคนหนึ่งเดินทางทั่วประเทศ ก็เรียกข้าราชการของตนมามอบสิ่งของของตนให้แก่เขา
15 พระองค์ทรงให้หนึ่งห้าตะลันต์ อีกสองตะลันต์ ให้คนที่สาม ให้คนละความสามารถของตน และในไม่ช้าก็จากไป
16 ชายผู้ได้ห้าตะลันต์ก็ไปค้าขายกับเขา และได้อีกห้าตะลันต์
17 คน ที่ ได้ สอง ตะลันต์ ก็ ได้ อีก สอง ตะลันต์ ด้วย
18 แต่ผู้ที่รับคนหนึ่งก็ไปทำหลุมในดิน และซ่อนเงินของนายไว้
19 หลังจากนั้นนานนายของเขารับใช้เหล่านี้ก็มาเล่าเรื่องให้เขาฟัง
20 แล้วคนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็มาวางอีกห้าตะลันต์และกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ประทานห้าตะลันต์แก่ข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้อีกห้าตะลันต์"
21 แล้วนายของเขาจึงพูดกับเขาว่า "โอผู้รับใช้ที่เคร่งศาสนาและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในนิมิตเดียว
เราจะแต่งตั้งเจ้าให้อยู่เหนือสิ่งต่างๆ จงเข้าสู่ความชื่นชมยินดีของนายเจ้า"
22 แล้วคนที่ได้รับสองตะลันต์ก็มาและตรัสว่า "ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ประทานสองตะลันต์แก่ข้าพเจ้า ดูเถิด
ข้าพเจ้าได้อีกสองตะลันต์กับพวกเขา"
23 นายของเขาดูรับใช้ว่า "โอผู้รับใช้ที่เคร่งศาสนาและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
เราจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นคนมาก จงเข้าสู่ความชื่นชมยินดีของนายเจ้า"
24 แล้วผู้ที่ได้รับน้ำหนักหนึ่งร้อยก็มาและกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์เป็นคนขี้กร้าว
พระองค์ทรงตัดในที่ที่พระองค์ยังไม่ได้หว่าน และเก็บในที่ที่พระองค์ยังไม่กระจัดกระจาย
25 ข้าพเจ้าจึงกลัวจึงไปซ่อนพรสวรรค์ของเจ้าไว้ในพื้นดิน ดูเถิด คุณมีของเจ้าอยู่ที่นั่น
26 แต่นายของเขาดูตอบเขาว่า "ท่านผู้รับใช้อันธพาลและขี้เกียจ ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าพเจ้าตัดเมื่อข้าพเจ้าไม่หว่าน
และเก็บเมื่อข้าพเจ้าไม่กระจัดกระจาย
27 ดังนั้นท่านจึงควรให้เงินของข้าพเจ้าแก่คนแลกเงิน และถ้าข้าพเจ้ามา
ข้าพเจ้าก็คงรับเงินของข้าพเจ้าพร้อมดอกเบี๋ย
28 เหตุฉะนั้น จงเอาน้ำหนักร้อยจากเขา และมอบให้แก่ผู้มีสิบตะลันต์
29 เพราะว่าผู้ที่มิจะให้ และเขาจะได้รับความอุดมสมบูรณ์ แต่จากผู้ที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขาจะมีก็จะถูกพรากไป
30 และโยนผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ออกไปในความมืด และจะมีการร้องไห้และกัดฟัน
31 แต่เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และทูตสวรรค์บริสุทธิทั้งปวงอยู่กับพระองค์
พระองค์จะประทับในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ 32
และชนชาติทั้งปวงจะมารวมตัวกันต่อพระพักตร์พระองค์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกจากกัน
เหมือนคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ 33
และจะให้แกะอยู่ทางขวามือ และแพะอยู่ทางซ้ายมือ
34 แล้วกษัตริย์จะตรัสกับคนที่อยู่ทางขวาของเขาว่า "มาเถิด ท่านผู้ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา
จงรับอาณาจักรที่เตรียมไว้สำหรับท่านตั้งแต่ปฐมกาลของโลก"
35 เพราะว่าข้าพเจ้าหิว และพระองค์ทรงเลี้ยงข้าพเจ้า ข้าพระองค์กระหายน้ำ
และพระองค์ทรงประทานน้ำแก่ข้าพระองค์ ฉันเคยเป็นแขก และคุณเป็นเจ้าต้อนรับฉัน
36 ข้าพระองค์เปลือยกาย และพระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์ ข้าพเจ้าป่วย และท่านมาเยี่ยมข้าพเจ้า
ฉันถูกคุมขัง และคุณมาหาฉัน
37 แล้วคนชอบธรรมจะตอบพระองค์ว่า "เมื่อไหร่ที่เราเห็นท่านหิวและเลี้ยงท่าน
38 เมื่อไหร่ที่เราเห็นท่านเป็นแขกและให้ที่พักพิงแก่ท่าน หรือเปลือยกายและสวมเสื้อผ้า
39 เมื่อไหร่ เรา เห็น ท่าน ป่วย หรือ ถูก คุมขัง และ มา หา ท่าน?
40 กษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
"ท่านทั้งหลายกระทำแก่พี่น้องที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งในบรรดาพี่น้องของเราอย่างนั้น ท่านก็กระทำแก่ข้าพเจ้า"
41 แล้วพระองค์จะตรัสกับคนที่อยู่ทางซ้ายด้วย "เจ้าผู้ถูกสาปแช่ง
จงออกไปจากเราในไฟนรกที่เตรียมไว้สำหรับมารและทูตสวรรค์ของมัน"
42 ข้าพเจ้าหิว แต่พระองค์ไม่เลี้ยงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากระหายน้ำ และท่านไม่ได้รตนำข้าพเจ้า
43 ข้าพเจ้าเคยเป็นแขก แต่ท่านไม่ได้เป็นเจ้าต้อนรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเปลือยกาย
และท่านไม่ได้สวมเสื้อผ้าให้ข้าพเจ้า ฉันป่วยและถูกคุมขัง และคุณไม่ได้มาเยี่ยมฉัน
44 แล้วเขาจะตอบพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้าข้า เมื่อไหร่ที่เราเห็นพระองค์หิว กระหายน้ำ หรือเหมือนแขก

หรือเปลือยกาย หรือเจ็บป่วย หรือเชลย และไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์
45 แล้วพระองค์จะทรงตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ตราบใดที่ท่านมิได้กระทำกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในบรรดาคนเหล่านี้ ท่านก็มิได้กระทำกับเรา"
46 เขาจะเข้าสู่ความทรงมานิรันดร์ แต่คนชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

26

1 เมื่อพระเยซูตรัสทั้งหมดนี้จบแล้ว พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
2 "ท่านทั้งหลายรู้ว่าอีกสองวันจะมีอีสเตอร์ และบุตรมนุษย์จะถูกส่งไปตรึงกางเขน
3 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์
และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนก็มารวมตัวกันในวังของมหาปุโรหิต ซึ่งชื่อว่า คายาฟาส
4 และปรึกษากันว่าเขาจับพระเยซูด้วยไหวพริบและฆ่าพระองค์อย่างไร
5 แต่เขาตอบว่า "ใช่ ไม่ใช่สำหรับงานเลี้ยง เกรงว่าจะเกิดการจลาจลในหมู่ประชาชน"
6 เมื่อพระเยซูทรงสถิตที่เบธานีในเรือนของซีโมนคนโรดเธอน 7
มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ ซึ่งถือแก้วน้ำล้างเท้า และเทลงบนศีรษะขณะที่พระองค์นั่งอยู่ที่โต๊ะ
8 เมื่อสาวกของพระองค์เห็นเช่นนั้น เขาก็โกรธเคืองและพูดว่า "ทำไมจึงสูญเปล่าเช่นนี้?
9 น้ำ นี่ อาจ ถูก ขาย ใน ราคา สูง และ มอบ ให้ คน ยากจน."
10 เมื่อพระเยซูทรงเห็นเช่นนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายจึงห่วงใยหญิงคนนั้น"
เธอทำงานได้ดีสำหรับฉัน
11 ท่านมีคนยากจนอยู่กับท่านเสมอ แต่ท่านไม่ได้มีข้าพเจ้าเสมอไป
12 เธอเทน้ำมันบนร่างกายของฉัน และเธอทำเพื่อเตรียมฉันให้พร้อมสำหรับหลุมฝังศพ
13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ใดที่ชาวประเสริฐนี้มีการประกาศไปทั่วทั้งโลก
14 แล้วคนหนึ่งคนในสิบสองคนชื่อยูดาสอิสคาริโอทก็ไปหาปุโรหิตใหญ่
15 และถามว่า "ท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า" ฉันจะบอกคุณ เขาจึงถวายเงินสามสิบเหรียญให้พระองค์
16 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็แสวงหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์
17 แต่ในวันแรกของขนมปังขมน เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและถามพระองค์ว่า
"พระองค์ต้องการให้เราเตรียมอาหารแกะบีสคาลไว้ที่ไหน"
18 พระองค์ตรัสว่า "จงเข้าไปในเมืองไปหาคนหนึ่ง และกล่าวว่า พระอาจารย์ได้ตรัสกับท่านว่า
'เวลาของเราใกล้เข้ามาแล้ว เราจะเก็บอีสเตอร์กับพวกท่านกับสาวกของเรา'
19 เหล่าสาวกก็ทำตามที่พระเยซูทรงบัญชาไว้ และเตรียมลูกแกะบีสคาล
20 และในตอนเย็นพระองค์ก็นั่งลงที่โต๊ะกับอัครสาวกสิบสองคน
21 ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหาร พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ท่านคนหนึ่งจะทรยศข้าพเจ้า
22 เขาทั้งหลายก็เศร้าโศกมาก และแต่ละคนก็เริ่มพูดว่า "ข้าแต่พระเจ้า
23 พระองค์ตรัสตอบว่า "ผู้ที่จุ่มมือลงในชามกับเราจะทรยศเรา"
24 บุตรมนุษย์ดำเนินไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่ชีวิตแก่คนที่บุตรมนุษย์ถูกทรยศ
มันจะดีกว่าสำหรับเขาที่เขาไม่เคยเกิดมา
25 ยูดาสผู้ทรยศพระองค์จึงตอบว่า "เป็นข้าพเจ้าหรือ" รมบี" เขาพูดกับเขาว่า "คุณพูดอย่างนั้น"
26 ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหาร พระเยซูทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ และหักขนมปังให้สาวก ตรัสว่า
"จงเอา กินเถิด นี่คือร่างกายของเรา"
27 พระองค์จึงหยิบถ้วยนั้นมาขอบพระคุณ และมอบให้เขาว่า "พวกท่านทั้งหลายจงดื่มถ้วยนี้
28 นี่คือน้ำเลือดของเราในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเทลงเพื่อคนเป็นจำนวนมากเพื่อการให้อภัยบาป
29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า
"จากนี้ไปเราจะไม่ดื่มต้นไม้อีกจนกว่าจะถึงวันที่เราจะดื่มกับท่านในอาณาจักรของพระบิดาของเรา
อีก"
30 เมื่อนางกลาฟเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ
31 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "คืนนี้พวกท่านทั้งหลายจะขุ่นเคืองเพราะเรา เพราะมีเขียนไว้ว่า "เราจะตีคนเลี้ยง
และแกะของฝูงแกะจะกระจัดกระจาย"
32 แต่เมื่อเราลุกขึ้นมา เราจะไปก่อนท่านไปยังแคว้นกาลิลี
33 แต่เปโตรตอบพระองค์ว่า "แม้ทุกคนจะขุ่นเคืองท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ขุ่นเคืองอีกเลย
34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คืนนี้ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง
35 เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถ้าข้าพเจ้าต้องตายกับท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธท่าน สาวกทุกคนพูดเหมือนกัน
36 แล้วพระเยซูเสด็จมากับเขาที่เรียกว่าเกทเสมนี และตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
"จงนั่งที่นี่จนกว่าเราจะไปอธิษฐานที่นั่น"
37 พระองค์จึงพาเปโตรและบุตรชายสองคนของเศเบดีไปด้วย และเริ่มคร่ำครวญและตัวสั่น
38 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเศร้าโศกจนตาย จงอยู่ที่นี้และเฝ้าระวังกับเรา"
39 พระองค์จึงเดินไปเล็กน้อย ก้มหน้าอธิษฐานว่า "บิดาข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้หลุดไปจากข้าพเจ้า
แต่อย่าตามที่ข้าพเจ้าประสงค์ แต่ตามที่พระองค์ประสงค์"

40 พระองค์เสด็จมาหาเหล่าสาวกของพระองค์ และพบว่าพวกเขากำลังหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "ท่านจะเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงไม่ได้หรือ"

41 ระวังและอธิษฐานเพื่อไม่ให้ท่านตกอยู่ในการล่อลวง วิญญาณเต็มใจ แต่เนื้อหนังอ่อนแอ

42 ครั้งที่สองพระองค์เสด็จไปอธิษฐานว่า "บิดาของข้าพระองค์ ถ้วยนี้จะจากข้าพเจ้าไปไม่ได้หรือเว้นแต่ข้าพเจ้าจะดื่ม และพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ"

43 พระองค์จึงมาและพบว่านางหลับอีกครั้ง และดวงตาของนางก็หลับไปเต็ม

44 พระองค์จึงทิ้งเขาไว้ และเสด็จไปอีก และอธิษฐานเป็นครั้งที่สาม และตรัสถ้อยคำเดียวกัน

45 แล้วพระองค์ก็เสด็จมาหาเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสกับเขาว่า "โอ ท่านทั้งหลายจะนอนหลับและพักผ่อนเท่านั้น ดูเถิด เวลามายังไม่ถึงที่บุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบให้อยู่ในมือของคนบาป

46 ลูกขึ้นเถิด เราไปเถิด ดูเถิด เขาอยู่ที่นั่นที่ทรยศต่อเรา!

47 ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่ ดูเถิด ยูดาสแห่งอิสคาริโอทสืบทอดคนหนึ่งที่มากับเขา พร้อมกลุ่มใหญ่จากหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของประชาชนพร้อมกับเขาด้วยดาบและไม่ทำ

48 คนทรยศได้ทำสัญญาณแก่เขาว่า "ข้าพเจ้าจะจูบใคร จงจับเขาเถิด"

49 พระองค์จึงมาหาพระเยซูทันทีและทูลว่า "รับบีเอ๋ย ขอทรงสวัสดีท่าน" และจูบพระองค์

50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เพื่อนของข้าพเจ้า ทำไมท่านถึงมา? จากนั้นพวกเขาก็ขึ้นมาวางมือบนพระเยซูและจับพระองค์

51 และดูเถิด, คนหนึ่งในคนที่อยู่กับพระเยซูยื่นมือออกและชักดาบของเขา, และฟาดผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตและตัดหูข้างหนึ่งของเขา.

52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า วางดาบของคุณเข้าที่! เพราะว่าผู้ใดถือดาบจะพินาศด้วยดาบ

53 หรือท่านคิดว่าข้าพเจ้าจะขอให้บิดาของข้าพเจ้าส่งทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองทัพบาข้าพเจ้าไม่ได้หรือ?

54 แต่พระคัมภีร์จะสำเร็จลุล่วงอย่างไร? ดังนั้นมันจึงต้องทำงาน

55 ในช่วงเวลานั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนว่า "พวกท่านออกไปเหมือนขาคีบ ถูดาบและไม่ทำเพื่อจับเรา เพราะว่าข้าพเจ้านั่งกับท่านทุกวันและสอนในพระวิหาร และท่านมิได้จับข้าพเจ้า

56 แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น เพื่อว่าพระคัมภีร์ของศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จลุล่วง จากนั้นสาวกก็ทิ้งเขาและหนีไป

57 แต่คนที่จับพระเยซูได้นำพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิตที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และผู้อาวุโสได้มาชุมนุมกัน

58 แต่เปโตรตามพระองค์ไปจากที่ไกลไปยังวังของมหาปุโรหิต และเข้าไปนั่งกับข้าราชการ เพื่อจะได้เห็นว่าพระองค์กำลังจะไปที่ไหน

59 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้ใหญ่ และสภาทั้งปวงแสวงหาคำพยานเท็จต่อพระเยซู เพื่อจะได้ฆ่าพระองค์

60 แต่ก็ไม่มีพบเลย และถึงแม้จะมีพยานเท็จหลายคนปรากฏตัว แต่พวกเขาก็ไม่พบ ในที่สุดพยานเท็จสองคนก็ขึ้นมา และกล่าวว่า "เขากล่าวว่า 'ฉันสามารถรู้พระวิหารของพระเจ้าและสร้างมันขึ้นมาได้ภายในสามวัน'

62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นพูดกับพระองค์ว่า "ท่านไม่ตอบสิ่งที่คนเหล่านี้เป็นพยานกล่าวโทษท่านหรือ"

63 แต่พระเยซูทรงเงยหน้า มหาปุโรหิตจึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าขอให้ท่านโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์บอกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่"

64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านพูดอย่างนั้น แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า จากนั้นไปท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่ทางขวามือแห่งอำนาจ และเสด็จมาในเมฆแห่งสวรรค์

65 มหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อผ้าของเขาและกล่าวว่า "เขาหมิ่นประมาทพระเจ้า" เราต้องการประจักษ์พยานอะไรเพิ่มเติม? ดูเถิด บัดนี้ท่านได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว

66 คุณคิดอย่างไร? พวกเขาตอบว่า "เขาสมควรตาย" 25

67 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าพระองค์และทุบตีพระองค์ด้วยกำปั้น บางคนก็ตบหน้าเขา

68 กล่าวว่า "คริสเตียนเอ๋ย จงพยากรณ์แก่เรา ใครเป็นคนตีท่าน?

69 เปโตรนั่งอยู่ด้านนอกในลานบ้าน และหญิงสาวคนหนึ่งมาหาเขาและพูดว่า "ท่านก็อยู่กับพระเยซูชาวกาลิลีด้วย"

70 แต่พระองค์ทรงปฏิเสธต่อหน้าเขาทั้งปวง โดยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพวกท่านพูดอะไร"

71 แต่เมื่อเขากำลังจะออกไปจากประตู ก็มีอีกคนหนึ่งเห็นเขาและพูดกับคนที่อยู่ที่นั่นว่า "ชายคนนี้อยู่กับพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"

72 พระองค์ทรงปฏิเสธอีกครั้ง โดยสาบานว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้จักมนุษย์"

73 หลังจากนั้นไม่นานคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็มาพูดกับเปโตรว่า "แท้จริงแล้วท่านก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านี้เช่นกัน เพราะภาษาของท่านทรยศท่าน"

74 แล้วเขาก็เริ่มสาปแช่งตัวเองและสาบานว่า "ฉันไม่รู้จักชายคนนี้" ทันทีที่อีกา

75 แล้วเปโตรก็ระลึกถึงพระวจนะของพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้งต่อหน้าอีกา" และเขาก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

และนำเงินสามสิบเหรียญไปให้พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่อีก 4
กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำชั่วในการทรยศต่อเลือดผู้บริสุทธิ์"
5 พวกเขากล่าวว่า "นี่สำหรับเราคืออะไร" คุณดูสิ! พระองค์จึงโยนเงินเหล่านั้นลงในพระวิหาร
แล้วก็ออกไปแขวนคอตัวเอง
6 แต่พวกปุโรหิตใหญ่หยิบเงินออกมาพูดว่า "ไม่ดีที่เราจะใส่ไว้ในหีบของพระเจ้า เพราะเป็นเงินโลหิต"
7 แต่เขาทั้งหลายปรึกษากันและซื้อกระสอบของช่างปั้นดินเผาเพื่อฝังศพผู้แสวงบุญ
8 เพราะฉะนั้นทุ่งนี้จึงถูกเรียกว่าทุ่งโลหิตจนถึงทุกวันนี้
9 แล้วก็เกิดตามทีผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์กล่าวว่า
"เขาเอาเงินสามสิบเหรียญมาจ่ายค่าขายซึ่งเขาซื้อจากคนอิสราเอล 10
และมอบให้เป็นนาของช่างปั้นดินเผาตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า"
11 แต่พระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ และผู้ว่าราชการถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ"
แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านพูดอย่างนั้น"
12 เมื่อเขาถูกกล่าวหาโดยพวกปุโรหิตใหญ่และผู้อาวุโส
13 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินหรือว่าเขากล่าวหาท่านอย่างรุนแรงเพียงใด"
14 พระองค์ไม่ตอบพระองค์สักคำ จนผู้ว่าราชการประหลาดใจ
15 แต่ในงานเลี้ยงผู้ว่าราชการมีนิสัยที่จะปล่อยนักโทษคนหนึ่งจากประชาชนที่พวกเขาต้องการ
16 ในขณะนั้นเขามีนักโทษคนหนึ่ง ซึ่งคนหนึ่งพิเศษกว่าคนอื่นชื่อบาร์บัส
17 เมื่อเขาทั้งหลายมาชุมนุมกัน ปีลาตก็ทูลเขาว่า "ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าปล่อยท่านผู้ใด" บาร์บัสหรือพระเยซู
ใครกล่าวกันว่าเป็นพระคริสต์?
18 เพราะเขารู้ดีว่าเขามอบพระองค์ด้วยความอิจฉาริษา
19 ขณะที่ท่านนั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษา ภรรยาของท่านก็ส่งท่านมาหาท่านและทูลท่านว่า
"ท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมคนนี้หรือ?"
ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ทรมานมากในความฝันของข้าพเจ้าในวันนี้เพราะเขา"
20 แต่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่เกลี้ยกล่อมให้ประชาชนขอบาร์บัสและฆ่าพระเยซู
21 แล้วผู้ว่าราชการจึงทูลถามเขาว่า "ในบรรดาสองคนนี้ท่านจะปลดใครจากท่าน" พวกเขากล่าวว่า "บาร์บัส"
22 ปีลาตทูลเขาว่า "ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรกับพระเยซูผู้กล่าวกันว่าเป็นพระคริสต์" พวกเขาทั้งหมดกล่าวว่า
"ให้เขาถูกตรึงกางเขน"
23 ผู้ว่าราชการกล่าวว่า "เขาได้ทำความชั่วอะไร" แต่พวกเขาร้องร่ำมากขึ้นว่า "ขอให้เขาถูกตรึงกางเขนแล้ว"
24 แต่เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเลย แต่มีความวุ่นวายยิ่งใหญ่มากขึ้น
เขาจึงเอาน้ำมาล้างมือต่อหน้าประชาชนว่า "ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ในเลือดของคนชอบธรรมคนนี้"
25 ประชาชนทั้งปวงจึงตอบว่า "ขอให้โลหิตของพระองค์อยู่บนเราและลูกหลานของเรา"
26 พระองค์จึงมอบบาร์บัสให้เขา แต่พระองค์ทรงเขียนพระเยซูและมอบพระองค์ให้ถูกตรึงกางเขน
27 แล้วทหารของผู้ว่าราชการก็พาพระเยซูเข้าไปในศาลพิพากษา และรวบรวมคนทั้งปวงไว้เหนือพระองค์
28 ถอดพระพระองค์ออก และสวมเสื้อคลุมสีม่วง
29 ถักมงกุฎหนาม สวมบนศีรษะ และยกที่พระหัตถ์ขวา ก้มเข้าต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า
สวัสดีพระองค์กษัตริย์แห่งชาวยิว!
30 เขาทั้งหลายถ่มน้ำลายใส่พระองค์ และหยิบต้นกกมาทาบศีรษะพระองค์ด้วย
31 เมื่อเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาก็สวมเสื้อผ้าของพระองค์และนำพระองค์ไปตรึงกางเขนพระองค์
32 ขณะที่เขากำลังออกไป ก็พบชายชาวเครีนคนหนึ่งชื่อซีโมน ซึ่งเขาบังคับให้แบกกางเขนให้เขา
33 เมื่อเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่าโกลโกธา ซึ่งเป็นที่ของกะโหลกศีรษะในภาษาอังกฤษ 34
เขาให้น้ำส้มสายชูผสมกับน้ำดีแก่เขา และเมื่อเขาชิมแล้วเขาก็ไม่ยอมดื่ม
35 เมื่อเขาทั้งหลายตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนแล้ว เขาก็แบ่งเสื้อผ้าของพระองค์และจับสลากให้เขา
เพื่อสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้จะสำเร็จดังนี้ "เขาทั้งหลายแบ่งเสื้อผ้าของเราให้กันเอง
และเขาก็จับสลากเหนือเสื้อผ้าของเรา"
36 เขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่นั่นและเฝ้าพระองค์
37 เขาทั้งหลายตั้งต้นเหตุแห่งการตายของพระองค์ไว้ที่ศีรษะของพระองค์ และมีเขียนไว้ว่า
"นี่คือพระเยซู กษัตริย์ของชาวยิว"
38 ชาตกรรมสองคนถูกตรึงกางเขนกับพระองค์ คนหนึ่งอยู่ทางขวาและอีกคนหนึ่งทางซ้าย
39 แต่คนที่เดินผ่านไปมาก็หมิ่นประมาทพระองค์และสาส์นศีรษะ 40
กล่าวว่า "ผู้ที่ทำลายพระวิหารของพระเจ้าและสร้างมันขึ้นภายในสามวัน ถ้าคุณเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงลงมาจากไม้กางเขน"
41 พวกปุโรหิตใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์พร้อมกับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ว่า 42
พระองค์ทรงช่วยผู้อื่นแล้ว แต่พระองค์ทรงช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล
ให้เขาลงมาจากไม้กางเขน และให้เราเชื่อเขา
43 เขาวางใจในพระเจ้า และถ้าเขายินดีในพระองค์ก็ให้เขาได้รับการปลดปล่อย เพราะเขาตรัสว่า
"เราคือพระบุตรของพระเจ้า"

44 ฆาตกรที่ถูกตรึงกางเขนกับพระองค์ก็ตำหนิพระองค์ในท่านองเดียวกัน
45 ตั้งแต่ชั่วโมงที่หก ความมืดทั่วแผ่นดินจนถึงชั่วโมงที่เก้า
46 ประมาณเก้าโมงพระเยซูทรงร้องด้วยเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามะอาซันธานี" นั่นคือ "พระเจ้าของข้าพระองค์
พระเจ้าของข้าพระองค์ เหตุใดพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพระองค์"
47 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็กล่าวว่า "เขากำลังเรียกเอลียาห์"
48 ทันใดนั้นคนหนึ่งก็วิ่งไป และหยิบฟองน้ำลงไปในเดิมน้ำส้มสายชู แล้ววางบนต้นอ้อ และรดน้ำ
49 แต่คนอื่น ๆ พูดว่า "หยุดเถอะ ให้ดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาหรือไม่"
50 แต่พระเยซูทรงร้องอีกครั้งและสิ้นพระชนม์
๕๑ และดูเถิด, ม่านในพระวิหารฉีกออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง.
52 แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน และก้อนหินแตกเป็นชิ้นๆ และอุโมงค์ก็เปิดออก
และยืนอยู่บนศพของวิสุทธิชนหลายคนที่กำลังหลับอยู่
53 และออกจากอุโมงค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และเข้ามาในนครบริสุทธิ
และปรากฏแก่คนเป็นจำนวนมาก
54 แต่นายร้อยและคนที่อยู่กับเขาและรักษาพระเยซู เมื่อเขาเห็นแผ่นดินไหวและสิ่งที่เกิดขึ้น ก็ตกใจและกล่าวว่า
"แท้จริงแล้วท่านนี่คือพระบุตรของพระเจ้า"
55 มีสตรีหลายคนเฝ้าดูอยู่ไกล ซึ่งติดตามพระเยซูออกจากแคว้นกาลิลี และปรณิบัติพระองค์
56 ในบรรดาพวกเขามารีย์มัгдаลาและมารีย์มารดาของลูกๆ ของเศเบดี
57 ตอนเย็นมีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ซึ่งเป็นสาวกของพระเยซูด้วย
58 เขาไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู จากนั้นปีลาตจึงสั่งให้มอบเขาให้เขา
59 โยเซฟจึงหยิบศพมาห่อด้วยผ้าลินินสะอาด
60 วางไว้ในอุโมงค์ของเขาเอง ซึ่งเขาสกัดไว้ในก้อนหิน และกลิ้งก้อนหินก้อนใหญ่หน้าประตูอุโมงค์แล้วออกไป
61 มารีย์มัถดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั่งฟังอุโมงค์
62 วันรุ่งขึ้นหลังจากวันเตรียมการ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีต่างก็มาหาปีลาต
และกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า เราคิดว่าคนหลอกลวงคนนี้พูดเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ว่า 'เราจะฟื้นขึ้นมามีอีกสามวัน'
64 เหตุฉะนั้นจงสั่งให้เก็บอุโมงค์ไว้จนถึงวันที่สาม เกรงว่าสาวกของพระองค์จะมาขโมย และกล่าวแก่ประชาชนว่า
'พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว และให้การหลอกลวงครั้งสุดท้ายเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรก'
65 ปีลาตทูลเขาว่า "ที่นี่ท่านมีผู้พิทักษ์ จงไปรักษาตามที่ท่านรู้"
66 เขาทั้งหลายไปเฝ้าอุโมงค์พร้อมกับผู้พิทักษ์ และปิดผนึกศิลานั้น

28

1 แต่เมื่อวันสะบาโตสิ้นสุดลง และรุ่งเช้าวันแรกของสัปดาห์

มารีย์มัถดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็มาดูอุโมงค์

๒ และดูเถิด, มีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่. เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงมาจากสวรรค์

และขึ้นมากลึงศิลากออกจากประตูและนั่งบนนั้น

3 รูปร่างของพระองค์เหมือนฟ้าผ่า และเสื้อผ้าของพระองค์ขาวเหมือนหิมะ

4 แต่บรรดาผู้พิทักษ์ก็หวาดกลัว และกลายเป็นเหมือนตายแล้ว

5 แต่ทูตสวรรค์ตอบผู้หญิงเหล่านั้นว่า "อย่ากลัวเลย ฉันรู้ว่าคุณกำลังมองหาพระเยซูผู้ถูกตรึงกางเขน

6 พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมามีชีวิตที่พระองค์ตรัส มาดูสถานที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนอนอยู่

7 และรีบไปบอกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์ทรงฟื้นขึ้นมามีชีวิตจากความตายแล้ว ดูเถิด

พระองค์จะเสด็จไปก่อนท่านในแคว้นกาลิลี ที่นั่นคุณจะเห็นเขา ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว

8 เขาทั้งหลายจึงรีบออกไปที่อุโมงค์ด้วยความกลัวและชื่นชมยินดี และวิ่งไปบอกสาวกของพระองค์

เมื่อเขาไปประกาศแก่เหล่าสาวกของพระองค์ 9

ดูเถิด พระเยซูทรงพบเขาและตรัสว่า "สวัสดี"

เขาทั้งหลายมาหาพระองค์จับเท้าของพระองค์และก้มลงต่อพระพักตร์พระองค์

10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราว่าเขากำลังจะไปแคว้นกาลิลี

ที่นั่นพวกเขาจะเห็นฉัน

11 ขณะที่เขาไป ดูเถิด ผู้พิทักษ์บางคนเข้ามาในเมืองและบอกปุโรหิตใหญ่เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งสิ้น

12 เขาทั้งหลายก็มากับพวกผู้ใหญ่ และปรึกษากัน และให้เงินแก่ทหารมากพอ

13 กล่าวว่า "จงกล่าวว่า 'สาวกของพระองค์มาตอนกลางคืนและขโมยพระศพขณะที่เรานอนหลับอยู่'

14 ถ้าเป็นของเจ้านาย เราจะดูแลเขาและทำให้ท่านปลอดภัย

15 เขาจึงหยิบเงินนั้นและทำตามที่เขาได้รับคำสอน

เรื่องดังกล่าวได้กลายเป็นคำพูดทั่วไปในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้

16 แต่สาวกสืบเอ็ดคนได้ไปที่แคว้นกาลิลีไปยังภูเขาศาติที่พระเยซูทรงใช้เขา

17 เมื่อเขาเห็นพระองค์ เขาก็กราบลงต่อพระพักตร์พระองค์ แต่บางคนสงสัย

18 พระเยซูจึงเสด็จมาหาเขาและตรัสกับเขาว่า

"สิทธิอำนาจทั้งสิ้นในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้มอบให้แก่เราแล้ว"

19 เหตุฉะนั้นจงไปสั่งสอนประชาชนชาติทั้งปวง โดยให้บัพติศมาแก่พวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ 20

และสอนเขาให้ปฏิบัติตามสิ่งที่เราบัญชาท่านทั้งหลาย ดุเถิด, เราอยู่กับท่านตลอดไป, แม้จนถึงวันสิ้นโลก.

- พระกิตติคุณตามมาระโก:

- 1 นี่คือจุดเริ่มต้นของพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์
2 ดังที่เขียนไว้ในผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไปต่อหน้าท่าน และเขาจะทรงเตรียมทางของท่าน"
- 3 "มีเสียงของนักเทศน์ในถิ่นทุรกันดาร จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำให้ทางของพระองค์ถูกต้อง"
4 ยอห์นผู้ถวายบัพติศมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารสั่งสอนบัพติศมาแก่การกลับใจเพื่อการให้อภัยบาป
5 แผ่นดินยูเดียทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงของกรุงเยรูซาเล็มก็ออกไปหาพระองค์ และสารภาพบาปของตน และรับบัพติศมาจากพระองค์ที่แม่น้ำจอร์แดน
6 ยอห์นก็สวมขนอุส และคาดเข็มขัดหนังรอบเอว กินผักและน้ำผึ้งป่า
7 และเทศนาว่า "มีคนหนึ่งที่ตามมาเรา ผู้แข็งแกร่งกว่าเรา และเราไม่เพียงพอที่จะก้มลงและแก้สายรัดรองเท้าของเขา"
8 เราให้บัพติศมาแก่ท่านด้วยน้ำ แต่พระองค์จะทรงให้บัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
9 ในตอนนั้นพระเยซูเสด็จมาจากนาซาเร็ธไปยังแคว้นกาลิลี และรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
10 และทันทีที่พระองค์ขึ้นมาจากน้ำ, พระองค์ทรงเห็นว่าฟ้าสวรรค์เปิดออก, และพระวิญญาณเสด็จลงมาบนพระองค์เหมือนนกพิราบ.
11 มีเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า "เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา
12 และทันทีที่พระวิญญาณทรงขับไล่เขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
13 พระองค์ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบวัน และถูกซาตานทดลอง และอยู่กับสัตว์ร้าย และเหล่าทูตสวรรค์ก็ปรนนิบัติพระองค์
14 หลังจากยอห์นถูกคุมขัง พระเยซูเสด็จมาที่กาลิลีและสั่งสอนข่าวประเสริฐของพระเจ้า
15 ตรัสว่า "เวลาสำเร็จแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว" กลับใจและเชื่อในพระกิตติคุณ!
16 ขณะที่พระองค์กำลังเดินริมทะเลกาลิลี
พระองค์เห็นซีโมนกับอันดรูว์น้องชายของพระองค์กำลังโยนอวนลงไปในทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง
17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงตามเราเถิด แล้วเราจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นชาวประมง"
18 ทันทีเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไป
19 เมื่อเขาเดินออกไปอีกเล็กน้อย เขาก็เห็นยากอบบุตรชายเศเบดีและยอห์นน้องชายของเขากำลังซ่อมอวนในเรือ และเขาก็เรียกเขาทันที
20 เขาจึงทิ้งเศเบดีบิดาของเขาไว้ในเรือกับคนรับจ้างและติดตามเขาไป
21 เขาทั้งหลายเข้าไปในคาเปอรนาอุม และในวันสะบาโตพระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอนทันที
22 และพวกเขาประหลาดใจในคำสอนของพระองค์, เพราะพระองค์ทรงสอนด้วยสิทธิอำนาจ, และไม่เหมือนพวกธรรมจารย์ทำ.
- 23 ในธรรมศาลาของเขามีชายคนหนึ่งถูกวิญญาณโสโครกเข้าสิง 24
ร้องว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ พระองค์เสด็จมาเพื่อทำลายพวกเรา ฉันรู้ว่าคุณเป็นใคร: ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า
25 พระเยซูจึงดำหนิเขาว่า "จงเงียบและออกมาจากเขาเถิด"
26 วิญญาณโสโครกก็ฉีกพระองค์ไปมา และร้องเสียงดัง และออกมาจากพระองค์
27 เขาทั้งหลายก็ประหลาดใจจนถามกันว่า "นี่คืออะไร" หลักคำสอนใหม่ในอำนาจ! พระองค์ ยัง บัญชา พวกวิญญาณ และ พวก เขาก็ เชื่อ ฟัง พระองค์!
28 ชาวเกี่ยวกับพระองค์ก็ดังก้องไปทั่วแผ่นดินกาลิลีทันที
29 เขาทั้งหลายจึงออกจากธรรมศาลาเข้าไปในบ้านของซีโมนและอันดรูว์พร้อมกับยากอบและยอห์นทันที
30 แม่สามีของซีโมนนอนราบด้วยไข้ และทันทีที่เขาเล่าเรื่องนางให้เขาฟัง
31 พระองค์จึงเสด็จมาหานางและจับมือนางและยกนางขึ้น, และไข้ก็หายไปนาง, และนางก็ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย.
32 เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน เขาก็นำคนป่วยและคนถูกครอบงำทั้งสิ้นมาหาพระองค์
33 คนทั้งเมืองก็มารวมตัวกันที่ประตู
34 พระองค์ทรงช่วยคนป่วยหลายคนที่ยกมารับภาระทรมานต่าง ๆ และขับวิญญาณชั่วร้ายมากมายออกไป และไม่ยอมให้วิญญาณเหล่านั้นพูด เพราะเขารู้จักพระองค์
35 ในตอนเช้าก่อนรุ่งเช้าพระองค์ก็ลุกขึ้นและออกไป พระองค์เสด็จไปยังที่เปลี่ยวและอธิษฐานที่นั่น
36 ซีโมนกับคนที่อยู่กับเขาก็รีบตามเขาไป
37 เมื่อเขาพบพระองค์ เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ทุกคนตามหาท่าน"
38 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ให้เราไปที่อื่นไปยังเมืองที่ใกล้ที่สุด เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย เพราะนั่นคือสิ่งที่เรามา"
39 พระองค์เสด็จมาเทศนาในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี เพื่อขับไล่วิญญาณชั่วร้ายออกไป
40 คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ และคุกเข่าลงทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงประสงค์"

พระองค์จะชำระข้าพเจ้าให้สะอาดได้"

41 พระองค์ทรงส่งสาร จึงยื่นมือไปแตะต้องพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "เราจะกระทำ จงชำระให้สะอาด"

42 ทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หายไปจากพระองค์ และพระองค์ก็สะอาด

43 พระเยซูจึงขูเขาและขับไล่เขาออกไปทันที

44 และตรัสกับเขาว่า "จงระวังอย่าบอกใครเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต

และถวายสิ่งทมิฬเสสบัญญัติไว้เพื่อเป็นค่าพยานแก่เขาเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์

45 แต่เมื่อพระองค์เสด็จออกมา พระองค์ก็เริ่มพูดเรื่องนี้มากมาย และเล่าเรื่องนั้นให้เป็นที่รู้จัก เพื่อพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองในที่สาธารณะได้อีกต่อไป แต่พระองค์ทรงออกไปในที่เปลี่ยว และเขาก็มาหาพระองค์จากทั่วทุกมุม

2

1 หลังจากนั้นไม่นานเขาก็กลับไปคาเปอร์นาอุม และก็รู้ว่าเขาอยู่ในเรือนนั้น

2 หลายคนมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้ยืนนอกประตู และพระองค์ทรงสั่งสอนพระวณะแก่เขา

3 มีบางคนมาหาพระองค์ นำชายคนหนึ่งที่ย่ำด้วยโรคเกาต์ อุ่มโดยสึคน

4 เมื่อเขาไม่สามารถนำพระองค์มาหาพระองค์ต่อหน้าประชาชนได้ เขาก็เปิดหลังคาที่พระองค์อยู่ และเปิดช่อง และวางเตียงที่ชายที่เป็นโรคเกาต์นอนอยู่

5 เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับชายที่ย่ำด้วยโรคเกาต์ว่า "ลูกของข้า บาบ! ของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว

6 มีธรรมจารย์บางคนนั่งคิดในใจว่า

7 ชายคนนี้พูดอย่างนั้นอย่างไร เขาหมิ่นประมาทพระเจ้า! ใครจะให้ภัยบาปได้้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?

8 พระเยซูทรงรู้ในพระวิญญาณของพระองค์ทันทีว่าเขากำลังคิดอยู่ และตรัสกับเขาว่า

"ทำไมท่านทั้งหลายจึงคิดถึงสิ่งเหล่านี้ในใจของท่าน

9 อะ! ง่ายกว่าที่จะพูดกับคนที่ป่วยโรคเกาต์ว่า 'ท่านได้รับการอภัยบาปแล้ว' หรือจะพูดว่า 'ลุกขึ้นมารับเตียงและเดิน'

10 แต่เพื่อท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในการอภัยบาปของแผ่นดินโลก

พระองค์จึงตรัสกับชายผู้ป่วยเป็นโรคเกาต์ว่า

11 "เรบอกท่านว่า จงลุกขึ้นรับเตียงของท่าน แล้วกลับบ้าน"

12 พระองค์จึงลุกขึ้นรับเตียง และออกไปต่อหน้าเขาทั้งปวงทันที จนเขาทั้งปวงหวาดกลัว และสรรเสริญพระเจ้าว่า "เราไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน"

13 พระเยซูจึงเสด็จลงไปในทะเลอีก และประชาชนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ และทรงสอนเขาทั้งหลาย

14 ขณะที่เขาเดินผ่านไป เขาเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ทางด่วน จึงพูดกับเขาว่า "จงตามเรามา" เขาก็ลุกขึ้นและตามเขาไป

15 ขณะที่พระองค์ทรงนั่งอยู่ที่โต๊ะในพระนิเวศน์ของพระองค์

ก็มีคนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากนั่งลงที่โต๊ะกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์

เพราะมีหลายคนติดตามพระองค์ไป

16 พวกธรรมจารย์ในหมู่พวกฟาริสีเมื่อเห็นว่าพระองค์กำลังรับประทานอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาป

ก็ทูลสาวกของพระองค์ว่า "พระองค์ทรงรับประทานอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาปหรือไม่"

17 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วย เรามาเพื่อเรียกคนบาป ไม่ใช่คนชอบธรรม

29

18 สาวกของยอห์นและพวกฟาริสีก็อดอาหาร และมีบางคนมาถามพระองค์ว่า

"ทำไมสาวกของยอห์นและสาวกของฟาริสีจึงอดอาหาร แต่สาวกของเจ้าไม่อดอาหาร"

19 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "คู่สมรสจะถือศีลอดได้อย่างไรในขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับเขา"

ตราบใดที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขาพวกเขาก็ไม่สามารถอดอาหารได้

20 แต่เวลาจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกพรากไปจากเขา และเมื่อนั้นเขาจะถือศีลอดในวันนั้น

21 ไม่มีใครซ่อมผ้าใหม่บนเสื้อผ้าเก่า เพราะผ้าขี้ริ้วใหม่ฉีกขาดจากผ้าเก่า และฉีกขาดก็ยิ่งแยลง

22 และไม่มีใครใส่เหล้าองุ่นลงในหนังเหล้าองุ่นเก่า มิฉะนั้นเหล้าองุ่นจะฉีกหนัง

และเหล้าองุ่นจะพินาศไปพร้อมกับหนัง แต่เหล้าองุ่นควรเทลงในหนังเหล้าองุ่นใหม่

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันสะบาโตเขากำลังเดินผ่านไร่ข้าวโพด, และสานุศิษย์ของพระองค์, ขณะที่พวกเขาเดินไป, เริ่มเด็ดหูข้าวโพด.

24 พวกฟาริสีจึงทูลพระองค์ว่า "ดูสิว่าสาวกของท่านทำอะไรในวันสะบาโตที่ไม่ถูกต้อง?"

25 พระองค์ตรัสกับเขาว่า

"ท่านทั้งหลายไม่เคยอ่านสิ่งที่ดาวิดกระทำเมื่อเขาลำบากและทำให้เขาและคนที่อยู่กับเขาหิวหรือ"

26 ในสมัยของอาโมีอาธรมหาปุโรหิตเขาเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าได้อย่างไร

และกินขนมปังโชรซึ่งไม่มีใครได้รับนอกจากปุโรหิตให้กิน และเขาก็มอบให้คนที่อยู่กับเขาด้วย

27 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "วันสะบาโตทำขึ้นเพื่อมนุษย์ ไม่ใช่เพื่อมนุษย์"

28 ดังนั้นบุตรมนุษย์จึงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย

3

- 1 พระองค์จึงเข้าไปในธรรมศาลาอีกครั้ง มีชายคนหนึ่งมือเหี่ยวเฉา
- 2 เขาทั้งหลายรอดูว่าพระองค์จะทรงรักษาพระองค์ให้หายในวันสะบาโตด้วยหรือไม่ เพื่อเขาจะได้ฟังพระองค์
- 3 พระองค์ตรัสกับชายมือเหี่ยวเฉาว่า "จงออกมาเถิด"
- 4 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "คนใดจะทำดีหรือทำชั่วในวันสะบาโต รักษาชีวิตไว้หรือฆ่า" แต่พวกเขาเงิบ
- 5 พระองค์ทรงมองเธอไปรอบๆ ด้วยความโกรธ และเสาะแสวงหาใจที่แข็งกระด้างของเธอ และตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงยื่นมือออกมาเถิด" และเขาก็ยื่นมือออกมา และมือของเขาก็หายดี
- 6 พวกเขาจึงออกไปปรึกษาเกี่ยวกับพระองค์กันที่ว่าเขาจะฆ่าพระองค์อย่างไร
- 7 แต่พระเยซูเสด็จไปกับสาวกของพระองค์ไปยังทะเล
- และประชาชนอันเป็นอันมากติดตามพระองค์ออกจากแคว้นกาลิลี 8
- และจากเยรูซาเล็ม และจากอิุดเมีย และจากข้ามแม่น้ำจอร์แดน และคนที่อาศัยอยู่รอบเมืองไทเรและไซดอน และฝูงชนอันเป็นใหญ่ที่ได้ยินการกระทำของพระองค์มาหาพระองค์
- 9 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เขาได้เตรียมเรือลำเล็กไว้ให้พระองค์เพื่อเห็นแก่ประชาชน เพื่อเขาจะได้ไม่กดดันพระองค์
- 10 เพราะพระองค์ทรงรักษาเขาหลายคนให้หาย เพื่อคนที่ทุกข์ยากจะโสมมใจพระองค์ เพื่อเขาจะได้สัมผัสพระองค์
- 11 เมื่อวิญญานโสโครกเห็นพระองค์ เขาก็กลัวต่อพระพักตร์พระองค์และร้องว่า "พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า"
- 12 พระองค์ทรงข่มขู่เขาอย่างรุนแรง เกรงว่าเขาจะปรากฏตัว
- 13 พระองค์จึงขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่ง และเรียกผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และเขาก็ไปหาพระองค์
- 14 พระองค์ทรงบัญชาให้สิบสองคนให้เขาอยู่กับพระองค์ และให้พระองค์ทรงส่งเขาออกไปเทศนา 15
- และให้เขามีสิทธิอำนาจขับวิญญาณชั่วร้ายออกไป
- 16 พระองค์ทรงแต่งตั้งอัครสาวกสิบสองคน และให้ชื่อซีโมนว่าเปโตร
- 17 และยากอบบุตรชายเศเบดี และยอห์นน้องชายของยากอบ ให้ชื่อเขาว่า โบอาเนเรเกส คือลูกแห่งฟ้าร้อง
- 18 อันดรูว์ พี่ลึป บารโธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และแถมเดียส ซีโมน คานานีอุส 19
- และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ทรยศต่อพระองค์
- 20 พระองค์จึงกลับบ้าน และประชาชนก็มารวมตัวกันอีกครั้งเพื่อจะกินไม่ได้
- 21 เมื่อเขาได้ยินเช่นนั้น เขาก็ออกไปและอยากจะจับเขาไว้ เพราะเขาพูดว่า "เขาหมดสติแล้ว"
- 22 พวกธรรมาจารย์ที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่า "เขามีเบเอลเซบับ
- และขับไล่วิญญาณชั่วร้ายโดยผู้ปกครองของเขา"
- 23 พระองค์ทรงเรียกพวกเขามารวมกันและตรัสกับพวกเขาเป็นอุปมาว่า "ชาดานจะขับชาดานออกไปได้อย่างไร"
- 24 ถ้าอาณาจักรถูกแบ่งแยกเองก็ไม่สามารถยืนหยัดได้
- 25 และถ้าบ้านถูกแบ่งแยก มันก็ยืนหยัดไม่ได้
- 26 ถ้า ฉะนั้น ถ้า ชาดาน ลุกขึ้น ต่อสู้ ตัว เอง และ เป็น การ ชัดแจ้ง กับ ตัว เขา เอง เขา จะ ยืน ไม่ อยู่ แต่ จบ กับ เขา แล้ว
- 27 ไม่มีใครสามารถเข้าไปในบ้านของคนแข็งแรงและปล้นของไว้ในบ้านของเขาได้
- เว้นแต่เขาจะมัดคนแข็งแรงก่อนแล้วจึงปล้นบ้านของเขา
- 28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า บาปทั้งปวงจะได้รับการอภัยบุตรหลานมนุษย์ แม้การหมิ่นประมาท
- เท่าที่พวกเขาหมิ่นประมาท
- 29 แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับอภัยให้อภัยตลอดไป แต่มีความผิดในบาปนิรันดร์
- 30 เพราะเขากล่าวว่า "เขามีวิญญาณสกปรก"
- 31 มารดาและพี่น้องของเขาก็มายืนอยู่ข้างนอก และส่งคนไปหาเขา
- 32 ประชาชนก็นั่งรอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาของเจ้า
- พี่น้องชายของเจ้าที่อยู่ข้างนอกกำลังขอเจ้า"
- 33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครคือมารดาและพี่น้องของข้าพเจ้า"
- 34 พระองค์ทรงมองไปรอบ ๆ พระองค์ที่คนที่นั่งอยู่รอบๆ พระองค์และตรัสว่า "ดูเถิด
- นี่คือมารดาและพี่น้องของข้าพเจ้า"
- 35 ผู้ใดทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าคือพี่น้องชายหญิงและมารดาของข้าพเจ้า

4

- 1 พระองค์ทรงเริ่มสอนริมทะเลอีกครั้ง ผู้คนจำนวนมากมารวมตัวกันมาหาพระองค์
- จนพระองค์ต้องก้าวขึ้นเรือและนั่งบนน้ำ ประชาชนทั้งปวงยืนอยู่บนแผ่นดินริมทะเล
- 2 พระองค์ทรงสอนพวกเขาหลายสิ่งหลายอย่างในอุปมา
- และในคำเทศนาของพระองค์พระองค์ตรัสกับเขาว่า
- 3 "จงฟังเถิด! ดูเถิด มีคนหว่านเมล็ดออกไปหว่าน
- 4 ขณะที่พระองค์กำลังหว่านเมล็ด ก็มีบางสิ่งตกลงมาข้างทาง และนกก็มากินมัน
- 5 บางสิ่งตกลงบนโขดหินซึ่งไม่มีดินมากนัก และในไม่ช้าก็งอกขึ้นมา เพราะไม่มีดินลึก
- 6 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นก็เหี่ยวเฉา และเพราะไม่มีราก มันจึงเหี่ยวเฉา
- 7 บางต้นร่วงหล่นท่ามกลางหนาม หนามก็งอกขึ้นและสำลักมัน และมันไม่ออกผล

8 บางคนก็ตกอยู่บนแผ่นดินดี, และงอกขึ้น, และเติบโต, และออกผล, และออกผล, และออกผลสามสิบเท่า, หกสิบเท่า, หนึ่งร้อยเท่า.

9 พระองค์ตรัสว่า "ผู้ที่มีหูได้ยิน ให้เขาได้ยิน"

10 เมื่อพระองค์อยู่คนเดียว คนรอบข้าง รวมทั้งอัครสาวกสิบสอง ถามพระองค์เกี่ยวกับอุปมา

11 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าได้มอบให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่สำหรับคนที่อยู่นอกนั้นทั้งหมดเกิดขึ้นโดยอุปมา 12

เพื่อเขาจะได้เห็นด้วยตาที่มองเห็น แต่ไม่รู้ และได้ยินด้วยหูที่ฟัง แต่ไม่เข้าใจ

เกรงว่าเขาจะกลับใจและได้รับการอภัยโทษ

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านไม่เข้าใจอุปมานี้ ท่านทั้งหลายจะเข้าใจอุปมาเรื่องอื่นได้อย่างไร"

14 ผู้ หว่าน หว่าน พระ วจนะ

15 แต่คนเหล่านี้คือคนที่หว่านพระวจนะ และเมื่อเขาได้ยินแล้ว

ซาตานก็มาทันทีและเอาพระวจนะที่หว่านไว้ในเขาไป

16 ในท่านเองเดียวกันคนที่ถูกหว่านบนโคกหินเมื่อได้ยินพระวจนะแล้วเขาก็ได้รับด้วยความชื่นชมยินดี

17 แต่เขาไม่มีรากในพวกเขา แต่ไม่แน่นอน

เมื่อความทุกข์ยากหรือการข่มเหงเกิดขึ้นเพราะพระวจนะพวกเขาก็ขุ่นเคืองทันที

18 และคนอื่น ๆ ก็คือคนที่หว่านหนาม เขาได้ยินพระวจนะ 19

แต่ความกังวลของโลก และการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ

และความปรารถนาของสิ่งอื่นทั้งปวงแทรกซึมและลบล้างพระวจนะ และพระวจนะก็ไร้ผล

20 แต่คนเหล่านี้คือคนที่หว่านแผ่นดินดีด้วย เขาทั้งหลายได้ยินพระวจนะและรับพระวจนะ และออกผลสามสิบเท่า หกสิบเท่า ร้อยเท่า

21 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจะจดเขียนไว้ในบุชเชลหรือไถ่มาั่งด้วยหรือ" "ไม่ได้หมายความว่า

แต่ควรวางไว้ในบ่อแห่งเขียน

22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นไว้ซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่เป็นความลับที่จะไม่ถูกเปิดเผย

23 ผู้ที่มีหูได้ยินจงให้เขาได้ยิน

24 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ดูสิ่งที่ท่านได้ยิน" พวกเขาจะวัดคุณอีกครั้ง และพวกเขาจะยังคงยอมรับคุณ

25 เพราะว่าผู้ที่มิจะให้ และสิ่งที่เขามิจะจะถูกเอาไปจากผู้ที่มิมี

26 พระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเสมือนคนโยนเมล็ดพันธุ์ลงบนแผ่นดิน 27

นอนหลับและยืนทั้งกลางวันและกลางคืน และเมล็ดพันธุ์ก็งอกและงอกงามโดยที่เขาไม่รู้ตัว"

28 เพราะแผ่นดินโลกเกิดผลของมันเอง ก่อนอื่นก็เป็นก้าน ตามด้วยหู แล้วข้าวสาลีก็เต็มในหู

29 แต่เมื่อมันออกผลแล้ว พระองค์ก็ส่งเคียวทันที เพราะการเก็บเกี่ยวมาถึงแล้ว

30 พระองค์ตรัสว่า "เราจะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้ากับใคร

และเราจะเป็นตัวแทนของอาณาจักรนั้นด้วยอุปมาอะไร"

31 มันเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด เมื่อหว่านบนแผ่นดิน มันก็น้อยที่สุดในบรรดาเมล็ดทั้งสิ้นบนแผ่นดินโลก

32 เมื่อหว่านแล้ว มันจะแตกหน่อและใหญ่กว่าพุ่มไม้ทั้งสิ้น และงอกกิ่งก้านใหญ่

เพื่อนกบนท้องฟ้าจะได้อาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของมัน

๓๓ และพระองค์ทรงบอกพระวจนะแก่พวกเขาด้วยอุปมามากมายตามที่พวกเขาได้ยิน

34 และพระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาโดยปราศจากอุปมา แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง

35 ในวันเดียวกันในตอนเย็นพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราขี้มึนไปเถอะ"

36 เขาทั้งหลายก็ปล่อยประชาชนไป และพาพระองค์ไปเหมือนที่พระองค์อยู่ในเรือ และมีเรือลำอื่นอยู่กับพระองค์

37 ลมกรดแรงก็พัดเข้ามา และคลื่นซัดเข้าใส่เรือ จนเรือเต็มไปด้วยน้ำแล้ว

38 พระองค์ทรงนอนอยู่บนหมอนที่ท้ายเรือ เขาจึงปลุกเขาให้ตื่นและทูลเขาว่า "อาจารย์

ท่านมิได้ขอให้เราพินาศหรือ"

39 พระองค์จึงลุกขึ้นตาทิณลม และตรัสกับทะเลว่า "จงเงียบและเงียบเถิด" ลมก็สงบลง

และมีความเงียบสงบอย่างมาก

40 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายถึงกลัวจัง? แล้วเจ้าไม่มีศรัทธาได้อย่างไร?"

41 เขาทั้งหลายก็กลัวมาก จึงถามกันว่า "เขาเป็นใคร" แม้แต่ลมและทะเลก็เชื่อฟังเขา!

5

1 เขาก็มาถึงอีกฟากหนึ่งของทะเล มาถึงภูมิภาคกราเซเนส

2 เมื่อเขาออกมาจากเรือ ก็มีชายคนหนึ่งที่มีวิญญาณโสโครกวิ่งออกมาจากอุโมงค์เพื่อมาพบเขา 3

ผู้อาศัยอยู่ในถ้ำฝังศพ และไม่มีใครสามารถมัดเขาได้อีกต่อไป

4 เพราะว่าพระองค์มักถูกมัดด้วยโซ่ตรวนและโซ่ตรวน และหักโซ่ตรวนและตรวนไว้ และไม่มีใครยับยั้งพระองค์ได้

5 พระองค์ทรงอยู่ในถ้ำฝังศพและบนภูเขาทั้งกลางวันและกลางคืน และตะโกนและทุบตีตัวเองด้วยก้อนหิน

6 แต่เมื่อเขาเห็นพระเยซูจากระยะไกล เขาก็วิ่งไปหาเขาและก้มลงต่อหน้าพระองค์ และตะโกนเสียงดังว่า 7

"โอ้พระเยซูพระบุตรแห่งองค์สูงสุดเอ๋ย เจ้าต้องการอะไรจากข้าพระองค์

ข้าพเจ้าขอให้พระเจ้าทรงวิวยาท่านไม่ให้ทรمانข้าพเจ้า!

8 เพราะพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าเลวร้ายเอ๋ย จงออกมาจากชายคนนั้น

9 พระองค์จึงถามพระองค์ว่า "ท่านชื่ออะไร" เขาตอบว่า "กองทัพคือชื่อของฉัน เพราะเรามีมากมาย
 10 เขาขอร้องพระเยซูอย่าขับไล่เขาออกจากพื้นที่นั้น
 11 มีฝูงสุกรฝูงใหญ่อยู่ในทุ่งหญ้าบนภูเขา
 12 วิญญาณโสโครกก็ขอร้องพระองค์ว่า "ให้เราเข้าไปในหมูเถิดเถิด"
 13 พระองค์ทรงยอมให้เขาทำเช่นนั้น วิญญาณโสโครกก็ออกไปเข้าไปในหมู
 และฝูงสัตว์ก็โยนตัวลงมาจากเนินเขาลงไปทะเล แต่มีสองพันตัว และเขาก็จมน้ำตายในทะเล
 14 คนเลี้ยงแกะของเขาก็หนีไปประกาศเรื่องนี้ในเมืองและในชนบท เขาทั้งหลายออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น 15
 และมาหาพระเยซู และเห็นพระองค์ผู้ถูกวิญญาณโสโครกเข้าสิง นั่งอยู่ตรงนั้น
 16 คนที่เห็นก็เล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ถูกผีสิงและหมู
 17 เขาทั้งหลายจึงเริ่มขอให้พระองค์เสด็จออกจากภูมิภาคของตน
 18 เมื่อเขาเข้าไปในเรือ ชายที่ถูกปีศาจสิงก็ขอร้องให้เขาอยู่กับเขา
 19 แต่พระเยซูไม่ยอมให้เขา แต่ตรัสกับเขาว่า "จงเข้าไปในเรือนของเจ้าพร้อมกับบ้านของเจ้า
 และบอกพวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำความดีแก่เจ้ามากเพียงใด
 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาเจ้ามากเพียงใด"
 20 เขาจึงไปประกาศในสิบเมืองว่าพระเยซูทรงกระทำความดีแก่เขามากเพียงใด และทุกคนก็ประหลาดใจ
 21 เมื่อพระเยซูทรงแล่นเรือกลับไปที่อื่น ก็มีคนมากมายมารวมตัวกันมาหาพระองค์ และพระองค์ก็อยู่ริมทะเล
 22 แล้วผู้ปกครองธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสก็มาถึง เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ก้มลงที่เท้าของพระองค์
 23 และวิงวอนพระองค์อย่างจริงใจว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้ากำลังจะตาย เจ้าจะมาวางมือบนเธอ
 เพื่อเธอจะหายและยังมีชีวิตอยู่"
 24 พระองค์จึงไปกับพระองค์ และประชาชนมากมายก็ติดตามพระองค์ และเขาก็กระตุ้นพระองค์
 25 มีหญิงคนหนึ่งที่มีเลือดไหลมาสิบสองปี 26
 และทนทุกข์ทรมานจากหมอหลายคน และใช้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเธอไปกับมัน
 และมันไม่มีประโยชน์สำหรับเธอ แต่มันแยกว่าสำหรับเธอ
 27 เมื่อเธอได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูเธอก็เดินมาจากด้านหลังท่ามกลางประชาชนและแตะเสื้อผ้าของพระองค์
 28 เพราะเธอพูดกับตัวเองว่า "ถ้าข้าพเจ้าสัมผัสเสื้อผ้าของพระองค์ได้ ข้าพเจ้าก็จะหายดี"
 29 และในทันทีน้ำพุแห่งโลหิตของเธอก็แห้ง,
 และเธอรู้สึกในร่างกายของเธอว่าเธอได้รับการรักษาจากโรคระบาดของเธอ.
 30 พระเยซูทรงรู้สึกในพระองค์เองทันทีว่าอำนาจได้ออกไปจากพระองค์
 และพระองค์ทรงหันกลับมาท่ามกลางฝูงชนและตรัสว่า "ใครแตะต้องเสื้อผ้าของเรา"
 31 เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "ท่านเห็นว่าประชาชนกำลังกดดันท่าน และท่านจึงถามว่า
 'ใครแตะต้องข้าพเจ้า'?"
 32 พระองค์ทรงมองไปรอบ ๆ เพื่อหาผู้ที่กระทำเช่นนั้น
 33 แต่หญิงคนนั้นกลัวและตัวสั่น เพราะเธอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ จึงมาราบลงต่อหน้าพระองค์
 และบอกความจริงทั้งหมดแก่พระองค์
 34 พระองค์ตรัสกับนางว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้า ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายดี จงไปอย่างสงบสุข
 และหายจากภัยพิบัติของเจ้า"
 35 ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่ มีบางคนออกมาจากบ้านของผู้ปกครองธรรมศาลาและพูดว่า "บุตรสาวของท่านตายแล้ว
 เหตุใดท่านจึงยังรบกวนพระอาจารย์?" 32
 36 พระเยซูทรงฟังสิ่งที่กล่าวไว้ จึงตรัสกับผู้ปกครองว่า "อย่ากลัว จงเชื่อเท่านั้น"
 37 พระองค์ไม่ยอมให้ผู้ใดไปกับพระองค์นอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ
 38 เขาทั้งหลายมาถึงบ้านของหัวหน้า และเขาเห็นความวุ่นวาย และเขาร้องไห้และร้องไห้อย่างหนัก
 39 พระองค์จึงเข้าไปทูลเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายจึงร้องไห้ เด็กยังไม่ตาย แต่หลับอยู่ และพวกเขาหัวเราะเยาะเขา
 40 พระองค์จึงขับไล่เขาทั้งสี่ออกไป และพามิดาของเด็ก มารดา และคนที่อยู่กับเขา และเข้าไปในที่เกิดนอนอยู่ 41
 จับมือเด็กนั้นและพูดกับเธอว่า "ทาลิธาอุมิ" ซึ่งแปลว่า "หญิงสาว เราบอกคุณว่า จงลุกขึ้นเถิด"
 42 เด็กหญิงก็ลุกขึ้นเดินไปรอบ ๆ แต่เธออายุสิบสองขวบ และในไม่ช้าพวกเขาก็ตกใจเกินกว่าจะวัดได้
 43 พระองค์ทรงบัญชาเขาอย่างรุนแรงไม่ให้ผู้ใดรู้ และสั่งให้เขาให้อาหารแก่เธอ

6

1 พระองค์จึงเสด็จออกไปและเสด็จถึงเมืองบ้านเกิดของพระองค์
 และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป
 2 เมื่อถึงวันสะบาโต พระองค์ก็เริ่มสอนในธรรมศาลา ฝูงชนที่ฟังอยู่ก็ประหลาดใจ และพวกเขาถามว่า
 "สิ่งนี้มาจากไหน?" และปัญญาอะไรที่ประหลาดแก่เขา?
 และการกระทำอันยิ่งใหญ่ที่กระทำโดยพระหัตถ์ของพระองค์!
 3 เขาไม่ใช่ช่างไม้ บุตรชายของมารีย์ และน้องชายของยากอบ โยเซส ยูดาส และซีโมนหรือ?
 น้องสาวของเขายู่ที่นี่กับเราด้วยไม่ใช่หรือ? และพวกเขาก็ขุ่นเคืองเขา
 4 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งไม่ได้รับการยกย่องน้อยกว่าในประเทศของตน

ท่ามกลางญาติพี่น้อง และในเรือนของเขา

5 พระองค์ทรงกระทำสิ่งใดที่นั่นไม่ได้

แต่พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนคนป่วยสองสามคนและทรงรักษาเขาให้หายขาด

6 พระองค์ทรงประหลาดใจในความไม่เชื่อของเขา เขาก็ไปทั่วหมู่บ้านและสอน 7

พระองค์จึงเรียกอัครสาวกสิบสองคนมาหาพระองค์ และยกเขาขึ้น และส่งเขาสองคนไปสองคน และให้สิทธิอำนาจเหนือวิญญาณโสโครกเหล่านั้น

8 และบัญชาให้เขาไม่นำสิ่งใดติดตัวไประหว่างทาง เว้นแต่ไม้เท้า ขนมนมปัง ถัง เงินติดเข็มขัด 9

มีแต่รองเท้าที่เท้าของเขา และไม่ควรสวมเสื้อคลุมสองตัว

10 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ที่ใดก็ตามที่ท่านเข้าไปในบ้าน จงอยู่ที่นั่นจนกว่าท่านจะจากไป"

11 และถ้าท่านไม่ได้รับการต้อนรับหรือได้ยิน จงออกไปจากที่นั่น

และสะบัดผงคลีจากเท้าของท่านเพื่อเป็นคำพยานแก่เขา

12 เขาทั้งหลายจึงออกไปเทศนาเพื่อกลับใจ 13

ขับไล่วิญญาณชั่วร้ายมากมายออกไป และเจิมคนป่วยมากมายด้วยน้ำมัน และรักษาเขาให้หายขาด

14 และเหตุการณ์นั้นมาถึงต่อหน้ากษัตริย์เฮโรด, เพราะพระนามของพระเยซูเป็นที่รู้จักในขณะนี้. ประชาชนกล่าวว่า "ยอห์นผู้ถวายบัพติศมาได้ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว" ดังนั้นเขาจึงกระทำเช่นนั้น

15 บางคนตอบว่า "เขาคือเอลียาห์" และบางคนกล่าวว่า "เขาเป็นผู้เผยพระวจนะเหมือนผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง"

16 เมื่อเฮโรดได้ยินเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า "ยอห์นผู้ที่เราตัดศีรษะได้ลุกขึ้นมาแล้ว"

17

เพราะเฮโรดได้ส่งเขาไปจับยอห์นและขังเขาไว้ในคุกเพราะเห็นแก่เฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของเขาเพราะเขารับเธอเป็นภรรยาของเขา

18 เพราะยอห์นเคยพูดกับเฮโรดว่า "ไม่ถูกต้องที่ท่านจะมีภรรยาของน้องชายของท่าน"

19 แต่เฮโรเดียสไล่ตามพระองค์ และปรารถนาจะฆ่าพระองค์ แต่ทำไม่ได้

20 เพราะเฮโรดกลัวยอห์น เพราะเขารู้ว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนาและบริสุทธิ์ และเขาก็รักษาเขาให้ปลอดภัย

และเมื่อเขาได้ยินเขาก็กระสับกระส่ายมาก แต่เขาก็ชอบฟังเขา

21

และก็มาถึงวันหนึ่งที่เหมาะพอสมควรเมื่อเฮโรดจัดอาหารในวันเกิดของพระองค์แก่ผู้ยิ่งใหญ่ของเขาและแก่ผู้ปกครองและผู้สูงศักดิ์ที่สุดในกาลิลี

22 แล้วบุตรสาวของเฮโรเดียสก็เข้ามาเต้นรำ และทำให้เฮโรดและคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเป็นที่พอใจ

จากนั้นกษัตริย์ตรัสกับหญิงสาวว่า "จงถามข้าพเจ้าว่าเจ้าต้องการอะไร แล้วเราจะให้มันแก่เจ้า"

23 พระองค์ทรงสาบานกับนางว่า "เจ้าขออะไรจากเรา เราจะให้เจ้าถึงครึ่งหนึ่งของราชอาณาจักรของเรา"

24 นางจึงออกไปทูลแม่ว่า "ข้าพเจ้าจะขออะไร" เธอกล่าวว่า "หัวของยอห์นผู้ถวายบัพติศมา"

25 นางจึงรีบเข้าไปหา กษัตริย์ทันที และทูลถามว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านมอบศีรษะของยอห์นผู้ถวายบัพติศมาบนจานแก่ข้าพเจ้าในเวลานี้"

26 และกษัตริย์ทรงโศกเศร้าอย่างยิ่ง แต่เพราะเห็นแก่คำปฏิญาณและคนที่นั่งที่โต๊ะอาหาร

27 กษัตริย์ทรงส่งเพชฌฆาตไปและสั่งให้นำศีรษะของเขามาที่นี่ เขาไปตัดศีรษะเขาในคุก

28 และถือศีรษะของเขามานานและมอบให้หญิงสาวและหญิงสาวก็มอบให้แม่ของเธอ

29 เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์ได้ยินเช่นนั้น เขาก็มาเอาพระศพของพระองค์ไปวางไว้ในอุโมงค์

30 เหล่าอัครสาวกก็มาชุมนุมกับพระเยซูและเล่าเรื่องทั้งหมดที่เขาได้กระทำและสั่งสอน

31 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไปคนเดียวในที่เงียบสงบและพักผ่อนสักหน่อย เพราะมีหลายคนที่จะไปเป็นครั้งคราว และพวกเขาไม่มีเวลาเพียงพอที่จะกิน

32 เขาทั้งหลายแล่นเรือไปยังที่เปลี่ยวลำหนึ่งตามลำพัง

33 ประชาชนเห็นเขาจากไป หลายคนก็สังเกตเห็น จึงเดินเท้าจากหัวเมืองทั้งปวงไปก่อนหน้าเขา

34 พระเยซูทรงลงจลและเห็นประชาชนผู้ยิ่งใหญ่ และทรงสงสารเขา เพราะเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเขาเริ่มเทศนายาว

35 เมื่อเวลาใกล้จะหมดลง เหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์และกล่าวว่า "ที่นี่รกร้าง และอีกไม่นานวันก็ผ่านไป

36 จงทิ้งมันไว้จากท่าน และเขาจะไปในไร่และหมู่บ้าน และซื้อขนมปังสำหรับตนเอง

37 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านจงให้เขากิน" เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า

"ถ้าอย่างนั้นเราจะไปซื้อขนมปังแลกเงินสองร้อยเหรียญและให้พวกเขากินไหม"

38 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ชิ้น? ไปดู! และเมื่อพวกเขาสำรวจมันแล้ว พวกเขาก็พูดว่า "ปลาห้าตัวสองตัว"

39 พระองค์ทรงบัญชาให้เขาทั้งปวงนอนลงบนหญ้าเขียวขจีข้างโต๊ะ

40 เขาทั้งหลายนั่งลงเป็นกลุ่มหนึ่งร้อยห้าสิบคน

41 พระองค์ทรงหยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว และเงยหน้าขึ้นฟ้าสวดอ้อนวอน และหักขนมปัง และมอบให้สาวกวางไว้ต่อหน้าเขา และพระองค์ทรงแบ่งปลาสองตัวให้แก่พวกเขาทั้งสิ้น

42 เขาทั้งหลายก็กินและอิ่ม

43 เขาทั้งหลายยกตะกร้าสิบสองตะกร้าและปลาขึ้นบนก้อนหิน

44 คนที่กินขนมปังนั้นมีคนห้าพันคน
45 พระองค์ทรงกระตุนให้เหล่าสาวกของพระองค์ขึ้นเรือและนำเขาไปเบธไซดาต่อหน้าพระองค์
จนกระทั่งพระองค์ทรงจากประชาชนไป
46 เมื่อพระองค์ทรงทิ้งเขาไว้ พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปยังบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
47 และในตอนเย็นเรือก็อยู่กลางทะเล และพระองค์อยู่บนบกเพียงลำพัง
48 พระองค์ทรงเห็นว่าเขาต้องการพายเรือ เพราะลมพัดถล่มเขา
และประมาณเวลาสี่ของคืนนั้นพระองค์เสด็จมาหาเขา และเดินบนทะเล
49 และต้องการผ่านพวกเขาไป เมื่อเขาเห็นพระองค์เดินอยู่บนทะเล เขาก็คิดว่าเป็นผี จึงร้องออกมา
50 เพราะเขาทั้งปวงเห็นพระองค์และตกใจ แต่ทันทีที่พระองค์ตรัสกับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า
"จงให้กำลังใจเถิด นั้นคือฉัน ไม่ต้องกลัว!
51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นเรือพร้อมกับเขาทั้งหลาย และลมก็สงบลง และพวกเขาก็ตกใจเกินกว่าจะวัดได้
52 เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่ได้มีสติสัมปชัญญะเกี่ยวกับขนมปัง แต่ใจของเขาแข็งกระด้างแล้ว
53 เมื่อเขาแล่นเรือไปแล้ว ก็ขึ้นฝั่งไปยังแคว้นกาลิลีและขึ้นฝั่ง
54 เมื่อเขาออกจากเรือ ประชาชนก็จำพระองค์ได้ทันที 55
และวิ่งไปทั่วแผ่นดิน และเริ่มอุ้มคนป่วยไปมาบนเตียง ซึ่งเขาได้ยืนยันว่าพระองค์อยู่
56 ทุกที่พระองค์เข้าไปในหมู่บ้าน เมือง และไร่ เขาก็วางคนป่วยไว้ที่ตลาด
และขอร้องให้พระองค์และที่ชายเสื้อของพระองค์ และทุกคนที่แตะต้องพระองค์ก็หายดี

7 1 พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บางคนที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มก็มารวมตัวกันกับพระองค์ 2
เขาเห็นสาวกบางคนของพระองค์กินขนมปังด้วยมือที่ไม่สะอาด นั่นคือไม่ล้างมือ 3
เพราะว่าพวกฟาริสีและชาวยิวทั้งปวงไม่กินอาหาร เว้นแต่เขาล้างมือด้วยน้ำหนึ่งกำมือ
และรักษากฎเกณฑ์ของพวกผู้ใหญ่ 4 และเมื่อเขาออกมาจากตลาด อย่ากิน เว้นแต่คุณล้างมือ และยังมีสิ่งอื่น ๆ
อีกมากมายที่พวกเขาสันนิษฐานว่าควรเก็บไว้ เช่น การล้างภาชนะดื่มเหยือก และกาต้มน้ำ 5
แล้วพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์จึงถามพระองค์ว่า
"เหตุใดสาวกของพระองค์จึงไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของพวกผู้ใหญ่ แต่กินขนมปังด้วยมือที่ไม่สะอาด" 6
พระองค์ตรัสกับเขาว่า "อิสยาห์ได้พยากรณ์อย่างอ่อนโยนถึงพวกท่านทั้งหลายคนหน้าซื่อใจคด ดังที่เขียนไว้ว่า
"ชนชาตินี้ถวายเกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 7 เขารับใช้เราโดยเปล่าประโยชน์
เพราะเขาสอนหลักคำสอนเช่นนั้น ซึ่งไม่มีอะไรนอกจากพระบัญญัติของมนุษย์" 8
ท่านละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าและรักษากฎเกณฑ์ของมนุษย์ 9 พระองค์ตรัสกับเขาว่า
"ท่านทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างประณีต เพื่อท่านจะได้รักษากฎเกณฑ์ของท่าน 10
เพราะโมเสสกล่าวว่า "เจ้าจงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า" และ "ผู้ใดสาปแช่งบิดาหรือมารดา ก็จะตาย"
11 แต่ท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'ถ้าผู้ใดพูดกับบิดามารดาของท่านว่า 'คอร์บับ นั่นคือเครื่องบูชา'
จะเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าจะมาถึงท่าน 12 ท่านจะไม่ยอมให้เขาทำสิ่งใดแทนบิดามารดาของตนนับจากนี้ไป 13
ดังนั้นท่านจึงจะยกเลิกพระวจนะของพระเจ้าโดยกฎเกณฑ์ของท่านซึ่งท่านได้ร่างไว้ และท่านก็ทำอย่างนั้นมาก 14
พระองค์จึงเรียกประชาชนมาหาท่านอีกครั้งและตรัสกับเขาว่า พวกคุณทุกคนจงฟังฉันและเข้าใจมัน! 15
ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์จากภายนอกเข้ามาทำให้เขาไม่สะอาด แต่สิ่งที่ออกมาจากมนุษย์คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์มลทิน 16
17 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนของประชาชน เหล่าสาวกของพระองค์ก็ถามพระองค์เกี่ยวกับอุปมานี้ 18
พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านโง่งงจริงหรือ?
34
เจ้าไม่ทรงรับรู้หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาในมนุษย์จากภายนอกไม่สามารถทำให้เขาไม่สะอาดได้? 19
เพราะว่ามันไม่ได้เข้าไปในใจของเขา แต่เข้าไปในท้องของเขา และออกไปตามวิถีธรรมชาติ
ดังนั้นพระองค์จึงประกาศว่าอาหารทั้งหมดบริสุทธิ์ 20 พระองค์ตรัสว่า
"สิ่งใดก็ตามที่ออกมาจากมนุษย์ทำให้คนไม่สะอาด 21 เพราะว่าความคิดชั่วร้าย การผิดประเพณี การลักทรัพย์
การฆาตกรรม 22 การล่วงประเวณี ความโลภ ความอาการบาตเจ็บ ใหวพริบ ความสนุกสนาน ความอิจฉาริษยา
การหมิ่นประมาท ความหยิ่งผยอง และความโง่เขลา 23 สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้มาจากภายในและทำให้มนุษย์ไม่สะอาด
24 พระองค์จึงลุกขึ้นและเสด็จไปยังเขตเมืองไทเร และเข้าไปในเรือนหลังหนึ่ง และไม่ยอมให้ผู้ใดรู้
แต่พระองค์ก็ซ่อนตัวอยู่ไม่ได้ 25 แต่ทันใดนั้นหญิงคนหนึ่งได้ยินเรื่องพระองค์ ซึ่งลูกสาวตัวน้อยมีวิญญาณโสโครก
และเธอก็มาและก้มลงที่เท้าของพระองค์ 26 มีหญิงชาวกรีกคนหนึ่งจากเมืองซีโรฟีนิเซีย
และเธอขอร้องให้เขาขับวิญญาณชั่วร้ายออกจากลูกสาวของเธอ 27 แต่พระเยซูตรัสกับนางว่า
"ให้เด็กได้รับอาหารก่อน มันไม่ดีที่จะเอาขนมปังของเด็กมาโยนให้สุนัข 28 แต่นางตอบพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า
แต่สุนัขได้โต๊ะยังคงกินเศษขนมปังของเด็ก ๆ 29 พระองค์ตรัสกับนางว่า "จงไปเถิด
วิญญาณชั่วร้ายได้ออกไปจากลูกสาวของเจ้าแล้ว 30 นางจึงเข้าไปในเรือนของนาง และพบเด็กนอนอยู่บนเตียง
และวิญญาณชั่วร้ายก็ออกไปแล้ว 31 และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากภูมิภาคไทเรอีกครั้ง,
พระองค์เสด็จผ่านไซดอนไปยังทะเลกาลิลี, ท่ามกลางภูมิภาคสิบเมือง. 32
เขาทั้งหลายจึงนำคนที่หูหนวกและใบ้มาหาพระองค์ และขอร้องให้พระองค์วางมือบนพระองค์ 33
พระองค์ทรงนำพระองค์ออกมาเป็นพิเศษจากท่ามกลางประชาชน และเอานิ้วของเขาเอาน้ำลายและลิ้นของพระองค์
34 แล้วเงยหน้าขึ้นฟ้า ถอนหายใจ และตรัสกับพระองค์ว่า "เฮฟาธา" นั่นคือ: เปิดขึ้น! 35

และทันใดนั้นหูของพระองค์ก็เปิดออก และเข็กลิ้นของพระองค์ก็คลายออก และพระองค์ตรัสอย่างถูกต้อง 36 พระองค์ทรงบัญชาเขาไม่ให้บอกใคร แต่ยิ่งเขาห้ามมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งแพร่กระจายมากขึ้นเท่านั้น ๓๗ และพวกเขาประหลาดใจเกินกว่าจะวัดได้, "พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งดี; พระองค์ทรงทำให้คนหูหนวกได้ยินและคนพูดไม่ออก

8

1 เมื่อมีคนเยาะและพวกเขาไม่มีอะไรจะกิน พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์และตรัสกับเขาว่า 2 "ประชาชนสงสารเรา เพราะเขาอยู่กันเรามาสามวันแล้วไม่มีอะไรจะกิน

3 ถ้าเราปล่อยให้เขากลับบ้านโดยปราศจากอาหาร เขาก็จะเป็นลมระหว่างทาง เพราะบางคนมาจากที่ไกล 4 เหล่าสาวกของพระองค์ตอบพระองค์ว่า "มีใครจะเลี้ยงพวกเขาด้วยขนมปังที่นี่ได้อย่างไร"

5 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ชิ้น" พวกเขาบอกว่า "เจ็ด"

6 พระองค์ทรงบัญชาให้ประชาชนนอนลงบนพื้นดิน พระองค์ทรงหยิบขนมปังทั้งเจ็ด ขอบพระคุณ และหัก และมอบให้สาวกของพระองค์ เพื่อเขาจะได้ถวาย และถวายให้ประชาชน

7 เขามีปลาตัวเล็ก ๆ และพระองค์ทรงขอบพระคุณเขา และทรงสั่งให้นำมาถวาย

8 แต่เขาทั้งหลายก็กินจนอิ่ม และหยิบขึ้นที่เหลือเจ็ดตะกร้า

9 มีคนประมาณสี่พันคน และพระองค์ทรงปล่อยเขาไป

10 พระองค์ทรงขึ้นเรือพร้อมกับสานุศิษย์ของพระองค์และมาถึงภูมิภาคดาลมานูซาทันที

11 พวกฟาริสีจึงออกมาโต้เถียงกับพระองค์ ทดลองพระองค์ และทูลขอหมายสำคัญจากสวรรค์

12 พระองค์ทรงคร่ำครวญในพระวิญญาณของพระองค์ว่า "เหตุใดคนรุ่นนี้จึงแสวงหาหมายสำคัญ?

เราบอกความจริงแก่พวกเขาว่า จะไม่มีหมายสำคัญใดแก่คนรุ่นนี้

๑๓ พระองค์ทรงทิ้งเขาไว้และลงไปในเรืออีกครั้งและแล่นเรือข้ามไป.

14 เขาลืมพกขนมปังติดตัวไป และไม่มีอะไรติดตัวในเรือนอกจากขนมปังก้อนหนึ่ง

15 พระองค์ทรงบัญชาเขาว่า "จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเชื้อของเฮโรด"

16 เขาทั้งหลายจึงคิดไปมาและพูดกันว่า "นี่แหละคือความจริงที่ว่าเราไม่มีขนมปัง"

17 พระเยซูทรงเห็นเช่นนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายจึงกังวลว่าท่านไม่มีขนมปัง

พวกเขายังไม่เข้าใจและพวกเขาไม่เข้าใจหรือ? คุณมีหัวใจที่แข็งกระด้างในตัวคุณหรือไม่?

18 ท่านมีตาแต่ไม่เห็น มีหู และไม่ได้ยิน และท่านจำไม่ได้หรือ 19

เมื่อเราหักขนมปังหักก่อนจากห้าพันคน พวกเขาบอกว่า "สิบสอง"

20 เมื่อเราหักเจ็ดในสี่พันคน พวกเขาบอกว่า "เจ็ด"

21 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจหรือ?"

22 เขาทั้งหลายก็มาถึงเบธไซดา เขาจึงนำคนตามอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ และขอร้องให้พระองค์แต่งตั้งพระองค์

23 พระองค์จึงจับมือชายตามอดคนนั้นและนำเขาออกจากหมู่บ้าน และเอาน้ำลายทาตาของเขา แล้ววางมือบนเขา และถามเขาว่า "ท่านเห็นอะไรไหม"

24 พระองค์เงยหน้าขึ้นและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นผู้คนเดินไปมาราวกับว่าข้าพเจ้าเห็นต้นไม้

25 แล้วพระองค์ก็วางมือบนดวงตาของพระองค์อีกครั้ง จากนั้นเขาก็เห็นอย่างชัดเจน และได้รับการแก้ไขอีกครั้ง และสามารถมองเห็นทุกสิ่งได้อย่างชัดเจน

26 พระองค์จึงส่งเขากลับบ้านและตรัสว่า "อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน"

27 พระเยซูเสด็จไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ไปยังหมู่บ้านใกล้เมืองซีซาเรียฟีลิปปี

ระหว่างทางพระองค์ทรงทูลเหล่าสาวกของพระองค์และทูลถามเขาว่า "ผู้คนบอกว่าเราเป็นใคร"

28 เขาตอบว่า "เขามองว่าท่านเป็นยอห์นผู้ถวายบัพติศมา บางคนบอกว่าท่านเป็นเอลียาห์

บางคนบอกว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง"

29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "แต่ท่านทั้งหลายบอกว่าเราเป็นใคร" เปโตรจึงตอบเขาว่า "ท่านคือพระคริสต์"

30 พระองค์ทรงขมขู่เขา เพื่อไม่ให้เขาพูดถึงพระองค์

31 พระองค์ทรงเริ่มสอนเขาว่า "บุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานมาก และถูกพวกผู้ใหญ่ และหัวหน้าปฏิเสธ และพวกธรรมาจารย์ปฏิเสธ และถูกประหารชีวิต และหลังจากนั้นสามวันก็ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง"

32 พระองค์ตรัสถึงเรื่องนี้อย่างอิสระและเปิดเผย เปโตรจึงพาเขาไปข้างๆ และเริ่มต่อต้านเขา

33 แต่พระองค์ทรงหันกลับมามองเหล่าสาวกของพระองค์ และตำหนิเปโตรว่า "ซาตานเอ๋ย จงหลีกหนีจากเรา เพราะเจ้าไม่ได้หมายถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่หมายถึงสิ่งที่เป็นมนุษย์"

34 พระองค์ทรงเรียกประชาชนและสาวกของพระองค์มาหาพระองค์และตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดประสงค์จะตามเรามา

ให้เขาปฏิเสธตัวเอง และแบกกางเขนของตนและตามเราไป"

35 เพราะว่าผู้ใดประสงค์จะรักษาชีวิตของตนไว้จะเสียชีวิต

และผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราและเพื่อพระกิตติคุณ

36 เพราะ จะ ได้ ประโยชน์ อะไร คน เรา ถ้า เขา ได้ มา ทั้ง โลก และ เสีย ชีวิต ของ เขา?

37 เพราะอะไร คน จะ ให้ อะไร เพื่อ ได้ ชีวิตนิรันดร์ ของ ตน?

38 แต่ผู้ใดละอายใจต่อเราและถ้อยคำของเราท่ามกลางคนรุ่นนี้ที่ละทิ้งความเชื่อและบาปนี้

บุตรมนุษย์ก็จะละอายต่อเขาเช่นกันเมื่อเขาเสด็จมาในรัศมีภาพของพระบิดาพร้อมกับทูตสวรรค์บริสุทธิ

1 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนยืนอยู่ที่นี้ซึ่งจะไม่ล้มระสระวายจนกว่าเขาจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช" 2 หลังจากนั้นหกวันพระเยซูทรงนำเปโตร ยากอบ และยอห์น และนำเขาขึ้นไปบนภูเขาสูงคนหนึ่ง และทรงเปลี่ยนโฉมหน้าเขา 3 และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวสดใส เนื่องจากไม่มีอัครทูตคนใดในโลกนี้สามารถทำให้พวกมันขาวได้ 4 เอลียาห์จึงปรากฏแก่เขาพร้อมกับโมเสส และเขาก็พูดกับพระเยซู 5 เปโตรจึงเริ่มพูดกับพระเยซูว่า "รับมี เป็นการดีที่เราจะอยู่ที่นี้" 6 เราจะสร้างพลับพลาสามหลัง หนึ่งสำหรับเจ้า หนึ่งสำหรับโมเสส และอีกแห่งหนึ่งสำหรับเอลียาห์ 7 แต่เขาไม่รู้ว่าเขากำลังพูดอะไร เพราะพวกเขาตกใจ 8 เมฆก็มาบดบังเขา มีเสียงออกมาจากเมฆว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา คุณจะได้ยินมัน! 8 หันไถ่นั้นเมื่อเขามองไปรอบๆ เขาก็ไม่เห็นใครอยู่กับพวกเขา นอกจากพระเยซูเพียงผู้เดียว 9 แต่เมื่อเขาลงมาจากภูเขา พระเยซูทรงบัญชาเขาไม่ให้บอกใครถึงสิ่งที่เขาเห็นจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย 10 เขาทั้งหลายจึงรักษาคำพูดของตน และถามกันว่า "การฟื้นขึ้นมาจากความตายหมายความว่าอย่างไร" 11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พวกธรรมาจารย์บอกว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน" 12 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ใช่ เอลียาห์จะมาก่อนและทำให้ทุกอย่างถูกต้องอีกครั้ง" และเขียนถึงบุตรมนุษย์อย่างไรว่าเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานมากและถูกดูหมิ่น? 13 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์มาแล้ว และเขาทั้งหลายได้กระทำตามที่เขาต้องการ ดังที่เขียนไว้เกี่ยวกับเขา 14 เขาทั้งหลายจึงมาหาสาวก และเห็นผู้คนมากมายรอบข้าง และพวกธรรมาจารย์ได้เถียงกับเขา 15 เมื่อประชาชนทั้งปวงเห็นพระองค์ ก็ตกใจ จึงวิ่งไปหักทายนพระองค์ 16 พระองค์จึงถามเขาว่า "ทำไมท่านจึงโต้เถียงกับเขา" 17 มีคนหนึ่งตอบว่า "อาจารย์ข้า ข้าพเจ้าได้นำบุตรชายของข้าพเจ้ามาหาท่าน ผู้มีวิญญาณพูดไม่ออก" 18 และเมื่อเขาจับเขาได้ เขาก็ฉีกเขาออกไป เขาก็เกิดฟองและกัดฟันและแข็งกระด้าง และเราได้พูดกับสาวกของเจ้าว่าพวกเขาขับไล่พระองค์ออกไป แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้ 19 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "โอ้คนรุ่นที่ไม่เชื่อ เราจะอยู่กับท่านนานเท่าใด ฉันจะอดทนคุณได้นานแค่ไหน? พาเขามาหาฉัน! 20 เขาจึงนำพระองค์มาหาพระองค์ และทันทีที่พระวิญญาณเห็นเขา พระองค์ก็ฉีกเขา เขาก็ล้มลงกับพื้นกลิ้งและเป็นฟอง 21 พระเยซูจึงทูลถามพระบิดาว่า "เรื่องนี้เกิดขึ้นกับพระองค์มานานแค่ไหนแล้ว" เขาพูดว่า "ตั้งแต่เด็ก" 22 พระองค์ทรงโยนพระองค์ลงในกองไฟและนำหลายครั้ง เพื่อจะได้ฆ่าพระองค์ แต่ถ้าท่านสามารถทำอะไรได้ โปรดเมตตาเราและช่วยเราด้วย! 23 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ท่านทำอะไรได้ไหม' ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับผู้ที่ยึด" 24 บิดาของเด็กนั้นร้องว่า "ข้าพเจ้าเชื่อ ช่วยความไม่เชื่อของข้าพระองค์เถิด! 25 เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าประชาชนวิ่งเข้าหาพระองค์ พระองค์จึงตำหนิวิญญาณโสโครกและตรัสกับพระองค์ว่า "เจ้าวิญญาณหุนหัน ข้างเจ้าบัญชาให้เจ้าออกมาจากวิญญาณนั้น และอย่าเข้าไปในนั้นอีกเลย" 26 แล้วพระองค์ก็ร้องให้และฉีกเขาและออกไป เด็กชายก็กลายเป็นเหมือนเขาตายแล้ว จนฝูงชนพูดว่า "เขาตายแล้ว" 27 แต่พระเยซูทรงจับมือเขาและยกเขาขึ้นและเขาก็ลุกขึ้น 28 เมื่อพระองค์กลับถึงบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์ถามพระองค์เพียงผู้เดียวว่า "ทำไมเราจึงขับเขาออกไปไม่ได้" 29 พระองค์ตรัสว่า "คนแบบนี้ออกไปได้นอกจากการอธิษฐานและการอดอาหาร" 30 เขาทั้งหลายก็ออกไปจากที่นั่นและผ่านแคว้นกาลิลี และเขาไม่ต้องการให้ใครรู้ 31 เพราะพระองค์ทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบให้อยู่ในมือมนุษย์ และเขาจะถูกฆ่า และถ้าเขาถูกฆ่าเขาจะฟื้นขึ้นหลังจากสามวัน 32 แต่เขาไม่เข้าใจพระวจนะและกลัวที่จะถามพระองค์ 33 เขาทั้งหลายมาถึงคาเปอร์นาอุม เขาถามพวกเขาว่า "ระหว่างทางคุณเจราอะไรกัน" 34 แต่เขาเงียบ เพราะพวกเขาได้เจรากันระหว่างทางที่ยิ่งใหญ่ที่สุด 35 พระองค์จึงนั่งลงและเรียกอัครสาวกสิบสองคน และตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดประสงค์จะเป็นคนแรก เขาจะเป็นคนสุดท้ายในบรรดาผู้รับใช้ทั้งปวง" 36 พระองค์จึงทรงอุ้มเด็กคนหนึ่งวางไว้ท่ามกลางเขา และโอบกอด และตรัสกับเขาว่า 37 "ผู้ใดรับเด็กเช่นนั้นในนามของเรา ผู้ที่รับเรามีได้รับเรา แต่ผู้ที่ส่งเรามา 38 ยอห์นทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า เราเห็นผู้ที่ขับวิญญาณชั่วร้ายในนามของพระองค์ แต่เขาไม่ติดตามเรา และเราห้ามไม่ให้เขาทำเช่นนั้น เพราะเขาไม่ติดตามเรา 39 แต่พระเยซูตรัสว่า "เจ้าอย่าห้ามเขา เพราะไม่มีใครที่ทาบปฏิหาริย์ในนามของเราในไม่ช้าจะพูดจาไม่ดีเกี่ยวกับฉันได้ 40 ผู้ที่ไม่ต่อต้านเราก็ออยู่ข้างเรา 41 เพราะว่าผู้ใดให้ถ้วยน้ำแก่ท่านในนามของเรา เพราะท่านเป็นของพระคริสต์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาจะไม่ได้รับรางวัล 42 และผู้ใดทำให้เด็กเล็ก ๆ เหล่านี้ที่เชื่อในเราสะดุดล้ม ก็เสียดีกว่าถ้าเขาจะแขวนหินโมไว้ที่คอของเขาแล้วโยนลงไปในทะเล 43 แต่ถ้ามือของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดก็จงตัดมันออก การเข้าสู่ชีวิตในฐานะคนพิการจะดีกว่าที่จะมีสองมือและไปนรก สู่ไฟนรก 44 45 ถ้าเท้าของคุณทำให้คุณสะดุด ให้ตัดมันออก การที่คุณเข้าสู่ชีวิตจะดีกว่าที่คุณมีสองเท้าและถูกโยนลงไปในนรก 47 ถ้าดวงตาของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดจงโยนมันทิ้ง การที่คุณเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวจะดีกว่าที่คุณมีสองตาและถูกโยนลงไปในนรก 48 ที่ซึ่งหนอนของมันไม่ตายและไฟของมันไม่ดับ 49 คนละคนต้องเค็มด้วยไฟ 50 เกลือนันดี แต่ถ้าเกลืออ่อน จะปรุงรสด้วยอะไร? จงมีเกลืออยู่กับท่าน และจงมีสันติสุขต่อกัน

พวกฟาริสีจึงมาหาพระองค์และทูลถามพระองค์ว่าชายคนหนึ่งจะหย่ากับภรรยาของตนได้ไหม และทรงทดลองเขา 3
พระองค์ตรัสตอบว่า "โมเสสสั่งอะไรท่าน" 4 พวกเขาบอกว่า
"โมเสสอนุญาตให้เขาเขียนหนังสือหย่าร้างและหย่าร้างกับเขา" 5 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"เพราะใจของท่านแข็งกระด้างพระองค์ทรงเขียนพระบัญญัตินี้แก่ท่านทั้งหลาย 6
แต่ตั้งแต่เริ่มสร้างพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาทั้งชายและหญิง 7 เพราะฉะนั้นมนุษย์จะละเมิดมารดาของตน 8
และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน ดังนั้นตอนนี้พวกเขาจึงไม่ใช่สองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน 9
สิ่งที่พระเจ้าทรงรวมเข้าด้วยกัน อย่าให้มนุษย์แยกจากกัน 10 ที่บ้านสาวกของพระองค์ถามพระองค์ถึงเรื่องนี้อีกครั้ง
11 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดหย่าร้างภรรยาของตนและแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ก็ได้ล่วงประเวณีกับเธอ 12
และถ้าหญิงคนหนึ่งหย่าร้างกับสามีของตนและแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง พระเยซูทรงอวยพรเด็ก 13
และเขาก็พาเด็กมาหาพระองค์เพื่อพระองค์จะได้สัมผัสพวกเขา แต่สาวกตำหนิพวกเขา 14
แต่เมื่อพระเยซูทรงเห็นเช่นนั้น พระองค์ก็โกรธเคืองและตรัสกับเขาว่า "ขอให้เด็กมาหาเรา และอย่าห้ามเขาเลย
เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเช่นนั้น 15 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ผู้ใดไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กจะไม่เข้าอาณาจักรนั้น 16 พระองค์จึงโอบกอดนาง
และวางพระหัตถ์ของพระองค์บนนาง และอวยพรนาง 17 ขณะที่พระองค์กำลังจะออกไปบนถนน
คนหนึ่งมาหาพระองค์และคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์และทูลถามพระองค์ว่า
"อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" 18 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"ถ้าไม่ท่านจึงเห็นด้วยกับเรา" ไม่มีใครตื่นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว 19 ท่านรู้พระบัญญัติที่ว่า "ท่านอย่าฆ่า
เจ้าอย่าล่วงประเวณี เจ้าอย่าขโมย เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าอย่าปล้นใคร ให้เกียรติพ่อและแม่" 20
พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า ข้าพเจ้าเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้ตั้งแต่วัยเยาว์ 21
พระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาและรักเขา และตรัสกับเขาว่า "มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าขาด"
จงไปขายของที่เจ้ามีและมอบให้คนยากจน แล้วเจ้าจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามาเถิด 22
แต่พระองค์ไม่พอพระทัยในพระวาทะจึงจากไปด้วยความเศร้าโศก เพราะเขามีทรัพย์สินมากมาย 23
พระเยซูทรงมองไปรอบ ๆ พระองค์และตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
"คนรวยจะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้าจะยากเพียงใด 24 แต่เหล่าสาวกประหลาดใจในพระวาทะของพระองค์
แต่พระเยซูตรัสตอบอีกครั้งว่า "ลูกที่รัก การเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้านั้นยากเพียงใด 25 อูฐ จะ ผ่าน ดา เข็ม
ได้ง่าย กว่า ที่ คน ไร จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า. 26 แต่เขาทั้งหลายประหลาดใจยิ่งกว่านั้น และพูดกันว่า
"ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" 27 แต่พระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาและตรัสว่า "มนุษย์เป็นไปไม่ได้
แต่พระเจ้าเป็นไปไม่ได้ เพราะทุกสิ่งเป็นไปได้อีกกับพระเจ้า 28 เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด
เราจะทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ไป 29 พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดละทิ้งบ้าน
หรือพี่น้องชาย หรือบิดา หรือบุตร หรือทุ่งนาเพื่อเห็นแก่เราและเพื่อพระกิตติคุณ 30 ผู้ไม่ได้รับบ้านร้อยเท่า
พี่น้องชายหญิง มารดา บุตร และทุ่งนาท่ามกลางการขมเหง และชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึง 31
แต่หลายคนจะเป็นคนสุดท้าย คือคนแรก และคนแรกเป็นคนสุดท้าย 32 เขาทั้งหลายกำลังจะขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม
พระเยซูเสด็จไปก่อนเขา และเขาก็ประหลาดใจ แต่คนที่ติดตามเขาก็กลัว
พระองค์ทรงพาอัครสาวกสิบสองคนไปหาพระองค์อีกครั้งและเริ่มบอกพวกเขาว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพระองค์ 33 ดูเถิด
เรากำลังจะขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบให้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์
และเขาจะประณามพระองค์ถึงแก่ความตายและมอบพระองค์ให้คนต่างชาติ 34 เขาจะเยาะเย้ยเขา ถ่มน้ำลาย
เชี่ยนตีเขา และฆ่าเขา และหลังจากนั้นสามวันเขาจะฟื้นขึ้นมาจากตาย 35
แล้วยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดีก็ไปหาพระองค์และทูลว่า "อาจารย์ข้า
เราต้องการให้พระองค์ทำตามที่เราขอจากพระองค์" 36 พระองค์ตรัสกับเขาว่า
"พวกท่านต้องการให้เราทำอะไรแทนท่าน?
37 พวกเขาทูลพระองค์ว่า
"ขอทรงให้เราข้าพระองค์นั่งข้างขวามือของพระองค์คนหนึ่งและอีกคนหนึ่งทางด้านซ้ายของเจ้าในสง่าราศีของพระองค์" 38 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้วาทะกำลังขออะไร ท่านจะดื่มถ้วยที่ข้าพเจ้าดื่ม
หรือรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่ข้าพเจ้ารับบัพติศมาได้หรือไม่? 39 พวกเขาตอบเขาว่า "ใช่ เราทำได้"
พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจะดื่มถ้วยที่เราดื่ม
และท่านจะได้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาซึ่งเราได้รับบัพติศมา 40 แต่การนั่งทางขวามือและทางซ้ายมือของเรา
ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะให้ท่าน แต่เป็นของผู้ที่เตรียมไว้ให้ท่าน 41 เมื่อสิบคนได้ยินเช่นนั้น
เขาก็โกรธยากอบและยอห์น 42 พระเยซูจึงเรียกเขามาหาพระองค์และตรัสกับเขาว่า
"ท่านทั้งหลายรู้แล้วว่าเจ้านายทางโลกต่อต้านชนชาติของเขา และผู้ปกครองของเขาก็ทำความรุนแรงต่อเขา 43
แต่จะไม่เป็นเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่าน แต่ผู้ใดปรารถนาจะยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกท่าน ให้เขาเป็นผู้รับใช้ของท่าน
44 และผู้ใดในพวกท่านปรารถนาจะเป็นคนแรก ให้เขาเป็นทาสของคนทั้งปวง 45
เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ และสละชีวิตของพระองค์เพื่อการไถ่คนเป็นจำนวนมาก

คนตามอดแห่งเยรีโค 46 เขาก็มาถึงเยรีโค ขณะที่พระองค์เสด็จออกจากเยรีโค พระองค์กับสาวกของพระองค์และฝูงชนจำนวนมาก ก็มีชายตามอดคนหนึ่งนั่งอยู่ บาร์ดีเมียบุตรชายของทิเมอัสอยู่ข้างถนนและขอรับ 47 เมื่อเขาได้ยินว่านั่นคือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เขาก็เริ่มร้องว่า "พระเยซูบุตรดาวิด ขอทรงเมตตาข้าพเจ้าเถิด" 48 หลายคนตำหนิพระองค์ และบอกให้พระองค์เงียบ แต่พระองค์ทรงร้องยิ่งกว่านั้นว่า "บุตรดาวิดเอ๋ย ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" 49 พระเยซูทรงยืนนิ่งและตรัสว่า "จงเรียกเขามา" เขาก็เรียกคนตามอดมาพูดว่า "จงร้อง ลูกขึ้นเถิด" เขากำลังเรียกคุณ! 50 พระองค์จึงถอดเสื้อคลุมออก กระโดดขึ้นมาหาพระเยซู 51 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "เจ้าต้องการให้เราทำอะไรแทนเจ้า" ชายตามอดกล่าวกับเขาว่า "รับฉัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เห็นอีกครั้ง" 52 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายดี" และทันทีที่เขามองเห็นได้อีกครั้ง และตามเขาไปบนถนน

11

1 เมื่อเขามาถึงเยรูซาเล็มที่เบธฟาเก และเบธานีที่ถูกเขามะกอกเทศ พระองค์ก็ใช้สองคน 2 ไปหาสาวกของพระองค์ และตรัสกับเขาว่า "จงไปที่หมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้าท่าน" และทันทีที่คุณเข้าไปคุณจะมีคนขี่ม้าที่ถูกมัดไว้ซึ่งไม่มีใครเคยนั่งมาก่อน ปลดมันออกแล้วนำมาที่นี่! 3 ถ้ามีผู้ใดทูลท่านว่า "ท่านกำลังทำอะไรอยู่" จงกล่าวเถิด "พระยาห์เวห์ทรงต้องการมัน และส่งมันกลับมาทันที" 4 เขาทั้งหลายจึงไปพบคนขี่ม้าที่ถูกมัดไว้กับประตูด้านนอกถนน และแกะเชือกออก 5 บางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นถามเขาว่า "พวกท่านกำลังทำอะไรเพื่อแกะเชือกลูก" 6 แต่เขาทั้งหลายพูดกับเขาตามที่พระเยซูทรงบัญชาไว้ และเขาก็ยอมให้ทำเช่นนั้น 7 เขาก็นำลูกม้ามาหาพระเยซู และสวมเสื้อคลุมของเขาบนนั้น และพระองค์ก็นั่งบนนั้น 8 หลายคนก็กางเสื้อผ้าของตนบนถนน และบางคนก็ปูกิ่งไม้เขียวที่ตัดออกในทุ่งนา 9 บรรดาผู้ที่เดินหน้าและตามมาก็ร้องว่า "โฮสันนา" ผู้ที่มาในพระนามของพระเจ้าจงเป็นสุข! 10 ขอพระราชทานพรแก่อาณาจักรของดาวิดบรรดาบุตรของเราซึ่งกำลังจะมาถึง โฮสันนาอยู่ในระดับสูงสุด! 11 พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร และมองดูทุกสิ่งรอบตัว และในตอนเย็นพระองค์ก็เสด็จไปเบธานีพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน 12 วันรุ่งขึ้นเมื่อเขาออกจากเบธานี พระองค์ก็หิว 13 พระองค์ทรงเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งมีใบไม้จากกระยะไกล จากนั้นเขาก็ขึ้นไปดูว่าเขาจะหาอะไรบนนั้นได้หรือไม่ และเมื่อเขามาถึงมันเขาไม่พบอะไรเลยนอกจากใบไม้ เพราะมันไม่ใช่เวลาสำหรับมะเดื่อ 14 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "อย่าให้ผู้ใดกินผลไม้ของเจ้าอีกต่อไปตลอดไป" เหล่าสาวกของพระองค์ได้ยินเรื่องนี้ 15 เขาก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารและเริ่มขับไล่คนขายและผู้ซื้อในพระวิหาร โต้ะของคนแลกเงินและเก้าอี้ของคนขายนกพิราบที่เขาผลักเมื่ออายุ 16 ปี และเขาไม่ยอมให้ใครทำอะไรผ่านพระวิหาร 17 พระองค์ทรงสอนและตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้หรือ 'บ้านของเราจะเรียกว่าบ้านแห่งการอธิษฐานสำหรับประชาชาติทั้งปวง' แต่คุณได้สร้างถ้ำของโจรจากมัน 18 พระองค์จึงมาต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาทั้งหลายก็หาวิธีฆ่าพระองค์ เพราะเขากลัวพระองค์ เพราะประชาชนทั้งปวงหวาดกลัวคำสอนของพระองค์ 19 และในตอนเย็นเขาก็ออกไปนอกเมือง 20 เมื่อเขาเดินผ่านต้นมะเดื่อในตอนเช้า ก็เห็นว่าต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉาจนราก 21 เปโตรจึงนึกถึงเรื่องนี้จึงทูลพระองค์ว่า "รับบีเอ๋ย ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่ท่านสาปแช่งได้เหี่ยวเฉาไปแล้ว 22 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "จงเชื่อในพระเจ้า 23 เรามั่นใจในความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดบอกภูเขาที่นี่ว่า 'จงลุกขึ้นและโยนตัวลงไปในทะเล' และเขาไม่สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าถ้าสิ่งที่เขาพูดจะเกิดขึ้น มันก็จะเกิดขึ้นกับเขา 24 เพราะฉะนั้นเราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า 'สิ่งใดที่ท่านขอในการอธิษฐานของท่าน จงเชื่อว่าท่านจะได้รับสิ่งนั้น และจะเป็นไปเพื่อท่าน' 25 และเมื่อท่านยืนอธิษฐาน ถ้าท่านมีอะไรต่อต้านผู้ใดก็จงยกโทษให้เขา เพื่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงยกโทษการล่วงละเมิดของท่านด้วย 26 27 เขาก็กลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง ขณะที่พระองค์ทรงเดินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ 28 ก็มาหาพระองค์และทูลถามพระองค์ว่า "ท่านกระทำเช่นนี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร" หรือใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่เจ้าในการทำเช่นนี้? 29 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราจะขอคำพูดแก่ท่านทั้งหลาย ตอบข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าข้าพเจ้าทำเช่นนี้ด้วยอำนาจใด 30 บัพติศมาของยอห์น มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์? ตอบฉันมา! 31 เขาทั้งหลายจึงคิดถึงเรื่องนี้ด้วยตัวเองว่า "ถ้าเรามั่นใจว่านางมาจากสวรรค์ เราจะกล่าวว่า 'ทำไมท่านไม่เชื่อเขา' 32 หรือเราจะบอกว่ามันมาจากมนุษย์? - แล้วพวกเขาก็กลัวประชาชน เพราะพวกเขารู้ว่าทุกคนเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะจริง ๆ 33 เขาก็ตอบพระเยซูว่า "เราไม่รู้" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราไม่บอกท่านทั้งหลายว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจใด"

12

1 พระองค์ทรงตรัสกับเขาเป็นอุปมาว่า "มีชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น และวางรั้วล้อมรอบ ขุดโรงรีดองุ่น และสร้างหอคอย และมอบให้แก่ผู้ปลูกองุ่นให้เขา แล้วออกไปนอกประเทศ 2 เมื่อถึงเวลาแล้ว พระองค์ทรงใช้คนรับใช้คนหนึ่งไปหาคนปลูกองุ่น เพื่อจะได้เอาผลจากสวนองุ่นบางส่วนจากคนปลูกองุ่น 3 แต่เขาทั้งหลายจับเขาไปทุบตีและปล่อยให้เขาวางเปล่า 4 พระองค์ทรงส่งผู้รับใช้คนอื่นหนึ่งไปหาเขา และเขาทั้งหลายทุบตีระหกระพระองค์และตำหนิพระองค์ 5 พระองค์ทรงส่งอีกคนหนึ่งไป และเขาก็ฆ่าพระองค์ และอื่น ๆ อีกมากมาย บางคนพวกเขาโจมตีบางคนพวกเขาฆ่า

6 แล้วพระองค์ก็มีอีกคนหนึ่งคือบุตรชายที่รัก ซึ่งในที่สุดพระองค์ก็ส่งไปหาเขาว่า "เขาจะกลับบุตรของเรา"
7 แต่คนปลุกองุ่นพูดกันว่า "นี่คือมรดก มาเถอะ ให้เราฆ่าเขาเถอะ แล้วมรดกจะเป็นของเรา"
8 เขาทั้งหลายจับเขาไปฆ่าและโยนเขาออกจากสวนองุ่น
9 เจ้านายแห่งสวนองุ่นจะกระทำการอย่างไรในตอนนี้ เขาจะเสด็จมาฆ่าคนปลุกองุ่นและมอบสวนองุ่นให้ผู้อื่น
10 ท่านมิได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ "ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธได้กลายเป็นศิลาหัวมุม
11 สิ่งนี้เกิดขึ้นจากพระยาห์เวห์ และเป็นปาฏิหาริย์ต่อหน้าต่อตาเรา"
12 และพวกเขาพยายามจะดูว่าพวกเขาจับพระองค์ไว้ได้อย่างไร, แต่พวกเขาก็กลัวผู้คน,
เพราะพวกเขาเข้าใจว่าพระองค์มีอำนาจกับพวกเขา. เขาก็ทิ้งพระองค์ไปและจากไป
13 เขาจึงส่งพวกฟาริสีและคนของเฮโรดบางคนมาหาพระองค์ เพื่อจับพระองค์ในคำพูดของพระองค์
14 เขาจึงมาทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า เรารู้ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และเราไม่ถามใคร
เพราะท่านไม่เคารพข้อเสียของมนุษย์ แต่ท่านสอนทางของพระผู้เป็นเจ้าอย่างถูกต้อง"
ถูกต้องหรือไม่ที่ควรจ่ายภาษีให้กับจักรพรรดิหรือไม่? เราควรให้หรือไม่ให้?
15 แต่พระองค์ทรงเห็นความหน้าซื่อใจคดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงล่อลวงเรา?
เอาเงินมาให้ฉันสักบาทเพื่อพบเขา!
16 เขาก็นำคนหนึ่ง แล้วเขาก็กล่าวว่า "รูปเคารพและจารึกคืออะไร" พวกเขาพูดกับเขาว่า "ของซีซาร์"
17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงมอบสิ่งที่เป็นของซีซาร์ให้แก่ซีซาร์ และมอบสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแด่พระเจ้า"
เขาทั้งหลายประหลาดใจในพระองค์
18 แล้วพวกเขาสะดุ้งซึ่งเชื่อว่าไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์จึงมาหาพระองค์และทูลถามพระองค์ว่า 19
อาจารย์ โมเสสเขียนถึงเราว่า "ถ้าน้องชายคนหนึ่งตาย ทิ้งภรรยา และไม่มีบุตร
ให้น้องชายรับภรรยาและเลี้ยงดูลูกหลานของน้องชาย"
20 บัดนี้มีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกรับภรรยา เขาเสียชีวิตและไม่ทิ้งลูก
21 คนที่สองก็จับเขาไปตาย โดยไม่ทิ้งบุตรไว้ ที่สามเช่นกัน
22 ทั้งเจ็ดคนไม่ทิ้งบุตร ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นก็เสียชีวิตเช่นกัน
23 เมื่อเขาฟื้นคืนพระชนม์แล้วเธอจะเป็นภรรยาของใครท่ามกลางเขา เพราะทั้งเจ็ดมีเธอเป็นภรรยา
24 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ไม่เป็นเช่นนั้นหรือ"
คุณเข้าใจผิดเพราะคุณไม่รู้จักพระคัมภีร์หรือฤทธานุภาพของพระเจ้า
25 เมื่อเขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย เขาจะไม่แต่งงานหรือแต่งงาน แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในสวรรค์
26 แต่เกี่ยวกับคนตาย เพื่อพวกเขาจะได้ฟื้นขึ้นมา ท่านมิได้อ่านในหนังสือโมเสสหรือว่า
พระเจ้าตรัสกับเขาที่พุ่มไม้ว่า "เราคือพระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ"
27 พระเจ้าไม่ใช่มารดาของคนที่ตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น คุณคิดผิดมาก
28 และธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ ซึ่งฟังเขาขณะที่พวกเขาโต้เถียงกัน
เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาอย่างดี พระองค์จึงถามพระองค์ว่า
"พระบัญญัติอันสูงส่งที่สุดเหนือสิ่งอื่นใดคืออะไร"
29 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบัญญัติอันสูงส่งที่สุดคือ "โอ้อิสราเอลเอ๋ย จงฟัง
พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงผู้เดียว
30 และจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิตวิญญาณ สุดความคิด และสุดกำลัง"
อีกประการหนึ่งคือ "จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง" ไม่มีพระบัญญัติอื่นใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้
32 อาลักษณ์จึงทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ ท่านพูดถูกต้องจริงๆ พระองค์เป็นเพียงองค์เดียว
และไม่มีใครอื่นนอกจากพระองค์
33 และรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความคิด และสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวท่านเอง
นั่นยิ่งใหญ่มากกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาทั้งปวง
34 แต่เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าพระองค์ทรงตอบอย่างชาญฉลาด พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
"ท่านอยู่ไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า" และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามเขามากต่อไป
35 ขณะที่พระเยซูทรงสอนในพระวิหารตรัสว่า "พวกธรรมาจารย์พูดได้อย่างไรว่าพระคริสต์เป็นบุตรดาวิด"
36 ดาวิดเองตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
'จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเราจะวางศัตรูของเจ้าไว้ใต้เท้าของเจ้า'"
37 ดาวิดเรียกเขาวานายของเขา เขาเป็นลูกชายของเขามาจากไหน? และทุกคนชอบฟังเขา
38 พระองค์ทรงสอนเขาและตรัสกับเขาว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ ซึ่งชอบเดินในชุดยาวและหักทายเป็นในตลาด
39 และชอบนั่งที่หัวธรรมศาลาและโต๊ะในงานเลี้ยง
40 พวก เข กิน บ้าน ของ หญิง ม่าย และ อธิษฐาน นาน ๆ พวกเขาได้รับการพิพากษาที่รุนแรงกว่า
41 พระเยซูทรงประทับตรึงข้อมือของพระเจ้าและทรงดูว่าประชาชนใส่เงินลงในกล่องนั้น
และคนรวยหลายคนทุ่มเทมาก
42 หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งก็มาใส่ไรสองตัวซึ่งทำเป็นเงิน
43 พระองค์จึงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์และตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
หญิงม่ายที่นำสิ่งเหล่านี้ใส่ไว้ในหีบของพระเจ้ามากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ในหีบของพระเจ้า"

44 เพราะว่าเขาหึงหวงได้ทุ่มเทความอุดมสมบูรณ์ของตน
แต่คนนี้ได้ทุ่มเททรัพย์สินทั้งหมดที่เขามีชีวิตอยู่จากความยากจนของเขา

13 1 ขณะที่พระองค์กำลังจะออกจากพระวิหาร สาวกคนหนึ่งของพระองค์พูดกับพระองค์ว่า "อาจารย์ ดูเถิด
ก้อนหินและสิ่งปลูกสร้างอะไร 2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านเห็นอาคารใหญ่เหล่านี้หรือไม่"
จะไม่มีก้อนหินก้อนเดียวที่จะไม่หัก 3 ขณะที่พระองค์ทรงนั่งอยู่บนภูเขาเมกกะเทศตรงข้ามพระวิหาร
เปโตร ยกอบ ยอห์น และอันดรูว์ถามพระองค์เพียงลำพังว่า 4 บอกเราหน่อยว่า เมื่อไหร่จะเกิดเรื่องนี้?
และอะไรจะเป็นเครื่องหมายเมื่อสิ่งเหล่านี้จะเสร็จสมบูรณ์? 5 พระเยซูเริ่มตรัสกับเขาว่า
"จงระวังอย่าให้ผู้ใดหลอกลวงท่าน" 6 หลายคนจะมาในนามของเราว่า 'เราคือเขา'
และจะหลอกลวงคนเป็นจำนวนมาก 7 แต่เมื่อท่านได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม มันต้องทำ
แต่จุดจบยังไม่มาถึง 8 เพราะว่าประชาชาติจะลุกขึ้นต่อต้านประชาชาติ และอาณาจักรต่ออาณาจักร
และแผ่นดินไหวจะเกิดขึ้นไปมา และจะเป็นเวลาที่มีการขาดแคลน นี่คือการเริ่มต้นของความเจ็บปวดในการคลอดบุตร 9
แต่ท่านจงระวังเถิด เพราะเขาจะมอบท่านให้ถูกพิพากษา และท่านจะถูกทุบตีในธรรมศาลา
และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่เบงกัดร์เจ้านายและกษัตริย์เพื่อเห็นแก่เรา 10
และต้องสั่งสอนพระกิตติคุณแก่ประชาชาติทั้งปวงก่อน 11 เพราะ ฉะนั้น ถ้า เขา พา คุณ ไป และ มอบ คุณ ให้ อย่า
กังวล ว่า คุณ จะ พูด อะไร ก่อน แต่สิ่งที่ประทอนแก่ท่านในช่วงเวลานั้นพูดได้ เพราะไม่ใช่พวกเจ้าที่พูด
แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 พี่ชายจะมอบพี่ชายให้ตาย และพ่อจะมอบบุตรชาย
และลูกจะกบฏต่อบิดามารดาและช่วยเขาให้ตาย 13 ทุกคนจะเกลียดชังท่านเพราะเห็นแก่นามของเรา
แต่ผู้ที่อดทนจนถึงที่สุดจะรอด 14 แต่เมื่อท่านเห็นความน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกรุงรังยืนอยู่ในที่ที่ไม่ควร -
แล้วผู้ใดอยู่ในยุคเดียว ให้เขาหนีเข้าไปในภูเขา 15
ผู้ที่อยู่บนหลังคาเรือนต้องไม่ลงมาหรือเข้าไปเอาสิ่งใดจากเรือนของตน 16 และผู้ใดอยู่ในทุ่งนา
อย่าหันหลังกลับไปเอาเสื้อคลุมของตน 17 แต่รีบหนีไปจากที่ที่กำลังตั้งครุฑและให้นมบุตรในเวลานั้น 18
แต่อธิษฐานขอให้ไม่กระทำในฤดูหนาว 19
เพราะในสมัยนี้จะมีทุกข์ยากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนนับตั้งแต่การเริ่มต้นของการสร้าง ซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง
และจะไม่วันเกิดขึ้นอีกเลย 20 และถ้าพระเจ้าไม่ทรงทำให้วันเวลานี้สั้นลง, จะไม่มีใครรอด;
แต่เพื่อประโยชน์ของผู้ที่พระองค์ทรงเลือกพระองค์ทรงทำให้วันนี้สั้นลง 21 ถ้ามีผู้ใดในขณะนั้นพูดกับท่านว่า 'ดูเถิด
พระคริสต์อยู่ที่นั่น' ดูเถิด เขาอยู่ที่นั่น! 22
เพราะว่าพระคริสต์ปลอมและผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากจะลุกขึ้นและแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
เพื่อเขาจะหลอกลวงแม้กระทั่งผู้ที่ได้รับการเลือกสรร 23 แต่ท่านจงระวัง จันเคยบอกคุณทั้งหมดมาก่อน! 24
แต่เมื่อถึงเวลานั้น หลังจากความทุกข์ยากนี้ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะสูญเสียแสงสว่าง 25
ดวงดาวจะตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ และอำนาจของฟ้าสวรรค์จะสั่นคลอน 26
แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ 27
แล้วพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มา และจะทรงรวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือกจากลมทั้งสี่
ตั้งแต่สุดปลายแผ่นดินโลกถึงสุดขอบฟ้าสวรรค์ 28 แต่จงเรียนอุปมาจากต้นมะเดื่อว่า
เมื่อกิ่งก้านของมันแตกหน่อและใบไม้ก็มา 29 ดังนั้น ถ้าท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น จงรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะใกล้ประตู 30
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ผ่านไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น 31
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะลบล้างไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่ผ่านไป 32 แต่วันและชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้
แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์ แม้แต่พระบุตร แต่มีเพียงพระบิดาเท่านั้นที่รู้ 33 ระวังเถิด
เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลามาถึงเมื่อไหร่ 34 เหมือนคนคนหนึ่งที่ได้เดินทางไปทั่วประเทศและออกจากบ้านของตน
และให้สิทธิอำนาจแก่ผู้รับใช้ของตน และสั่งให้คนเฝ้าประตูเฝ้าระวัง 35 เดียวนี้จึงเฝ้าระวัง
เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าบ้านมาเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะเป็นตอนเย็นหรือเที่ยงคืน หรือตอนเช้า 36
เพื่อเขาจะได้ไม่พบท่านหลับเมื่อเขามาอย่างกะทันหัน 37 แต่สิ่งที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย เราก็บอกทุกคนว่า
"จงระวังเถิด"

14 1 และยังมีอีกสองวันก่อนวันอีสเตอร์และวันขนมปังไร้เชื้อ
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาวิธีจับพระองค์ด้วยไหวพริบและฆ่าพระองค์ ตามตัวอักษร:
"Passa" ลูเธอร์แปล "ปัสกา" เป็น "อีสเตอร์" ในพันธสัญญาใหม่ 2 เพราะเขากล่าวว่า "อย่าในงานเลี้ยง
เกรงว่าจะเกิดการกบฏในหมู่ประชาชน" การเจิมในเบธานี 3
เมื่อพระองค์อยู่ที่เบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อนและนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร
ก็มีหญิงคนหนึ่งถือขวาน้ำมันเดือยบริสุทธิ์และล้ำค่า และเธอก็ทุบขวานนั้นเทลงบนศีรษะของเขา 4
แต่มีบางคนที่ไม่ชอบและถามกันว่า "น้ำมันเจมนี้นั้นสิ้นเปลืองอะไร" 5
น้ำมันนี้สามารถขายได้มากกว่าสามร้อยเหรียญและมอบให้คนยากจน 6 แต่พระเยซูตรัสว่า "ปล่อยพวกเขาไป"
ทำไมคุณถึงรบกวนเธอ? เธอทำงานได้ดีสำหรับฉัน 7 ท่านมีคนยากจนอยู่กับท่านเสมอ
และถ้าท่านต้องการท่านก็สามารถทำความดีต่อเขาได้ แต่คุณไม่ได้มีฉันเสมอไป 8 เธอทำเท่าที่เธอทำได้
เธอเจิมร่างกายของฉันล่วงหน้าสำหรับการฝังศพของฉัน 9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ที่ใดที่พระกิตติคุณมีการประกาศไปทั่วทั้งโลก จะมีการกล่าวไว้เพื่อระลึกถึงเธอในสิ่งที่เธอได้ทำในขณะนี้ 10

ยูดาสอิสคาริโอทหนึ่งในอัครสาวกสิบสองจึงไปหาปุโรหิตใหญ่เพื่อจะทรยศพระองค์แก่เขา 11 เมื่อเขาไต่ยืนเช่นนี้ เขาก็ขึ้นขมยืนดีและสัญญาว่าจะให้เงินแก่พระองค์ และเขามองหาวิธีที่จะทรยศเขาในโอกาสที่ดี 12 ในวันแรกของขนมปังไร้เชื้อ เมื่อมีการถวายลูกแกะปีศาจ เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์ต้องการให้เราไปเตรียมลูกแกะปีศาจไว้ที่ใดให้ท่านรับประทาน" 13 พระองค์จึงใช้สาวกสองคนของพระองค์และตรัสกับเขาว่า "จงเข้าไปในเมือง แล้วท่านจะพบชายคนหนึ่งถือไหน้ำ จงตามเขาไป 14 และที่ใดก็ตามที่เขาเข้าไป จงทูลเจ้าบ้านว่า 'พระอาจารย์ได้ส่งพระวณะมายังเจ้าว่า 'ห้องที่ข้าพเจ้าจะกินลูกแกะปีศาจกับสาวกของเราอยู่ที่ไหน' 15 พระองค์จะทรงแสดงห้องใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งพร้อมเบาะและพร้อม มีการเตรียมพร้อมสำหรับเรา 16 เหล่าสาวกก็ออกไปเข้าไปในเมือง และพบตามที่พระองค์ตรัสไว้ และเตรียมลูกแกะปีศาจ 17 ตอนเย็นพระองค์เสด็จมากับอัครสาวกสิบสองคน 18 ขณะที่พวกเขากำลังนั่งรับประทานอาหารที่โต๊ะอาหาร พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนใดคนหนึ่ง ในพวกท่านที่รับประทานอาหารกับเราจะทรยศต่อเรา 19 เขาทั้งหลายก็เศร้าโศกและทูลพระองค์ทีละคนว่า "เป็นข้าพเจ้าหรือ" 20 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "หนึ่งในสิบสองคนที่จะจุ่มลงในขามกับข้าพเจ้า" 21 เป็นความจริงที่บุตรมนุษย์เสด็จไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่บิดาแก่คนที่บุตรมนุษย์ถูกทรยศ! มันจะดีกว่าสำหรับชายคนเดิมที่เขาไม่เคยเกิดมาก่อน 22 ขณะที่พวกเขา กำลังรับประทานอาหาร พระเยซูทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ และหักขนมปังให้เขาตรัสว่า "จงเอาไป นี่คือร่างกายของฉัน 23 พระองค์จึงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและมอบให้เขา และพวกเขาทั้งหมดก็ดื่มจากมัน 24 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่คือโลหิตของเราในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเทลงมาเพื่อคนเป็นจำนวนมาก" 25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มจากเถาองุ่นจนกว่าจะถึงวันที่เราจะดื่มในอาณาจักรของพระเจ้าอีก 26 เมื่อเขาทั้งหลายกล่าวเพลงสรรเสริญเสร็จแล้ว ก็ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ 27 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "พวกท่านทั้งหลายจะสะดุดกับเรา เพราะมีเขียนไว้ว่า 'เราจะตีคนเลี้ยงแกะ และแกะจะกระจัดกระจาย' 28 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปก่อนท่านไปยังแคว้นกาลิลี 29 แต่เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถ้าเขาทั้งหลายสะดุดกับท่าน 30 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ดินนี้ต่อหน้าอิกาสองครั้ง 31 แต่พระองค์ตรัสต่อไปว่า "แม้ข้าพเจ้าจะต้องตายกับท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธท่าน พวกเขาคงทุกคนพุดเหมือนกัน 32 เขาทั้งหลายมาถึงลานแห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นั่นจนกว่าข้าพเจ้าจะอธิษฐาน" 33 พระองค์จึงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย และเริ่มตัวสั่นและตัวสั่น 34 และตรัสกับเขาว่า "จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเศร้าโศกจนตาย อยู่ที่นี่และดู! 35 พระองค์จึงเดินไปอีกเล็กน้อย และล้มลงกับพื้น และอธิษฐานขอให้เวลาผ่านไป 36 และกล่าวว่า "อับบา บิดาของข้าพระองค์ ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับท่าน จงเอาถ้วยนี้ไปจากข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการ แต่เป็นสิ่งที่ท่านต้องการ! 37 พระองค์จึงมาพบนางหลับอยู่ และทูลเปโตรว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านหลับหรือเปล่า" คุณไม่สามารถดูเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงได้หรือไม่? 38 ฝ่ายระวังและอธิษฐานเพื่อไม่ให้ท่านตกอยู่ในการล่อลวง วิญญาณเต็มใจ แต่เนื้อหนังอ่อนแอ 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานและตรัสถ้อยคำเดียวกัน 40 แล้วกลับมาอีกและพบว่าเขาหลับอีกครั้ง เพราะดวงตาของเขาเต็มไปด้วยการหลับไหล และพวกเขาไม่รู้ว่าจะตอบพระองค์อย่างไร 41 พระองค์เสด็จมาเป็นครั้งที่สามและตรัสกับเขาว่า "อา ตอนนี้นานทั้งหลายจะนอนหลับและพักผ่อนหรือ? มันเพียงพอแล้ว เวลามมาถึงแล้ว ดูเถิด บุตรมนุษย์ถูกส่งมอบให้อยู่ในมือของคนบาป 42 ลูกขึ้นเถิด ให้เราไป ดูเถิด ผู้ที่ทรยศเราอยู่ใกล้ 43 และทันทีที่พระองค์ยังพุดอยู่ ยูดาสคนหนึ่ง ในสิบสองคนก็มาหาพระองค์ และกลุ่มใหญ่ปุโรหิต ธรรมาจารย์ และผู้อาวุโสจำนวนมากพร้อมกับพระองค์ 44 คนทรยศได้ทำสัญญากับเขาว่า "ข้าพเจ้าจะจูบใครคือเขา คราวนี้และนำมันออกไปอย่างปลอดภัย 45 เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์ก็มาหาพระองค์ทันทีและทูลพระองค์ว่า "รับนี้ และจูบเขา 46 แต่เขาทั้งหลายวางมือบนพระองค์และจับพระองค์ 47 แต่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ ชักดาบของเขาออกมาฟาดผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างหนึ่งของเขา 48 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปต่อสู้กับชาตกรด้วยดาบและไม่เท่าเพื่อจับเรา 49 เราอยู่กับท่านทุกวันในการสอนพระวิหาร และท่านมิได้จับข้าพเจ้า แต่พระคัมภีร์ต้องสำเร็จลุล่วง! 50 แล้วเขาทั้งหลายทั้งพระองค์และหนีไป 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินตามพระองค์มา สวมผ้าลินินบนผิวหนึ่งเปลือยเปล่า และเขาก็จับเขาได้ 52 แต่เขาปล่อยผ้าปูและหนีไปโดยเปลือยกาย 53 เขาทั้งหลายจึงพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตใหญ่ ผู้อาวุโส และพวกธรรมาจารย์ทั้งปวงก็มารวมตัวกัน 54 แต่เปโตรก็ตามพระองค์ไปจากที่ไกลเข้าไปในวังของมหาปุโรหิต และนั่งกับคนรับใช้และอบอุ่นตัวด้วยกองไฟ 55 แต่พวกปุโรหิตใหญ่และสภาผู้แทนราษฎรทั้งปวงแสวงหาคำพยานต่อพระเยซูอีกครั้ง เพื่อจะได้ประหารชีวิตพระองค์ แต่ก็ไม่มีใครพบอะไรเลย 56 หลายคนเป็นพยานเท็จต่อพระองค์ แต่ประจักษ์พยานของพวกเขาไม่เห็นด้วย 57 บางคนลุกขึ้นเป็นพยานเท็จต่อพระองค์ว่า 58 เราไต่ยืนเขากล่าวว่า "เราจะรื้อพระวิหารนี้ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือ และในสามวันเราจะสร้างพระวิหารอื่นที่ไม่ได้สร้างด้วยมือ" 59 แต่คำให้การของพวกเขาไม่เห็นด้วยแม้จะเป็นเช่นนั้น 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนอยู่ท่ามกลางทูลพระเยซูว่า "พระองค์มิได้ตอบสิ่งที่คนเหล่านี้เป็นพยานกล่าวต่อพระองค์หรือ" 61 แต่พระองค์ทรงเงิบ เงิบ และไม่ตอบ มหาปุโรหิตถามเขากอีกครั้งและถามเขาว่า "คุณคือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้มีพระคุณหรือ" 62 แต่พระเยซูตรัสว่า "นั่นคือเรา ท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่ทางขวามือแห่งถุทธิ์เดช และเสด็จมาพร้อมกับเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ 63

มหาปโรหิตก็ฉีกเสื้อของเขาและกล่าวว่า "ทำไมเราจึงต้องการพยานอีก? 64 ท่านได้ยินคำห่มันประมาท เธอคิดว่าไง แต่พวกเขาทั้งหมดประกาศโทษเขาว่าเขามีความผิดถึงความตาย 65 แล้วมีบางคนเริ่มถ่มน้ำลายใส่พระองค์ และปิดหน้าพระองค์ และทุบตีพระองค์ด้วยกำปั้น และทูลพระองค์ว่า "จงพยากรณ์แก่เราเถิดเถิด" คนรับใช้ก็ฟาดหน้าเขา 66 เปโตรก็ลงไปที่ลานบ้าน จากนั้นสาวใช้คนหนึ่งของมหาปโรหิตก็มา 67 เมื่อเธอเห็นเปโตรอบอุ้ม เธอก็มองเขาและกล่าวว่า "และท่านก็อยู่กับพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย" 68 แต่พระองค์ทรงปฏิเสธและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ และไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด" พระองค์จึงออกไปที่ลานบ้าน 69 หญิงสาวเห็นพระองค์ จึงเริ่มพูดกับคนที่ยืนอยู่ข้างๆ อีกครั้งว่า "นี่เป็นหนึ่งในนั้น" 70 พระองค์ทรงปฏิเสธอีกครั้ง หลังจากนั้นไม่นานเขาก็พูดกับเปโตรที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า "แท้จริงท่านเป็นหนึ่งในนั้น เพราะท่านเป็นชาวกาลิลี" 71 แต่เขาเริ่มสาปแช่งตัวเองและสาบานว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนที่ท่านพูดถึง" 72 และทันทีที่คนร้องอีก จากนั้นเปโตรก็นึกถึงคำที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ต่อหน้าอิกาสองครั้ง เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง" และเขาก็เริ่มร้องไห้

15

1 ในตอนเช้าพวกปโรหิตใหญ่ได้ปรึกษากับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และสภาผู้แทนราษฎรทั้งสิ้น และมัดพระเยซู และนำพระองค์ไปและมอบพระองค์ให้ปีลาต
2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดอย่างนั้น"

3 พวกปโรหิตใหญ่ก็กล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง
4 ปีลาตถามพระองค์อีกครั้งว่า "ท่านไม่ตอบหรือ" ดูว่าพวกเขากล่าวหาคุณหนักแค่ไหน!
5 แต่พระเยซูไม่ตอบอีก ปีลาตจึงประหลาดใจ 6
พระองค์ทรงให้นักโทษคนหนึ่งแก่เขาในงานเลี้ยง ซึ่งเขาปรารถนา
7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัส ถูกจับได้พร้อมกับพวกกบฏที่ก่อการกบฏ
8 ประชาชนจึงขึ้นไปขอให้พระองค์ทรงทำตามที่เคยทำ
9 แต่ปีลาตตอบเขาว่า "ท่านต้องการให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้ท่านหรือ"
10 เพราะเขารู้ว่าพวกปโรหิตใหญ่มอบพระองค์ด้วยความอิจฉาริษยา
11 แต่พวกปโรหิตใหญ่ยั่วประชาชนให้เขาไปจากบารับบัส
12 แต่ปีลาตตอบเขากลับว่า "ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรกับผู้ที่ท่านเรียกว่ากษัตริย์ของชาวยิว"
13 แล้วเขาก็ร้องอีกครั้งว่า "ตรึงเขาไว้ที่กางเขน"
14 ปีลาตจึงทูลเขาว่า "เขาได้ทำความชั่วอะไร" แต่พวกเขาตอบยิ่งกว่านั้น: ตรึงเขาไว้ที่กางเขน!
15 แต่ปีลาตทรงจำได้ว่าจะทำตามพระประสงค์ของประชาชน และปล่อยบารับบัสให้เขา และให้พระเยซูเขียนดี และมอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน
16 ทหารจึงนำพระองค์เข้าไปในป้อมปราการ ซึ่งก็คือพระราชวังแห่งความยุติธรรม และเรียกทั้งกองทัพมารวมกัน 17 และเขาก็สวมเสื้อสีม่วง และถักมงกุฎหนามไว้บนพระองค์
18 และเริ่มทักทายพระองค์ว่า "สวัสดีพระองค์ กษัตริย์แห่งชาวยิว"
19 เขาทั้งหลายจึงใช้ไม้ทาบศีรษะพระองค์ และถ่มน้ำลายใส่พระองค์ และคุกเข่าลงนมัสการพระองค์
20 เมื่อเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาก็ถอดเสื้อสีม่วงของเขาออก และสวมเสื้อผ้าของเขาเอง และนำพระองค์ออกมาเพื่อถูกตรึงกางเขน
21 และบังคับให้คนที่เดินผ่านไปมาซื้อซีโมนชาวไซเรนซึ่งมาจากทุ่งนา ซึ่งเป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส ให้แบกกางเขนให้เขา
22 เขาจึงนำพระองค์ไปยังที่ศาลาริ ซึ่งแปลว่าที่ของกะโหลกศีรษะ
23 เขาทั้งหลายให้มดยอบให้เขาดื่มในเหล้าองุ่น แต่เขาไม่เอา
24 เขาทั้งหลายก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน เขาก็แบ่งเสื้อผ้าของเขา และจับสลากเพื่อดูว่าใครจะได้อะไร
25 บัดนี้เป็นเวลาประมาณชั่วโมงที่สามแล้วที่เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน
26 มีเขียนไว้เหนือเขาว่าได้กล่าวไว้เหนือเขาว่า กษัตริย์แห่งชาวยิว
27 เขาทั้งหลายจึงตรึงฆาตกรสองคนไว้กับพระองค์ คนหนึ่งอยู่ทางขวาและอีกคนหนึ่งทางซ้ายของเขา
28 แล้วพระคัมภีร์ก็สำเร็จ ซึ่งกล่าวว่า "เขาถูกนับเป็นหนึ่งในคนชั่ว"
29 คนที่เดินผ่านไปมาก็หมิ่นประมาทพระองค์ และสาปแช่งว่า "เจ้าผู้ทำลายพระวิหารและสร้างภายในสามวัน
30 บัดนี้จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากไม้กางเขน"
31 พวกหัวหน้าปโรหิตก็เยาะเย้ยพระองค์ในหมู่พวกเขาและพวกธรรมาจารย์ว่า "พระองค์ทรงช่วยผู้อื่น และไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้"
32 ขอให้พระคริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลเสด็จลงมาจากไม้กางเขน เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ และบรรดาผู้ที่ถูกตรึงกางเขนกับพระองค์ก็ด่าทอพระองค์ด้วย
33 ประมาณชั่วโมงที่หกก็มีความมืดทั่วแผ่นดินจนถึงประมาณชั่วโมงที่เก้า
34 ประมาณเก้าโมงเช้าพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามะอาซันธานี"
35 บางคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็กล่าวว่า "ดูเถิด เขากำลังเรียกเอลียาห์"
36 แล้วคนหนึ่งวิ่งไปเติมน้ำส้มสายชูลงในฟองน้ำ แล้ววางบนต้นกก แล้วรูดน้ำว่า "หยุด ให้อูว่าเอลียาห์จะมาจับเขาลงหรือไม่"
37 พระเยซูทรงร้องเสียงดังและสิ้นพระชนม์

38 ม่านในพระวิหารก็ฉีกออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง
39 นายร้อยซึ่งยืนอยู่ตรงข้ามพระองค์และเห็นว่าพระองค์กำลังจะตาย จึงกล่าวว่า
"ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"
40 และยังมีสตรีอีกหลายคนที่เฝ้าดูอยู่ไกล ซึ่งในนั้นมีมารีย์มัคดาลา และมารีย์มารดาของยากอบผู้น้อยและโยเซฟ
และชาโลเม
41 ผู้ที่ติดตามพระองค์เมื่อพระองค์อยู่ในกาลิลีและรับใช้พระองค์ และอีกหลายคนที่ยืนไปเยรูซาเล็มกับพระองค์
42 และในตอนเย็น เพราะเป็นวันก่อนวันสะบาโต 43
โยเซฟแห่งอาริมาเธีย เป็นสมาชิกสภาผู้สูงศักดิ์คนหนึ่ง ซึ่งกำลังรออาณาจักรของพระเจ้าด้วย
เขากลับเข้าไปหาปิลาตและขอพระศพของพระเยซู
44 แต่ปิลาตประหลาดใจที่เขาตายไปแล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่าเขาตายไปนานแล้วหรือยัง
45 เมื่อพระองค์ทรงสอบถามนายร้อยแล้ว พระองค์ก็มอบศพให้โยเซฟ
46 พระองค์จึงซื้อผ้าลินินหนึ่งอัน แล้วเอาผ้ามาห่อด้วยผ้าป่าน แล้ววางไว้ในอุโมงค์ที่สกัดด้วยหิน
และม้วนก้อนหินไว้หน้าประตูอุโมงค์
47 แต่มารีย์มัคดาลาและมารีย์มารดาของโยเซฟเห็นว่าพระองค์ถูกวางไว้ในที่นั้น

16

1 เมื่อวันสะบาโตผ่านไป มารีย์มัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และชาโลเม
ก็ซื้อเครื่องเทศเพื่อจะได้มาเจิมพระองค์ 2 เขาทั้งหลายมาถึงอุโมงค์ในวันแรกของสัปดาห์
เข้าตรู่มากเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น 3 เขาทั้งหลายจึงพูดกันว่า
"ใครจะกลิ้งก้อนหินออกจากประตูอุโมงค์ให้เรา" 4 เขาเงยหน้าขึ้นและเห็นว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกไป
เพราะเขาสูงมาก 5 เขาทั้งหลายเข้าไปในอุโมงค์ และเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ทางขวามือ สวมเสื้อคลุมยาวสีขาว
และเขาทั้งหลายก็ประหลาดใจ 6 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย
คุณกำลังตามหาพระเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้ถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้
ดูสถานที่ที่พวกเขาวางเขา! 7 แต่จงไปบอกสาวกของพระองค์และเปโตรว่า พระองค์จะเสด็จไปกาลิลีก่อนท่าน
ที่นั่นคุณจะเห็นเขาตามที่เขายกคุณ 8 เขาทั้งหลายออกไปหนีออกจากหลุมฝังศพ
เพราะเธอมาถึงด้วยความสับสนและหวาดกลัว และพวกเขาไม่พูดอะไรกับใคร เพราะเขากลัว 9 10
นางจึงไปประกาศเรื่องนี้แก่คนที่อยู่กับพระองค์ ซึ่งกำลังคร่ำครวญและร้องไห้ 11
เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์มีชีวิตอยู่และได้ปรากฏต่อนางแล้ว เขาก็ไม่เชื่อ 12
แล้วพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์ด้วยร่างอันแก่สองคนระหว่างทางขณะที่พวกเขากำลังเดินอยู่บนบก 13
เขาทั้งหลายก็ไปบอกคนอื่นด้วย และพวกเขาก็ไม่เชื่อพวกเขาเช่นกัน 14 ในที่สุดเมื่ออัศวินสิบเอ็ดคนนั่งอยู่ที่โต๊ะ
พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองและตำหนิความไม่เชื่อของเขา และความแข็งกระด้างของใจเขา
เพราะเขาไม่เชื่อคนที่เห็นพระองค์และลุกขึ้นมาอีก 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า
"จงไปทั่วทั้งโลกและสั่งสอนชาวประเสริฐแก่ผู้มีชีวิตทั้งปวง 16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาจะรอด
แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกสาปแช่ง 17 แต่หมายสำคัญที่จะตามมาก็คือสิ่งเหล่านี้
โดยพระนามของเราเขาจะขับวิญญาณชั่วร้ายออกไป จะพูดภาษาใหม่ 18 เขาจะขับไล่ภูติออกไป
และถ้าเขาดื่มสิ่งใดที่เป็นอันตรายถึงตายก็จะไม่ทำร้ายเขา เขาจะวางมือบนคนป่วย และมันจะดีขึ้นกับพวกเขา 19
และเมื่อพระองค์ตรัสกับเขาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงยกขึ้นสู่สวรรค์และประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
20 แต่เขาทั้งหลายออกไปเทศนาทุกแห่ง พระเจ้าทรงทำงานกับพวกเขา
โดยยืนยันพระวาทะด้วยหมายสำคัญที่ตามมา

43

- พระกิตติคุณตามลูกา:

1 1 หลังจากที่เขาได้ดำเนินการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเราแล้ว
2 ตามที่ได้สืบทอดมาจากรุ่นก่อนๆ ผู้ที่ได้เห็นด้วยด้วยตนเองตั้งแต่แรกเริ่ม และเป็นผู้รับใช้พระวาทะ 3
ข้าพเจ้าก็คิดว่ามันดีหลังจากได้ศึกษาทุกสิ่งอย่างขยันหมั่นเพียรตั้งแต่ต้นแล้ว ที่ข้าพเจ้าจะมอบให้แก่ท่าน
ธีโอฟิลัสผู้สูงศักดิ์ของข้าพเจ้า
4 เพื่อท่านจะได้รู้รากฐานที่แน่นอนของหลักคำสอนที่ท่านได้รับคำแนะนำ
5 ในสมัยของเฮโรดกษัตริย์แห่งยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่ง ในคณะของอาบียาห์ชื่อเศคาริยาห์
และภรรยาของเขาเป็นบุตรสาวของอาโรน ชื่อเอลิซาเบธ
6 แต่เขาทั้งคู่เคร่งศาสนาต่อพระพักตร์พระเจ้า
และดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิในพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์
7 เขาทั้งหลายไม่มีบุตร เพราะเอลิซาเบธเป็นหมัน และทั้งสองแก่มาก
8 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, ขณะที่เขากำลังใช้ฐานะปุโรหิตต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, เมื่อเป็นคำสั่งของเขา, 9
ตาม ธรรมเนียมของฐานะปุโรหิตเขาถูกชักชวนให้เผาเครื่องหอม, และเขาเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า.
10 ประชาชนทั้งล้นอยู่ข้างนอกอธิษฐานในยามเครื่องหอม
11 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏต่อพระองค์ ยืนอยู่ทางขวามือที่แท่นบูชาเครื่องหอม
12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นพระองค์ พระองค์ก็ตกใจ และเกิดความกลัว

13 แต่ทวดสวรรค์รักกับเขาว่า "ศาริยาห์ อย่ากลัวเลย เพราะคำอธิษฐานของเจ้าได้ยินแล้ว และเอลีซาเบธภรรยาของเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งชื่อยอห์น"

14 ท่านทั้งหลายจะชื่นชมยินดีและชื่นชมยินดีในพระราชวังของพระองค์

15 เพราะเขาจะยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มแรง และจะเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา

16 พระองค์จะทรงเห็นคนอิสราเอลหลายคนมาหาพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

๑๗ และพระองค์จะเสด็จไปต่อหน้าพระองค์ด้วยวิญญาณและอำนาจของเอลียาห์, เพื่อเปลี่ยนใจของบรรดาบุตรให้เป็นลูกหลาน, และคนที่ไม่เชื่อฟังสติปัญญาของคนชอบธรรม, เพื่อเตรียมประชากรที่พร้อมให้องค์พระผู้เป็นเจ้า.

18 ศคาริยาห์ทูลทวดสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร" เพราะข้าพเจ้าแก่แล้ว และภรรยาข้าพเจ้าแก่แล้ว

19 ทวดสวรรค์ตอบเขาว่า "เราคือกาเบรียล ผู้นั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และได้รับมอบหมายมาพูดกับท่าน เพื่อจะได้บอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน"

๒๐ และดูเถิด, เจ้าจะเจียบและจะไม่สามารถพูดได้จนกว่าจะถึงวันที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น, เพราะเจ้าไม่เชื่อถ้อยคำของเรา, ซึ่งจะเกิดสัมฤทธิ์ผลในฤดูกาลของมัน.

21 ประชาชนรอคอยศคาริยาห์ และประหลาดใจที่ท่านอยู่ในพระวิหารนานเช่นนี้

22 เมื่อพระองค์เสด็จออกไป พระองค์ก็ไม่สามารถพูดกับเขาได้ และเขาทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ได้เห็นนิมิตในพระวิหาร และเขาก็วิ่งมือเรียกพวกเขาและยังคงเจียบ

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเวลาปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์สิ้นสุดลง พระองค์ก็กลับบ้านที่บ้านของพระองค์.

24 และหลังจากนั้นเอลีซาเบธภรรยาของเขาก็ดังครรภ์และคลอดตัวอยู่ห้าเดือน โดยกล่าวว่า

25 "นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำกับข้าพเจ้าในสมัยที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรข้าพเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงเอาคำต่าหนิของข้าพเจ้าไปจากข้าพเจ้าท่ามกลางมนุษย์

26 ในเดือนที่หก พระเจ้าทรงส่งทวดสวรรค์กาเบรียลไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ซึ่งเรียกว่านาซาเร็ธ 27 ให้หญิงพรหมจารีคนหนึ่งสนิทสนมกับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ จากวงศ์วานของดาวิด และหญิงพรหมจารีคนนั้นชื่อมารีย์

28 ทวดสวรรค์ก็เข้ามาหานางและกล่าวว่า "ขอทรงสวัสดีท่าน พระเจ้าทรงอยู่กับคุณ!

29 แต่นางก็หวาดกลัวในสิ่งที่พระองค์พูด และคิดในใจว่า "นี่ช่างเป็นการหักทลายอะไร"

30 ทวดสวรรค์จึงพูดกับนางว่า "มารีย์ อย่ากลัวเลย เพราะท่านได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าแล้ว

31 ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และเจ้าจะชื่อพระเยซู

32 เขาจะยิ่งใหญ่ และจะได้รับการเรียกขานว่าเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบิดาของเขา 33 และเขาจะเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์ของยาโคบตลอดไป และราชอาณาจักรของเขาจะไม่ที่สิ้นสุด

34 แล้วมารีย์จึงทูลทวดสวรรค์ว่า "เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่รู้จักใครเลย"

35 ทวดสวรรค์ตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมายังเจ้า และฤทธิ์อำนาจขององค์ผู้สูงสุดจะปกคลุมเจ้า

36 และดูเถิด เอลีซาเบธญาติพี่น้องของเจ้ากำลังตั้งครรภ์บุตรชายคนหนึ่งในวันเดียวกัน และกำลังเดินอยู่ในเดือนที่หก ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นหมัน

37 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า

38 มารีย์จึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นสาวใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้กระทำแก่ข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์" ทวดสวรรค์ก็จากเธอไป

39 แต่มารีย์ลุกขึ้นมายังภูเขาไปยังเมืองหนึ่งในยูดาห์

40 มาถึงบ้านของศคาริยาห์และหักทลายเอลีซาเบธ

41 เมื่อเอลีซาเบธได้ยินคำหักทลายของมารีย์ ก็เด็กกระโดดขึ้นมาในครรภ์ เอลีซาเบธเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

42 และร้องเสียงดังว่า "เจ้าเป็นสุขท่ามกลางสตรี และผลในครรภ์ของเจ้าก็เป็นสุข"

43 และมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าได้อย่างไร

44 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงหักทลายของท่าน

45 โอ ท่านผู้ศรัทธาก็เป็นสุข เพราะสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับท่านจะสำเร็จลุล่วง

46 มารีย์จึงกล่าวว่า "จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า 47 และวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

48 เพราะพระองค์ทรงเห็นความต่ำต้อยของผู้รับใช้ของพระองค์ ดูเถิด จากนี้ไปลูกทั้งปวงของลูกหลานของเราจะเรียกเราว่าได้รับพร

49 เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่หลวงเพื่อข้าพเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์และพระนามบริสุทธิ์

50 และความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่กับคนที่ยำเกรงพระองค์เป็นนิตย์

51 พระองค์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจด้วยแขนของพระองค์ และทรงกระจัดกระจายคนที่หยิ่งผยองในใจ

52 พระองค์ทรงขับไล่ผู้มีอำนาจลงจากบัลลังก์ของเขา และทรงยกย่องคนต่ำต้อย

53 พระองค์ทรงเติมเต็มช่องท้องของคนหิวโหย และปล่อยให้คนร่ำรวยว่างเปล่า

54 พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ 55

ดังที่พระองค์ตรัสกับบรรพบุรุษของเรา กับอับราฮัม และลูกหลานของพระองค์ตลอดไป
56 มารีย้อยู่กับนางประมาณสามเดือน แล้วนางก็กลับบ้าน
57 ถึงเวลาที่เอลิซาเบธจะให้กำเนิด และเธอก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของเธอได้ยินว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ต่อเธอ
และชื่นชมยินดีกับเธอ
59 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันที่แปดเขามาให้สืบทอดทายาท และตั้งชื่อเขาตามศรียาห์บิดาของเขา
60 แต่มารดาของเขาตอบว่า "อย่าทำ แต่เขาชื่อโยห์น"
61 เขาจึงทูลนางว่า "ไม่มีใครในครอบครัวของเจ้าที่เรียกอย่างนั้น"
62 เขาจึงกำมือเรียกบิดาของเขาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เขาเรียก
63 พระองค์จึงขอแผ่นจารึกและเขียนว่า "เขาชื่อโยห์น" และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ
64 และทันทีที่ปากและลิ้นของเขาก็อ้าออก และเขาพูดและสรรเสริญพระเจ้า
65 และเพื่อนบ้านทั้งปวงก็กลัว และเรื่องทั้งหมดนี้ก็เป็นที่ทราบไปทั่วทุกแห่งที่เขาทรงบังเกิด
66 และทุกคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและกล่าวว่า "ท่านคิดว่าพระกุมารจะเป็นอย่างไร"
เพราะพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา
67 ศรียาห์บิดาของเขาก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยากรณ์ว่า 68
"ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพร เพราะพระองค์ทรงเสด็จเยี่ยมและไถ่ประชาชนของพระองค์
69 และทรงตั้งเขาแห่งความรอดไว้สำหรับเราในพระนิเวศของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70
ดังที่พระองค์ตรัสถึงโบราณโดยปากของผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์
71 ว่าพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากศัตรูและจากมือของคนทั้งปวงที่เกลียดชังเรา
72 และทรงแสดงความเมตตาต่อบรรพบุรุษของเรา และระลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
73 และในคำปฏิญาณที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่ออับราฮัมบรรพบุรุษของเราว่าจะให้แก่เรา 74
ว่าเราซึ่งได้รับการไถ่จากมือของศัตรูของเราได้ปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความเกรงกลัวตลอดชีวิต
ของเรา
76 และเจ้าเจ้าเอ๋ย เด็กเล็ก ๆ จะถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะขององค์สูงสุด.
ท่านจะไปเจ้เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อท่านจะได้เตรียมทางของพระองค์
77 และให้ความรู้เรื่องความรอดแก่ประชากรของพระองค์ในการให้อภัยบาปของพวกเขา 78
โดยความเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้าของเรา ซึ่งการลุกขึ้นจากเมืองบนมาเยี่ยมเรา 79
เพื่อพระองค์จะทรงปรากฏต่อคนที่นั่งอยู่ในความมืดและเงาแห่งความตาย และวางเท้าของเราในทางแห่งสันติสุข
80 และทารกก็เติบโตและแข็งแรงในจิตวิญญาณ
พระองค์ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนกระทั่งพระองค์จะออกมาต้อนรับประชาชนอิสราเอล

2¹

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนนั้นพระบัญญัติหนึ่งออกมาจากซีซาร์ออกัสตัสว่าโลกทั้งใบควรได้รับการสำรวจ
2 และนี่เป็นการประมาณการครั้งแรก และทำขึ้นในช่วงเวลาที่ซีเรนิอุสเป็นผู้ว่าราชการซีเรีย
3 และทุกคนก็ไปถูก และทุกคนก็ไปในเมืองของตน
4 โยเซฟก็ออกเดินทางจากแคว้นกาลิลีจากเมืองนาซาเร็ธไปยังแผ่นดินยูเดียไปยังเมืองดาวิดซึ่งเรียกว่าเบธเลเฮม
เพราะเขาเป็นเชื้อสายและเชื้อสายของดาวิด 5
เพื่อเขาจะได้รับค่าเท่ากับมารีย์ภรรยาที่ไว้ใจของเขาซึ่งมีลูก
6 เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่นางจะคลอดบุตร
7 นางจึงให้กำเนิดบุตรชายคนแรก และห่อเขาด้วยผ้าห่อตัว และให้เขาเป็นไขหัดใหญ่
เพราะเขาไม่มีห้องอื่นในโรงแรม
8 มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนาข้างคอกในทุ่งนา และเลี้ยงฝูงแกะของตนในเวลากลางคืน
๙ และดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาหาพวกเขา และความสว่างของพระเจ้าส่องรอบพวกเขา,
และพวกเขากลัวอย่างมาก.
10 ทูตสวรรค์จึงกล่าวกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย ดูเถิด เรานำข่าวประเสริฐแห่งความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่มาให้คุณ
ซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง
11 เพราะว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ประสูติแก่ท่านในวันนี้ คือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าในเมืองดาวิด
12 และนี่คือหมายสำคัญ คือ ท่านจะพบเด็กคนหนึ่งห่อด้วยผ้าห่อตัวและนอนอยู่ในรางหญ้า
13 ในคืนที่นั้นมีกองทัพสวรรค์จำนวนมากอยู่กับทูตสวรรค์สรรเสริญพระเจ้าว่า 14
สง่าราศีแด่พระเจ้าในชั้นสูงสุด สันติสุขบนแผ่นดินโลก และปรารถนาดีแก่มนุษย์
15 เมื่อทูตสวรรค์ออกไปจากเขาขึ้นสวรรค์ คนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า
"บัดนี้ให้เราไปทีเบธเลเฮมและดูเรื่องราวที่เกิดขึ้นซึ่งพระเจ้าทรงทำให้เราทราบ"
16 เขาทั้งหลายรีบมา และพบมารีย์กับโยเซฟนอนอยู่ในรางหญ้า และเด็กนอนอยู่ในรางหญ้า
17 เมื่อเขาทั้งหลายเห็นพระองค์แล้ว เขาก็กระเจายพระวจนะซึ่งเด็กคนนี้ได้อธิษฐานกับเขา
๑๘ และคนทั้งปวงที่มาต้อนรับคนเลี้ยงแกะต่างประหลาดใจในถ้อยคำที่คนเลี้ยงแกะพูดกับพวกเขา.

19 แต่มารีย์เก็บถ้อยคำเหล่านี้ไว้และกระตุนไว้ในใจ
20 คนเลี้ยงแกะจึงหันกลับมาสรรเสริญและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เขาได้ยินและเห็นตามที่เขากล่าวไว้
21 และเมื่อแปดวันผ่านไป และเด็กคนนั้นต้องเข้าสพนัด ก็มีชื่อว่าพระเยซู
ตามที่ทูตสวรรค์เรียกเขาก่อนที่เขาจะตั้งครภในครรภ์
22 และเมื่อวันแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของเขาสิ้นสุดลงตามกฎหมายของโมเสส
เขาก็พาเขาไปที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อถวายพระองค์ต่อพระยาห์เวห์
23 ตามที่เขียนไว้ในกฎหมายของพระเจ้าว่า "ให้บุตรหัวปีชายทุกคนได้รับการเรียกร่องว่าบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์"
24 และเพื่อพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาตามที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า
"นกพิราบเดาคู่หนึ่งหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว"
25 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน, และชายคนนั้นเคร่งศาสนาและชอบธรรม,
รอคอยการปลอบโยนของอิสราเอล, และพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับเขา.
26 และท่านได้รับคำตอบจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ท่านจะไม่เห็นความตาย
เว้นแต่ท่านจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน
27 พระองค์เสด็จเข้ามาในพระวิหารตามการยุยงปลุกปั่นของพระวิญญาณ
เมื่อบิดามารดานำพระกุมารเยซูเข้าไปในพระวิหารเพื่อทำตามธรรมเนียมตามกฎหมาย
28 พระองค์ก็อุ้มเขาไว้ในอ้อมแขนและสรรเสริญพระเจ้าว่า
29 ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปอย่างสงบสุขตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้
30 เพราะดาชาพระองค์ได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดของพระองค์
31 พระองค์ทรงเตรียมไว้ต่อหน้าประชาชาติทั้งปวง 32
เป็นแสงสว่างเพื่อให้ความสว่างแก่คนต่างชาติ และเพื่อสรรเสริญอิสราเอลประชาชนของพระองค์
33 บิดามารดาของเขาประหลาดใจในสิ่งที่พูดเกี่ยวกับเขา.
34 ซิเมโอนอุยพรเขา และกล่าวกับมารีย์มารดาของเขาวา "ดูเถิด
ชายคนนี้ถูกกำหนดให้เป็นการล่มสลายและการลุกขึ้นของคนจำนวนมากในอิสราเอล
และเพื่อเป็นหมายสำคัญที่จะขัดแย้งกัน 35
และดาบจะแทงทะลุจิตวิญญาณของเจ้า เพื่อความเชื่อของใจคนหลายจะได้ถูกเปิดเผย
36 มีผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่อ อันนา บุตรสาวของฟาเนเอล ในตระกูลอาเชอร์ ซึ่งแก่มาแล้ว
และอาศัยอยู่กับสามีเจ็ดปีหลังจากที่เธอบริสุทธิ์
37 และตอนนี้เธอหญิงม่ายอายุแปดสิบสี่ปีซึ่งไม่เคยมาจากพระวิหาร
แต่รับใช้พระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืนโดยการอดอาหารและอธิษฐาน
38 นางก็มาในเวลาเดียวกันและสรรเสริญพระเจ้า และกล่าวถึงพระองค์แก่คนทั้งปวงที่รอคอยการไถ่กรุงเยรูซาเล็ม
39 เมื่อเขาทำทุกอย่างเสร็จแล้วตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาก็กลับไปกาลิลี
ไปยังเมืองนาซาเร็ธของเขา
40 แต่เด็กนั้นเติบโตขึ้นและแข็งแรง เต็มไปด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับเขา
พระเยซูสิบสองปีในพระวิหาร
41 บิดามารดาของพระองค์ไปเยรูซาเล็มทุกปีสำหรับเทศกาลอีสเตอร์
42 เมื่อพระองค์อายุสิบสองขวบ เขาก็ขึ้นไปเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของงานเลี้ยง
43 เมื่อวันเวลาสิ้นสุดลง และเขากลับบ้าน กุมารเยซูก็อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และบิดามารดาของพระองค์ไม่รู้
44 แต่เขาทั้งหลายคิดว่าพระองค์อยู่ท่ามกลางสหาย และเขาเดินทางมาหนึ่งวัน
และตามหาพระองค์ท่ามกลางญาติพี่น้องและคนรู้จักของพวกเขา
45 เมื่อเขาไม่พบพระองค์ เขาก็กลับไปหาเยรูซาเล็มอีกครั้ง
๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากนั้นสามวันพวกเขาพบพระองค์นั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางครู,
ฟังพวกเขาและถามพวกเขา.
๔๗ และทุกคนที่ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์.
48 เมื่อเขาเห็นพระองค์ เขาก็ประหลาดใจ มารดาของเขาคูตกับเขาวา "ลูกชายของฉิน ทำไมลูกถึงทำเช่นนี้กับเรา"
ดูเถิด พ่อของเจ้ากับเราแสวงหาเจ้าด้วยความเจ็บปวด
49 พระองค์ตรัสกับเขาวา "ท่านทั้งหลายแสวงหาเราเป็นอะไร
ท่านไม่รู้หรือว่าเราต้องอยู่ในเรื่องของพระบิดาของเรา?
50 และเขาทั้งหลายไม่เข้าใจพระวจนะที่พระองค์ตรัสกับเขา
51 พระองค์จึงเสด็จลงไปกับเขา และมาถึงนาซาเร็ธ และอยู่ในใต้บังคับบัญชาเขา
และแม่ของเขาเก็บคำพูดทั้งหมดนี้ไว้ในใจ
52 พระเยซูทรงเพิ่มพูนสติปัญญา วุฒิภาวะ และพระคุณกับพระเจ้าและมนุษย์

3

1 ในปีทีสิบห้าแห่งรัชสมัยของซีซาร์ทิเบเรียส เมื่อปอนทิอุสปีลาตเป็นผู้ว่าราชการเมืองยูเดีย
และเฮโรดเป็นเจ้านายแห่งกาลิลี และฟีลิปน้องชายของเขาคือเจ้านายแห่งอิตรูเรีย
และในเขตทราโคนิทิสและลิซาเนียเป็นเจ้านายแห่งอามัส 2
และเมื่ออันนาสและคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต ในทะเลทราย

3 พระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินหัวแม่น้ำจอร์แดนและสั่งสอนบัญญัติสมาแห่งการกลับใจเพื่อการปลดบาป 4

ตามที่เขียนไว้ในหนังสือคำพูดของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "มีเสียงของนักเทศน์ในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และทำให้ทางของพระองค์ถูกต้อง' 5 หุบเขาทั้งปวงจะยกขึ้น และภูเขาและเนินเขาทั้งปวงจะต่ำลง และสิ่งที่คดเคี้ยวจะถูกตอ และสิ่งที่ไม่เรียบจะกลายเป็นถนนที่ตรง 6 และมนุษย์ทั้งปวงจะเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพระเจ้า" 7 ยอห์นจึงพูดกับประชาชนที่กำลังจะออกไปรับบัพติศมาจากพระองค์ว่า "งูพิษเอ๋ย ใครแสดงให้ท่านเห็นว่าท่านจะรอดพ้นจากพระพิโรธที่จะมาถึง" 8 จงระมัดระวัง และทำผลอันชอบธรรมแห่งการกลับใจ และอย่าตั้งใจจะพูดว่า 'เรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา' เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงสามารถยกลูกหลานให้อับราฮัมขึ้นจากศิลาเหล่านี้ได้ 9 ขวานถูกวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และต้นไม้ใดไม่ออกผลดีจะถูกตัดและโยนลงในกองไฟ 10 ประชาชนจึงถามพระองค์ว่า "เราจะทำอย่างไร" 11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผู้ใดมีเสื้อคลุมสองตัว ให้แก่ผู้ที่ไม่มี และผู้ที่มีอาหารก็ให้แก่ผู้ที่ไม่มี" 12 คนเก็บภาษีก็มารับบัพติศมา และถามพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า เราจะทำอย่างไร" 13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "อย่าขอกเกินกว่าที่ท่านกำหนดไว้" 14 แล้วทหารก็ถามพระองค์ว่า "เราจะทำอย่างไร" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "อย่าทำความรุนแรงหรืออยุติธรรม และจงพอใจกับค่าจ้างของเจ้า" 15 แต่เมื่อประชาชนเต็มไปด้วยความคาดหวัง และทุกคนคิดในใจถึงยอห์นว่า เขาอาจเป็นพระคริสต์หรือไม่ 16 ยอห์นตอบเขาทั้งปวงว่า "เราให้บัพติศมาท่านด้วยน้ำ แต่มีคนเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่เพียงพอที่จะปลดสายรัดรองเท้าของเขา เขาจะให้บัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ" 17 ในมือของพระองค์มีพลั่วมัด และพระองค์จะกวาดพื้นที่นวดข้าวของพระองค์ และจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ และจะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่ดับ 18 พระองค์ทรงตักเตือนประชาชนและประกาศความรอดแก่เขาด้วยสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย 19 และเมื่อโรดเจ้าชายทั้งสี่เมื่อเขาถูกตำหนิโดยเขาเพราะเห็นแก่เฮโรเดียสภรรยาของน้องชายของเขา และเพราะความชั่วทั้งสี่ที่เฮโรดได้กระทำ 20 และเขาก็คุมขังยอห์นด้วย. 21 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, เมื่อประชาชนทั้งปวงรับบัพติศมา, และพระเยซูทรงรับบัพติศมาและอธิษฐานด้วย, สวรรค์ก็เปิดขึ้น, 22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาจากพระองค์ในร่างร่างกายเหมือนนกพิราบ, และเสียงออกมาจากสวรรค์กล่าวว่า, "พระองค์คือพระบุตรที่รักของเรา, เราพอพระทัยในพระองค์" 23 พระเยซูทรงเริ่มมีอายุประมาณสามสิบปี และคาดว่าเป็นบุตรของโยเซฟ บุตรเอลี 24 เป็นบุตรของมัทธิว เป็นบุตรของเลวี เป็นบุตรของเมลคี เป็นบุตรของยานนาย เป็นบุตรของโยเซฟ 25 เป็นบุตรของมัทธิวเขาเป็นบุตรของอาโมส เขาเป็นบุตรของนาฮูม เขาเป็นบุตรของเฮซลีย์ เขาเป็นบุตรของนาโถ 26 เขาเป็นบุตรของมาอัท เขาเป็นบุตรของมัดดาเยาส เขาเป็นบุตรของซิมเอน ซึ่งเป็นบุตรของโยซีกซ์ ซึ่งเป็นบุตรของโยดาห์ 27 เป็นบุตรของโยฮานัน ซึ่งเป็นบุตรของเรซา เขาเป็นบุตรของเศรบบาเบล เขาเป็นบุตรของซัลลีเอล เขาเป็นบุตรของเนรี 28 47 เขาเป็นบุตรของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของอัสดี ซึ่งเป็นบุตรของโคซิม ซึ่งเป็นบุตรของเอลมาตาม ซึ่งเป็นบุตรของเออร์ 29 เป็นบุตรของพระเยซู ซึ่งเป็นบุตรของเอลิเชอร์ ซึ่งเป็นบุตรของเยโฮริม เขาเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเลวี 30 เป็นบุตรของสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของโยนัม ซึ่งเป็นบุตรของเอลีอาคิม 31 เป็นบุตรของเมเลอี ซึ่งเป็นบุตรของเมนนา ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของนาธาน 32 เขาเป็นบุตรของเจสซี บุตรชายโอเบด บุตรชายโบอาส บุตรชายซัลมาห์ บุตรชายนัคซอน 33 บุตรชายอัมมินาดีบ บุตรชายของแอตมิน บุตรชายอาร์นี บุตรชายเฮเชรอน บุตรเปเรช เขาเป็นบุตรของยูดาห์ 34 เขาเป็นบุตรของยาโคบเขาเป็นบุตรของอิสอัคเขาเป็นบุตรของอับราฮัมเขาเป็นบุตรของธาร่าเขาเป็นบุตรของนาโฮร์ 35 เขาเป็นบุตรของเชรูกซึ่งเป็นบุตรของเรกัสซึ่งเป็นบุตรของเปเลกซึ่งเป็นบุตรของเอเบอร์ซึ่งเป็นบุตรของเซลาห์ 36 เขาเป็นบุตรชายของเคนัน เป็นบุตรของอาร์ปักชาด เขาเป็นบุตรของเซม เขาเป็นบุตรของโนอาห์ เขาเป็นบุตรของลาเมค 37 เขาเป็นบุตรของเมธูเซลาห์ เขาเป็นบุตรของเอโนค ซึ่งเป็นบุตรของยาเร็ด เป็นบุตรของมาฮาลาเลล ซึ่งเป็นบุตรของเคนัน 38 เขาเป็นบุตรของเอโนช เขาเป็นบุตรของเซท เขาเป็นบุตรของอาดัม เขาเป็นของพระเจ้า

1 แต่พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาจากแม่น้ำจอร์แดนอีกครั้ง และถูกพระวิญญาณทรงนำเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร 2 และถูกมารทดลองเป็นเวลาสี่สิบวัน และเขาไม่กินอะไรเลยในสมัยนั้น และเมื่อวันนั้นสิ้นสุดลง เขาก็หิวโหย 3 มารจึงพูดกับเขาว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกล่าวกับศิลาก้อนนี้เถิด เพื่อมันจะได้กลายเป็นขนมปัง" 4

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า มนุษย์จะไม่มีชีวิตอยู่ด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียว" 5 มารจึงนำพระองค์ขึ้นมาและแสดงให้เห็นอาณาจักรทั้งปวงของโลกในชั่วขณะเดียว 6 และตรัสกับพระองค์ว่า "เราจะให้ฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นนี้แก่ท่านและสง่าราศีของมัน เพราะว่าท่านถูกประทานแก่เราแล้ว และเราจะให้แก่ผู้ที่ข้าพเจ้าประสงค์ 7 ดังนั้นถ้าเจ้าต้องการมันสารเรา 8 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'เจ้าจงนมัสการพระเจ้าเหวพระเจ้าของเจ้า และปรนนิบัติพระองค์เพียงผู้เดียว' 9 พระองค์จึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงตั้งพระองค์ไว้บนยอดพระวิหาร และตรัสกับพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า จงขว้างตัวลงจากที่นี่ 10 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์เหนือเจ้า 11 เขาทั้งหลายจะอุ้มเจ้าไว้ในมือ เพื่อเจ้าจะได้ไม่กระแทกเท้าของเจ้ากับก้อนหิน' 12 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีคำกล่าวว่า 'เจ้าอย่าทดลองพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า' 13 เมื่อมารทดลองทุกอย่างเสร็จแล้ว เขาก็จากเขาไปชั่วขณะหนึ่ง ทำงานในแคว้นกาลิลี เทศนาในนาซาเร็ธ 14 พระเยซูทรงเสด็จกลับมาที่แคว้นกาลิลีด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ และข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ดังก้องไปทั่วทุกแห่งโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของเขา และทุกคนทรงสรรเสริญ 16 พระองค์เสด็จมาถึงนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ถูกเลี้ยงดูมา และไปที่ธรรมศาลาตามธรรมดาตามธรรมดาในวันสะบาโต และลุกขึ้นและต้องการอ่านหนังสือ 17 แล้วหนังสือของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ก็ถูกมอบให้แก่ท่าน เมื่อเขาเปิดหนังสือ เขาก็พบข้อความที่เขียนไว้ว่า 18 "พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าให้สั่งสอนพระกิจตักเตือนแก่คนยากจน พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาสั่งสอนแก่เขยเพื่อพวกเขาจะได้เป็นอิสระ และแก่คนตาบอดเพื่อพวกเขาจะได้เห็น และแก่ผู้ถูกกดขี่เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอิสระและเป็นอิสระ 19 เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า" 20 เมื่อเขาอ่านหนังสือเสร็จแล้ว ก็มอบให้คนรับใช้แล้วนั่งลง และสายตาทั้งหมดในธรรมศาลาก็จ้องไปที่เขา 21 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "วันนี้พระวจนะของพระคัมภีร์นี้สำเร็จในหูของท่าน" 22 และพวกเขาทั้งหมดเป็นพยานถึงพระองค์, และประหลาดใจที่ถ้อยคำแห่งพระคุณเหล่านี้ออกมาจากปากของพระองค์, กล่าวว่า, "นี่ไม่ใช่บุตรของโยเซฟหรือ?" 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจะพูดสุภาษิตนี้แก่ข้าพเจ้าว่า 'หมอเอ๋ย ช่วยตัวเองเถิด' เพราะเราได้ยินสิ่งสำคัญยิ่งกระทำให้คาเปอรนาอุม! ทำเช่นเดียวกันที่นี่ในเมืองบ้านเกิดของคุณ 24 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดมีค่าในแผ่นดินของเขาเอง 25 แต่ความจริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ในสมัยของเอลียาห์มีหญิงม่ายมากมายในอิสราเอล เมื่อฟาสะวรรคปิดเป็นเวลาสามปีหกเดือน และทั่วแผ่นดินมีความขึ้นขมย็นอย่างยิ่งใหญ่หลวง 26 และเอลียาห์มิได้ถูกส่งไปหาผู้ใดนอกจากที่เมืองซารเฟทในแผ่นดินของชาวไซดอนเพื่อเป็นหญิงม่ายคนหนึ่ง 27 คนโรคเรื้อนจำนวนมากอยู่ในอิสราเอลในสมัยของเอลียาห์ผู้พยากรณ์ และไม่มีใครในพวกนั้นได้รับการชำระให้สะอาดนอกจากนามานจากซีเรีย 28 เมื่อได้ยินเช่นนี้ทั้งปวงที่อยู่ในธรรมศาลาก็โกรธมาก 29 เขาจึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง และนำพระองค์ไปที่ขอบภูเขาที่เมืองของเขาส่งขึ้น และโยนพระองค์ลงมา 30 แต่พระองค์ทรงผ่านเขาไป 31 พระองค์เสด็จมาถึงเมืองคาเปอรนาอุมเมืองแห่งแคว้นกาลิลี และสั่งสอนเขาในวันสะบาโต ๓๒ และพวกเขาประหลาดใจในคำสอนของพระองค์; เพราะเขาเทศนาด้วยสิทธิอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาถูกวิญญาณโสโครกเข้าสิง เขาร้องด้วยเสียงดังว่า 34 "หยุดเถิด พระเยซูชาวนาซาเร็ธ เจ้าต้องการอะไรจากเรา? พระองค์เสด็จมาเพื่อทำลายพวกเขา จัณรู้ว่าคุณเป็นใคร: ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า 35 พระเยซูจึงตำหนิเขาว่า "จงเจียบและออกไปจากเขาเถิด" วิญญาณชั่วร้ายก็โยนเขาลงไปท่ามกลางเขา และขับไล่เขาออกไป และไม่ทำร้ายเขาเลย 36 เขาทั้งปวงก็กลัว และเขาทั้งหลายก็พูดกันว่า "นี่อะไร" พระองค์ทรงบัญชาวิญญาณโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์อำนาจ และพวกเขาก็ออกไป 37 ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ดังก้องไปทั่วทุกแห่งของชนบทโดยรอบ 38 พระองค์จึงออกจากธรรมศาลาและมาถึงบ้านของซีโมน แม่สามีของซีโมนมีไข้สูง และพวกเขาขอรองให้เขาขอเธอ 39 พระองค์จึงกราบเธอและสั่งให้ไข้ และไข้ก็หายไป และทันทีที่เธอลุกขึ้นเสิร์ฟพวกเขา 40 เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน คนทั้งปวงที่ป่วยด้วยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ก็นำเขามหาพระองค์ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขาแต่ละคนและรักษาพวกเขาให้หายขาด 41 วิญญาณชั่วร้ายของคนจำนวนมากก็ออกมาร้องว่า "พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า" พระองค์ทรงข่มขู่พวกเขาและไม่ยอมให้เขาพูด เพราะเขารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ 42 เมื่อถึงวันเขาก็เสด็จไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนก็แสวงหาพระองค์ และเขาก็มาหาพระองค์และจับพระองค์ไว้แน่น เพื่อพระองค์จะไม่ทิ้งเขาไป 43 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ข้าพเจ้าต้องสั่งสอนชาวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไปยังเมืองอื่นด้วย เพราะนี่คือสิ่งที่ฉันถูกส่งมา 44 พระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาของยูเดีย

1 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น,
ขณะที่ประชาชนกำลังเบียดเสียดกันมาหาท่านเพื่อฟังพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า,
ว่าท่านยืนอยู่ริมทะเลกาลิลี, 2

และเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมทะเล, และชาวประมงได้ออกไปและกำลังล้างอวนของตน.
3 แล้วพระองค์ก็ขึ้นเรือของคนหนึ่งซึ่งเป็นของซีโมน และขอร้องให้พาเขาไปห่างจากแผ่นดินเล็กน้อย
พระองค์ทรงนั่งลงและสอนผู้คนออกจากเรือ
4 เมื่อตรัสเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับซีโมนว่า "จงขึ้นไปบนที่สูงและโยนตาข่ายของท่าน เพื่อท่านจะได้เดินทัพ"
5 ซีโมนตอบพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า เราทำงานทั้งคืนและจับอะไรไม่ได้เลย
แต่ข้าพเจ้าจะโยนตาข่ายตามคำพูดของพระองค์"
6 เมื่อเขาทำเช่นนั้น เขาก็จับปลาได้เป็นจำนวนมาก และอวนของเขาก็เริ่มแตก
7 เขาจึงกรักมือเรียกเพื่อนร่วมทางซึ่งอยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วยเขา เขาทั้งหลายก็มาเติมเรือทั้งสองลำจนจมลง
8 เมื่อซีโมนเปโตรเห็นเช่นนั้น เขาก็ก้มลงที่เท้าของพระเยซูและกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า
โปรดออกไปจากข้าพระองค์เถิด" ฉันเป็นคนบาป
9 เพราะความหวาดกลัวเกิดขึ้นกับเขา และทุกคนที่อยู่กับเขาในการเดินทางตกปลาที่พวกเขาทำด้วยกัน
10 ยากอบและยอห์น บุตรชายของเศเบดี สหายของซีโมนก็เช่นกัน พระเยซูตรัสกับซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย
เพราะจากนี้ไปเจ้าจะจับคน
11 เขาทั้งหลายจึงนำเรือไปทางบก และทิ้งทุกอย่างและติดตามพระองค์ไป
12 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, ขณะที่พระองค์อยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง, ดุเก็ด, มีชายคนหนึ่งเป็นโรคเรื้อน.
เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ก้มหน้าและร้องวอนพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ถ้าพระองค์ประสงค์
พระองค์สามารถชำระข้าพระองค์ให้สะอาดได้"
13 พระองค์จึงยื่นมือไปแตะเขาว่า "เราจะทำ จงชำระให้สะอาด" และทันทีที่โรคเรื้อนก็จากเขาไป
14 พระองค์ทรงบัญชาเขาไม่ให้บอกใคร แต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายเครื่องบูชาเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ตามที่โมเสสบัญชาไว้เป็นคำพยานแก่เขา
15 แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์แพร่ออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ
และผู้คนมากมายมารวมตัวกันเพื่อฟังและผ่านพระองค์เพื่อหายจากความเจ็บป่วยของเขา
16 แต่พระองค์ทรงหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและอธิษฐาน
17 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นวันหนึ่งที่พระองค์ทรงสอน และมีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์นั่งอยู่
ซึ่งมาจากทุกที่ในแคว้นกาลิลี ยูเดีย และจากเยรูซาเล็ม และเดซาณภาพของพระเจ้าทรงทำงานเพื่อรักษาคนป่วย
18 และดูเถิด, ชายบางคนนำชายคนหนึ่งที่เป็นโรคเกาต์มานอนเตียง,
และเขาพยายามจะนำเขาเข้ามาและวางเขาไว้ต่อหน้าเขา.
19 เมื่อเขาไม่รู้ว่าเจ้าพระองค์เข้ามาต่อหน้าประชาชนได้อย่างไร
เขาจึงป็นขึ้นไปบนหลังคาและวางพระองค์ลงมาจากกระเบื้อง โดยให้เตียงอยู่ท่ามกลางเขาต่อพระพักตร์พระเยซู
20 เมื่อพระองค์ทรงเห็นความเชื่อของเขา พระองค์จึงตรัสกับพระองค์ว่า "มนุษย์เอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว
21 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็เริ่มพูดกับตัวเองว่า "เขาเป็นใครที่จะพูดคำหมิ่นประมาท"
ใครจะให้ภัยบาปได้้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?
22 แต่เมื่อพระเยซูทรงเห็นความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรในใจ
23 อันไหนง่ายกว่าที่จะพูดว่า "บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว" หรือจะพูดว่า "ลุกขึ้นเดิน"
24 แต่เพื่อท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในการให้อภัยบาปบนแผ่นดินโลก
พระองค์จึงตรัสกับชายที่ป่วยด้วยโรคเกาต์ว่า "เราบอกท่านว่า จงลุกขึ้นเถิด ยกเตียงขึ้นและกลับบ้าน"
25 พระองค์ทรงลุกขึ้นต่อหน้าต่อตาเขาทันที และยกเตียงที่พระองค์นอนอยู่ และกลับบ้านและสรรเสริญพระเจ้า
26 เขาทั้งปวงก็ประหลาดใจ สรรเสริญพระเจ้า และเต็มไปด้วยความกลัวว่า "วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด"
27 แล้วเขาก็ออกไปเห็นคนเก็บภาษีชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ทางด่วน และพูดกับเขาว่า "จงตามเรามา"
28 พระองค์จึงละทิ้งทุกอย่าง ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
29 เลวีจึงจัดงานเลี้ยงใหญ่ไว้ให้พระองค์ในเรือนของพระองค์
และคนเก็บภาษีและคนอื่นอีกหลายคนนั่งรับประทานอาหารกับพระองค์
30 พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ของเขาก็พิณพ่าและพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
"ทำไมท่านทั้งหลายถึงกินและดื่มกับคนเก็บภาษีและคนบาป"
31 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คนที่มีสุขภาพดีไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วย
32 เรามาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ ไม่ใช่คนชอบธรรม
33 เขาจึงทูลพระองค์ว่า "สาวกของยอห์นมักจะอดอาหารและสวดอ้อนวอน เช่นเดียวกับสาวกของพวกฟาริสี
แต่สาวกของท่านกินและดื่ม"
34 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าไม่สามารถทำให้คู่สมรสอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา"
35 แต่ถึงเวลาเจ้าบ่าวจะถูกพรากไปจากเขา และเมื่อนั้นเขาจะถือศีลอดในวันนั้น
36 พระองค์ตรัสอุปมาให้พวกเขาว่า "ไม่มีใครฉีกผ้าขี้ริ้วออกจากเสื้อผ้าใหม่และซ่อมบนเสื้อผ้าเก่า
หรือเขาฉีกเสื้อผ้าใหม่ และผ้าขี้ริ้วของผ้าใหม่ไม่เหมาะกับผ้าเก่า
37 และไม่มีใครใส่เหล้าองุ่นลงในหนังเหล้าองุ่นเก่า มิฉะนั้นเหล้าองุ่นจะฉีกหนังและหก และหนังจะพินาศ

38 แต่เหล่านางจะเพลงในหนึ่งองุ่นใหม่

39 และผู้ใดดื่มของเก่าไม่ต้องการของใหม่ เพราะเขากล่าวว่า "ของเก่าอ่อนโยนกว่า"

6

๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันสะบาโตที่พระองค์กำลังเดินผ่านไร่ข้าวโพด;

สาวกของพระองค์ก็ถอนหญ้าโพดออกมาด้วยมือและกิน 2 พวกฟาริสีบางคนกล่าวว่า

"เหตุใดท่านจึงกระทำสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในวันสะบาโต" 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า

"ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านสิ่งที่ดาวิดกระทำเมื่อเขาหิวและคนที่อยู่กับเขาหรือ? 4

ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และหยิบขนมปังโซว์

และรับประทานอาหารและแจกให้คนที่อยู่กับพระองค์ด้วย ซึ่งไม่มีใครได้รับอนุญาตให้กินนอกจากปุโรหิตคนเดียว? 5

พระองค์ตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต" 6

บัดนี้ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่งที่พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน มีชายคนหนึ่งที่มีมือขวาเหี่ยวเฉา 7

แต่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีรอดูว่าพระองค์จะทรงรักษาในวันสะบาโตด้วยหรือไม่

เพื่อเขาจะได้พบสิ่งบางอย่างที่ขัดขวางพระองค์ 8 แต่พระองค์ทรงได้ยินความคิดของเขา จึงตรัสกับชายมือเหี่ยวว่า

"จงลุกขึ้นและออกมาเถิด" และเขาก็ลุกขึ้นและก้าวไปตาม 9 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราถามท่านทั้งหลายว่า

การทำความดีหรือชั่วในวันสะบาโตนั้นถูกต้องหรือไม่" เพื่อรักษาหรือทำลายชีวิต? 10 พระองค์ทรงมองเขาไปรอบๆ

และตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงยื่นมือออกไปเถิด" พระองค์ทรงทำเช่นนั้น

และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ถูกนำมาหาพระองค์อีกครั้ง 11 แต่เขาทั้งหลายกลายเป็นคนโง่เขลา

และพูดคุยกันว่าเขาจะทำอะไรกับพระเยซู 12

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในเวลา que พระองค์กำลังจะขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน

และเขาพักค้างคืนในการอธิษฐานต่อพระเจ้า 13 เมื่อถึงวันนั้น

พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์และเลือกสิบสองคน ซึ่งพระองค์ทรงเรียกว่าอัครสาวก 14

ซีโมนซึ่งพระองค์ทรงเรียกว่าเปโตร และอันดรูว์น้องชายของพระองค์ เจมส์และจอห์น; ฟิลิปและบาร์โธโลมิว; 15

มัทธิวและโธมัส; ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัสและซีโมนเรียกว่าซีโลเดส 16 ยูดาสนบุตรชายยากอบ

และยูดาสอิสคาริโอทผู้ทรยศต่อพระองค์ 17 พระองค์จึงลงไปกับเขาและยืนอยู่บนทุ่งนา

และคนจำนวนมากจากแผ่นดินยูเดีย และจากเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งไทร์และไซดอน 18 คนมาฟังพระองค์

และเพื่อเขาจะได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บของเขา และบรรดาผู้ที่ถูกผลักดันโดยวิญญาณโสโครกก็ได้รับการรักษา 19

ประชาชนทั้งปวงปรารถนาจะแตะต้องพระองค์ เพราะอำนาจออกไปจากพระองค์และรักษาคนทั้งปวง 20

พระองค์เงยหน้าขึ้นมองสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ท่านยากจนเป็นสุข เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเจ้า 21

ท่านทั้งหลายที่หิวโหยที่นี่ก็เป็นสุข เพราะเจ้าจะอิ่ม ท่านที่ร้องไห้ที่นี่ก็เป็นสุข เพราะคุณจะหัวเราะ 22

ท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเมื่อมีคนเกลียดชังท่าน และขับไล่ท่านออกไป และด่าหาท่าน

และปฏิเสธรพระนามของท่านว่าเป็นความชั่วร้ายเพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 จงชื่นชมยินดีในวันนั้นและชื่นชมยินดี

เพราะคุณได้เถลิงราชย์ของสวรรค์. บรรพบุรุษของพวกเขาที่มีต่อผู้เผยพระวจนะเช่นนั้น 24

แต่วิบัติแก่คนรวยทั้งหลาย เพราะท่านสูญเสียความสบายใจไปแล้ว 25 วิบัติแก่ท่านที่พอใจที่นี่! เพราะเจ้าจะหิวโหย

วิบัติแก่คนที่หัวเราะที่นี่! เพราะเจ้าจะร้องไห้และร้องไห้ 26 วิบัติแก่ท่านหากทุกคนพูดดีเกี่ยวกับท่าน

บรรพบุรุษของพวกเขาที่ทำต่อผู้เผยพระวจนะเท็จเช่นนั้น 27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่ฟัง จงรักศัตรูของท่าน

จงทำดีต่อคนที่เกลียดชังเจ้า 28 ขอทรงอวยพรบรรดาผู้ที่สาปแช่งพระองค์ อธิษฐานเผื่อคนที่ทำให้คุณขุนเคือง 29

และผู้ใดตบแก้มข้างหนึ่งของเจ้า จงถวายแก้มอีกข้างหนึ่งด้วย และผู้ใดเอาเสื้อคลุมของเจ้าไป

ก็อย่าห้ามเสื้อคลุมของเจ้า 30 ผู้ใดขอท่าน จงให้แก่ท่านและผู้ใดเอาสิ่งที่เปื้อนของเจ้าไป 31

และอย่างที่ท่านต้องการให้คนอื่นทำกับท่าน จงทำกับเขาด้วย 32 ถ้าท่านรักคนที่รักท่าน ท่านจะขอบพระคุณอะไร?

เพราะคนบาปก็รักเพื่อนของตนด้วย 33 ถ้าท่านทำดีต่อผู้มิพระคุณของท่าน ท่านจะขอบพระคุณอะไร?

เพราะคนบาปก็ทำเช่นเดียวกัน 34 และถ้าท่านให้ยืมคนที่ท่านหวังว่าจะได้รับ ท่านจะขอบพระคุณอะไร?

เพราะคนบาปก็ให้คนบาปยืมเพื่อพวกเขาจะได้รับสิ่งเดียวกันอีกครั้ง 35 แต่จงรักศัตรูของเจ้า

จงทำดีและให้ยืมในที่ที่ท่านไม่หวังอะไรตอบแทน และรางวัลของท่านจะยิ่งใหญ่

และท่านจะเป็นบุตรธิดาขององค์สูงสุด เพราะเขาเมตตาต่อคนเนรคุณและคนชั่วร้าย 36 จงเมตตา

ดังที่พระบิดาของท่านทรงเมตตา 37 และอย่าตัดสิน แล้วท่านจะไม่ถูกพิพากษา อย่ากล่าวโทษ

คุณจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงให้อภัย และเจ้าจะได้รับการอภัย 38 และคำอธิษฐานจะมอบให้แก่ท่าน มาตรการที่เต็ม กด

เขย่า และสันจะถูกใส่ไว้ในอกของคุณ เพราะด้วยการวัดที่เจ้าวัด เจ้าจะถูกวัดอีกครั้ง 39

พระองค์ทรงตรัสอุปมาให้เขาฟังว่า "คนตาบอดจะชี้ทางให้คนตาบอดได้ไหม"

พวกเขาทั้งคู่จะไม่ตกลงไปในหลุมหรือ? 40 สาวกไม่ได้อยู่เหนือนายของเขา

ถ้าสาวกสมบุรุษแบบเขาก็เป็นเหมือนอาจารย์ของเขา 41 แต่เหตุใดท่านจึงเห็นจุดในตาของพี่น้องของท่าน

และท่านไม่เห็นลำแสงในตาของท่านเอง 42 ท่านจะพูดกับพี่ชายของท่านได้อย่างไรว่า 'พี่น้องเถิด

ข้าพเจ้าจะเอาจุดนั้นออกจากตาของท่าน และท่านเองจะไม่เห็นคานในตาของท่านเอง' คุณเป็นคนหน้าซื่อใจคด

ก่อนอื่นให้เอาลำแสงออกจากดวงตาของคุณแล้วจึงดูว่าคุณเอาจุดนั้นออกจากดวงตาของพี่ชายของคุณ 43

เพราะว่าไม่มีต้นไม้ดีที่ออกผลเสีย หรือไม่มีต้นไม้เน่าที่ออกผลดี 44 ต้นไม้ทุกต้นเป็นที่รู้จักด้วยผลของมันเอง

เพราะคนเราไม่เก็บมะเดื่อจากหนาม และพวกเขาก็ไม่เก็บองุ่นจากพุ่มไม้ 45

คนดีเอาสิ่งดีออกมาจากทรัพย์สมบัติอันดีในใจของเขา และคนชั่วนำความชั่วออกมาจากสมบัติชั่วร้ายในใจของเขา

สำหรับคนที่หัวใจเต็มปากกลั่น 46 แต่เหตุใดท่านจึงเรียกข้าพเจ้าว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่ากระทำตามที่เรบอกท่าน 47 ผู้ใดมาหาเรา ได้ยินถ้อยคำของเรา และกระทำ เราจะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นเหมือนใคร 48 พระองค์ทรงเป็นเหมือนคนที่สร้างพระนิเวศ และชุดลึกลับ และวางรากฐานบนศิลา แต่เมื่อน้ำท่วมมา แม่น้ำก็ฉีกบ้านและไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ เพราะมันถูกสร้างขึ้นมาอย่างดี 49 แต่ผู้ที่ได้ยินและไม่ทำก็เหมือนคนที่สร้างบ้านบนแผ่นดินโดยไม่มีรากฐาน แม่น้ำก็ฉีกเขา และมันก็ถล่มลงมาทันที และบ้านก็พังทลายลงอย่างมาก

7 1 เมื่อพระเยซูตรัสกับประชาชนแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปที่คาเปอรนาอุม 2 ผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งซึ่งเขาถือว่ามีความรักก็ป่วยจนตาย 3 แต่เมื่อเขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู พระองค์ก็ส่งพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวไปหาพระองค์และขอรับใช้ของพระองค์ 4 แต่เมื่อเขามาหาพระเยซู พวกเขาร้องว่าพระองค์อย่างขยันหมั่นเพียรและกล่าวว่า "พระองค์ทรงสมควรที่พระองค์จะทรงแสดงสิ่งนี้แก่พระองค์ 5 เพราะพระองค์ทรงรักประชาชนของเรา และทรงสร้างธรรมศาลาให้เรา 6 แต่พระเยซูเสด็จไปกับเขา แต่เมื่อเขาอยู่ไม่ไกลจากบ้าน นายร้อยก็ส่งเพื่อนมาหาเขาว่า "โอ้ ข้าแต่พระเจ้า อภัยรบกวน ฉันไม่สมควรที่ฉันจะเข้าไปใต้หลังคาของฉันท่าน 7 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ถือว่าตัวเองสมควรที่จะมาหาท่าน แต่พูดสักคำ แล้วผู้รับใช้ของเราจะหายดี 8 เพราะว่าข้าพเจ้าก็เป็นคนอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ และมีทหารอยู่ภายใต้ข้าพเจ้า และฉันพูดกับคนหนึ่งว่า 'ไป!' ดังนั้นเขาจึงไป และในทางกลับกัน: มาที่นี่! ดังนั้นเขาจึงมา และกับผู้รับใช้ของเราว่า 'จงทำอย่างนี้' ดังนั้นเขาจึงทำตาม 9 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ประหลาดใจในพระองค์ จึงหันกลับมาตรัสกับประชาชนที่ติดตามพระองค์ว่า "เรบอกท่านทั้งหลายว่า เราไม่พบความเชื่อเช่นนั้นในอิสราเอลทั้งปวง 10 เมื่อบรรดาผู้ส่งสารกลับบ้านกลับบ้าน ก็พบคนรับใช้นั้นดี ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งที่ชื่ออานิน; สาวกของพระองค์ก็ไปกับพระองค์และผู้คนมากมายไป 12 เมื่อพระองค์มาถึงใกล้ประตูเมือง ดูเถิด มีชายคนหนึ่งถูกอุ้มออกมา ซึ่งเป็นบุตรชายคนเดียวของมารดาของเขา และนางเป็นหญิงม่าย และผู้คนมากมายจากเมืองก็ไปกับเธอ 13 เมื่อพระเยซูว่าห์ทรงเห็นนาง พระองค์ทรงส่งสารนาง และตรัสกับนางว่า "อย่าร้องไห้เลย" 14 พระองค์จึงเสด็จมาแตะโลงศพ และคนแบกก็ยืนอยู่ เขาพูดว่า "ชายหนุ่ม ข้าพเจ้าบอกท่านว่า จงลุกขึ้นเถิด" 15 ชายผู้ตายก็ลุกขึ้นพูด และเขาก็มอบให้มารดาของเขา 16 เขาทั้งปวงมีความกลัว และเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา และพระเจ้าได้เสด็จเยี่ยมประชากรของพระองค์" 17 และคำพูดนี้เกี่ยวกับพระองค์ดังก้องไปทั่วแผ่นดินยูเดีย และทั่วประเทศโดยรอบ 18 เหล่าสาวกของพระองค์จึงเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้ยอห์นฟัง ยอห์นจึงเรียกสาวกสองคนมาหาพระองค์ 19 และส่งพวกเขาไปหาพระยาห์เวห์ และทูลพระองค์ว่า "ท่านเป็นคนที่จะมาหรือเราจะรออีกคนหนึ่ง" 20 เมื่อคนเหล่านี้มาหาพระองค์ เขาก็พูดว่า "ยอห์นผู้ถวายบัพติศมา" ได้ส่งเรามาหาท่านว่า 'ท่านจะมาหรือเราจะรออีกคนหนึ่ง' 21 ในชั่วโมงนั้นพระองค์ทรงรักษาคนหลายคนให้หายจากความเจ็บป่วย ก้นพิการ และวิญญานชั่วร้าย และให้คนตาบอดหลายคนมองเห็น 22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "จงไปบอกยอห์นในสิ่งที่ท่านทั้งหลายเห็นและได้ยิน คนตาบอดเห็น คนง่อยเดิน คนโรคเรื้อนได้รับการชำระให้สะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายลุกขึ้น คนยากจนได้ประกาศข่าวประเสริฐ 23 ผู้ที่ไม่ทำให้ข้าพเจ้าชื่นเคืองก็เป็นสุข 24 แต่เมื่อผู้ส่งสารของยอห์นจากไป พระเยซูก็ตรัสกับคนของยอห์นว่า "ทำไมท่านทั้งหลายจึงออกไปดูในถิ่นทุรกันดาร คุณต้องการเห็นนกที่เคลื่อนไหวไปตามลมหรือไม่? 25 หรือท่านออกไปดูอะไร คุณต้องการเห็นผู้ชายในเสื้อผ้านุ่ม ๆ หรือไม่? ดูเถิด บรรดาผู้ที่สวมเสื้อผ้าที่สวยงามและมีชีวิตอย่างมั่งคั่ง 26 หรือคุณออกไปดูอะไร? ท่านต้องการพบศาสดาพยากรณ์หรือไม่? ใช่ เรบอกคุณว่า พระองค์เป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ 27 พระองค์คือผู้ที่เขียนไว้ว่า "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไปต่อหน้าเจ้า ซึ่งจะเตรียมทางของเจ้าไว้ต่อหน้าเจ้า" 28 เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิงไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่ายอห์น แต่ผู้ที่น้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าเขา 29 ประชาชนทั้งปวงที่ได้ยินพระองค์ และคนเก็บภาษี ก็เห็นด้วยกับพระเจ้า และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของยอห์น 30 แต่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ดูหมิ่นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขา และไม่ได้รับบัพติศมาจากพระองค์ 31 เราจะเปรียบเทียบคนรุ่นนี้กับใคร และพวกเขาเหมือนใคร? 32 พวกเขาเป็นเหมือนเด็กที่นั่งอยู่ในตลาด และร้องเรียกกันว่า "เราเล่นให้ท่าน แต่ท่านมิได้เต้นรำ เราได้บ่นกับท่าน และท่านมิได้ร้องไห้" 33 เพราะยอห์นผู้ถวายบัพติศมาและไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น คุณพูดว่า 'เขาถูกครอบงำ' 34 บุตรมนุษย์เสด็จมาแล้วและกินและดื่ม ท่านกล่าวว่า "ดูเถิด มนุษย์เป็นคนตะกละและเป็นคนดื่มไวน์ คนเก็บภาษี และคนบาปเป็นเพื่อน" 35 แต่สติปัญญาที่ได้รับการรับรองโดยบุตรธิดาทั้งปวงของเธอ. 36 พวกฟาริสีคนหนึ่งขอพระองค์ให้รับประทานอาหารกับพระองค์ พระองค์จึงเข้าไปในบ้านของฟาริสีและนั่งลงที่โต๊ะอาหาร 37 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งในเมืองซึ่งเป็นคนบาป. เมื่อนางได้ยินว่าพระองค์นั่งอยู่ที่โต๊ะในพระนิเวศของฟาริสี นางจึงนำครีมาให้ 38 และยืนที่เท้าของพระองค์ที่ด้านหลัง และร้องไห้ และเริ่มทำให้เท้าของพระองค์เปียกด้วยน้ำตา และเช็ดผมให้แห้งด้วยผมของนาง และจูบเท้าของพระองค์ และเจิมด้วยครีมา 39 แต่เมื่อฟาริสีผู้เชื่อเชิญพระองค์เห็นเช่นนั้น พระองค์จึงพูดกับตัวเองว่า "ถ้าชายคนนี้เป็นศาสดาพยากรณ์

เขาจะรู้ว่าเขากำลังจะต้องผู้หญิงแบบไหน เพราะเธอเป็นคนบาป 40 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนเอ๋ย ข้าพเจ้ามีเรื่องจะพูดกับท่าน" เขาจึงกล่าวว่า "อาจารย์ โปรดบอกข้าพเจ้าเถิด" 41 มีเจ้าหนี้คนหนึ่งที่มีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อย groschen อีกห้าสิบคน 42 แต่เพราะเขาทั้งหลายไม่ต้องจ่าย เขาจึงให้แกทั้งสองคน บอกฉันหน่อยว่าใครจะรักเขามากที่สุด? 43 ซีโมนตอบว่า "ข้าพเจ้าเคารพผู้ที่พระองค์ทรงให้มากที่สุด" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านได้ตัดสินอย่างถูกต้องแล้ว 44 พระองค์จึงหันไปหาหญิงคนนั้นและทูลซีโมนว่า "ท่านเห็นหญิงคนนี้ไหม" ข้าพเจ้าเข้ามาในบ้านของท่านแล้ว พระองค์มิได้ประทานน้ำสำหรับเท้าของข้าพระองค์ แต่เธอทำให้เท้าของฉันเปียกด้วยน้ำตาและเช็ดให้แห้งด้วยผมที่ศีรษะของเธอ 45 พระองค์มิได้จูบข้าพระองค์ แต่คนหลังหลังจากที่ฉันเข้ามาก็ไม่หยุดจูบเท้าของฉัน 46 พระองค์มิได้เจิมศีรษะของข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน แต่เธอได้เจิมเท้าของเรากับเครื่องหอม 47 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายว่า บาปหลายอย่างนางได้รับการอภัยแล้ว และนางจึงทรงแสดงความรักแก่ข้าพเจ้ามาก แต่ผู้ที่ได้รับการให้อภัยน้อยก็รักน้อย 48 พระองค์ตรัสกับนางว่า "บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว" 49 แล้วบรรดาผู้ที่นั่งที่โต๊ะกับเขาก็เริ่มถามตัวเองว่า "คนนี่คือใครที่ให้อภัยบาป" 50 พระองค์ตรัสกับหญิงคนนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าได้ช่วยเจ้าแล้ว ไปอย่างสงบ!"

8

๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์กำลังเดินทางผ่านเมืองและหมู่บ้านต่างๆ เพื่อสั่งสอนและสั่งสอนพระกิตติคุณแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และอัครสาวกสิบสองอยู่กับพระองค์ 2 และสตรีหลายคนที่จะพระองค์ทรงรักษาให้หายจากวิญญาณชั่วร้ายและโรคภัยไข้เจ็บ คือมารีย์ ผู้มีชื่อว่ามักดาลา ซึ่งวิญญาณเจ็ดองค์ได้ออกไป 3 และโยอันนา ภรรยาของซูซา หนึ่งในสาววัดของเฮโรด และซูซานนา และอีกหลายคนที่ยืนทรมานให้พวกเขา 4 เมื่อประชาชนจำนวนมากมาชุมนุมกัน และเขากำลังรีบจากเมืองต่างๆ มาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสเป็นอุปมาว่า 5 ผู้หว่านเมล็ดคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพันธุ์ของพระองค์ ขณะที่เขากำลังหว่าน บางตัวก็ล้มลงข้างทางและถูกเหยียบย่ำใต้เท้า และนกในอากาศก็ลิ้มกินพวกเขา 6 บางคนล้มลงบนศิลา และเมื่อมันขึ้นมันก็เหี่ยวเฉาเพราะมันไม่มีน้ำฝน 7 บางคนก็ล้มลงท่ามกลางหนาม หนามก็ขึ้นมาและสำลักมัน 8 และบางสิ่งก็ตกลงบนแผ่นดินดี และมันก็งอกขึ้นและออกผลเป็นร้อยเท่า เมื่อเขาพูดเช่นนั้นเขาก็ร้องว่า "ผู้ที่มีหูได้ยิน ให้เขาได้ยิน" 9 เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์ว่าอุปมานี้คืออะไร 10 พระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายได้ประทานให้รู้ความลึกลับของอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า แต่ให้คนอื่นรู้ในอุปมา เพื่อเขาจะได้ไม่เห็นแม้จะยังเห็น และไม่เข้าใจว่าเขาจะได้ยินหรือยัง" 11 แต่อุปมาคือ พงศ์พันธุ์คือพระวจนะของพระเจ้า 12 แต่บรรดาผู้ที่อยู่ข้างทางคือผู้ที่ได้ยิน แล้วมารก็มาและเอาพระวจนะออกจากใจของเขา เพื่อเขาจะไม่เชื่อและรอด 13 แต่คนบนศิลาก็เป็นอย่างนั้น เมื่อเขาได้ยินก็รับพระวจนะด้วยความยินดี แต่พวกเขาไม่มีราก ชั่วขณะหนึ่งพวกเขาเชื่อ และในช่วงเวลาแห่งการทดลองพวกเขาก็ล้มลง 14 แต่คนที่ตกอยู่ท่ามกลางหนามคือคนที่ได้ยิน และไปท่ามกลางความกังวล ความมั่งคั่ง และความสุขของชีวิต และหายใจไม่ออกผล 15 แต่คนที่อยู่ในแผ่นดินดีได้ยินพระวจนะและรักษาพระวจนะไว้ในใจดีและดี และให้ผลด้วยความอดทน 16 ไม่มีผู้ใดจะดูเหี่ยวและคลุมด้วยภยันตรายหรือวางไว้ในไฟมั่วนี้ แต่พระองค์ทรงวางไว้บนแท่นตะเกียง เพื่อผู้ใดก็ตามที่เข้าไปจะได้เห็นแสงสว่าง 17 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นซึ่งไม่เปิดเผย และไม่มีความลับใดที่ไม่เปิดเผยและมาเปิดเผย 18 ดูว่า คุณ ฟัง อย่างไร เพราะว่าผู้ที่มิ จะมอบให้แก่เขา แต่ผู้ที่ไม่มีแม้กระทั่งสิ่งที่เขาคิดว่าเขาจะมีจะถูกพรากไป 19 มารดาและพี่น้องของเขาก็ไปหาเขา และไม่สามารถพบเขาต่อหน้าประชาชนได้ 20 มีคนกล่าวแก่เขาว่า "มารดาและพี่น้องของเจ้ายืนอยู่ข้างนอกและต้องการพบเจ้า" 21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มารดาและพี่น้องของข้าพเจ้าคือคนที่ได้ยินและทำตามพระวจนะของพระเจ้า" 22 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันหนึ่ง ว่าพระองค์ทรงขึ้นเรือกับสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราข้ามทะเลสาบกันเถิด" และพวกเขาก็ผลักดันออกจากแผ่นดิน 23 ขณะที่พวกเขากำลังข้ามรถ พระองค์ก็หลับไป ลมกรดพัดเข้ามาในทะเล คลื่นก็พัดเต็มเรือ และเขาก็ติดอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง 24 แล้วเขาก็มาหาพระองค์และปลุกพระองค์ให้ตื่นขึ้นมากว่า "อาจารย์ อาจารย์ ข้าแต่เรากำลังพินาศ" จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นและขุยมและคลื่นน้ำ และมันก็หยุดลง และกลายเป็นความเงียบ 25 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน" เขาทั้งหลายก็กลัวและประหลาดใจ จึงถามกันว่า "นี่คือใคร" แม้ต่อลมและน้ำพระองค์ทรงบัญชา และเขาทั้งหลายก็เชื่อฟังพระองค์ 26 เขาทั้งหลายจึงไปยังเขตเกรนาส ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับแคว้นกาลิลี 27 เมื่อเขาขึ้นฝั่ง เขาก็พบชายคนหนึ่งจากเมือง ซึ่งมีวิญญาณชั่วร้าย และไม่ได้สวมเสื้อผ้าเป็นเวลานาน และไม่ได้อยู่ในบ้านใด ๆ นอกจากอยู่ในถ้ำฝังศพ 28 แต่เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ร้องไห้และก้มลงต่อหน้าพระองค์ และร้องเสียงดังว่า "พระเยซูพระบุตรผู้สูงสุดเอ๋ย พระองค์ต้องการอะไรจากเรา" ฉันขอรับรองว่าคุณไม่ต้องการทรมานฉัน 29 เพราะพระองค์ทรงบัญชาให้วิญญาณโสโครกประหารชีวิตมนุษย์ เพราะเขาได้ทรมานเขามานาน และเขาถูกมัดด้วยโซ่ตรวนและโซ่ตรวน และถูกจับเป็นเชลย และหักพันธนาการของเขา และถูกวิญญาณชั่วขับไล่เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร 30 พระเยซูจึงถามเขาว่า "เจ้าชื่ออะไร" เขากล่าวว่า: กองทัพ เพราะวิญญาณชั่วร้ายมากมายเข้ามาในเขา 31 เขาทั้งหลายขอพระองค์อย่าบอกให้เขาหลงนรก 32 บัดนี้มีฝูงสุกรฝูงใหญ่อยู่ในทุ่งหญ้าริมภูเขา เขาทั้งหลายขอร้องให้เขาอนุญาตให้พวกเขาเข้าไป

และพระองค์ทรงยอมให้พวกเขาทำเช่นนั้น 33 แล้ววิญญาณชั่วร้ายก็ออกมาจากชายคนนั้นและเข้าไปในหมู และฝูงก็โยนตัวจากเนินเขาลงไปในทะเลสาบและจมน้ำตาย 34 แต่เมื่อคนเลี้ยงแกะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็หนีไปประกาศในเมืองและในหมู่บ้าน 35 เขาทั้งหลายจึงออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น และมาหาพระเยซู และพบชายผู้ที่วิญญาณชั่วร้ายออกไป นั่งอยู่ที่พระบาทของพระเยซู 36 คนที่เห็นก็ประกาศให้เขาฟัง เหมือนคนที่ถูกผีสิงนั้นหายแล้ว 37

และฝูงชนทั้งปวงจากแผ่นดินโดยรอบของชาวเกราเซนขอร้องให้พระองค์ออกไปจากเขา

เพราะความกลัวอย่างใหญ่หลวงได้มาถึงเธอ และเขาก้าวขึ้นเรือและหันหลังกลับอีกครั้ง 38

ชายผู้ซึ่งวิญญาณชั่วร้ายออกไปได้ขอร้องให้พระองค์อยู่กับพระองค์ แต่พระเยซูทรงทิ้งเขาไปและตรัสว่า 39

จงกลับบ้านอีกครั้งและบอกว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพียงใดสำหรับเจ้า

เขาจึงไปประกาศทั่วทั้งเมืองว่าพระเยซูทรงทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อเขาเพียงใด ๔๐

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ผู้คนที่ต้อนรับพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี

เพราะพวกเขาทั้งหมดกำลังรอเขาอยู่ 41 ดูเถิด ชายคนหนึ่งชื่อไยรัส ซึ่งเป็นผู้ปกครองธรรมศาลา

มาก้มลงที่พระบาทของพระเยซู และขอร้องให้พระองค์เข้ามาในเรือนของพระองค์ 42

เพราะเขามีลูกสาวคนเดียวอายุประมาณสิบสองขวบซึ่งอยู่ในขาสดท้ายของเธอ ผู้คนที่เบียดเสียดกันรอบตัวเขา 43

หญิงคนหนึ่งมีเลือดไหลสิบสองปี ไม่มีใครรักษาให้หายขาดได้ 44

นางเดินขึ้นมาจากด้านหลังและแตะชายเสื้อของพระองค์ และทันทีที่เลือดของเธอไหล 45 พระเยซูตรัสว่า

"ใครแตะต้องเรา" แต่เมื่อพวกเขาทั้งหมดปฏิเสธ เปโตรก็พูดว่า "อาจารย์ ประชาชนกำลังกดดันและกดดันคุณ" 46

แต่พระเยซูตรัสว่า "มีคนแตะต้องเรา เพราะข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีอำนาจได้จากข้าพเจ้าไปแล้ว 47

แต่เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่าสิ่งนั้นไม่ถูกซ่อนไว้ เธอก็มาตัวสั่นและก้มลงต่อหน้าพระองค์

และประกาศให้ประชาชนทั้งปวงทราบว่าเขาถึงสาเหตุที่เธอแตะต้องพระองค์ และอีกไม่นานเธอจะหายดี 48

พระองค์ตรัสกับนางว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้า ความเชื่อของเจ้าช่วยเจ้าให้รอด ไปอย่างสงบ! 49

ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่ ก็มีคนรับใช้คนหนึ่งของผู้ปกครองธรรมศาลามาพูดกับพระองค์ว่า "ลูกสาวของท่านตายแล้ว

อย่ารบกวนอาจารย์ 50 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้ พระองค์จึงตอบพระองค์ว่า "อย่ากลัวเลย เชื่อฉันเถิด

นั่นคือวิธีที่เธอจะหายดี! 51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในเรือน

พระองค์ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าไปกับพระองค์นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ และบิดามารดาของเด็ก 52

แต่เขาทั้งปวงร้องไห้และคร่ำครวญเพราะนาง แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้เลย" เธอยังไม่ตาย แต่เธอหลับอยู่ 53

เขาทั้งหลายหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะเขารู้ดีว่านางตายไปแล้ว 54 พระองค์ทรงจับมือนางและร้องว่า "เด็กเอ๋ย

จงลุกขึ้นเถิด" 55 วิญญาณของเธอก็กลับมาอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นทันที และพระองค์ทรงสั่งให้เธอเสด็จ 56

บิดามารดาของเธอก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาไม่ให้บอกใครว่าเกิดอะไรขึ้น

9

1 พระองค์ทรงเรียกอัครสาวกสิบสองคนมารวมกัน และให้สิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วร้ายทั้งปวง

และเพื่อเขาจะรักษาโรคภัยไข้เจ็บ 2 และทรงส่งเขาออกไปสั่งสอนอาณาจักรของพระเจ้าและรักษา 3

พระองค์ตรัสกับเขาว่า "อย่านำสิ่งใดติดตัวไประหว่างทาง ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า หรือถุง หรือขนมปัง หรือเงิน

และห้ามผู้ใดมีเสื้อคลุมสองตัว" 4 และถ้าท่านเข้าไปในเรือน อยู่ที่นั่นจนกว่าคุณจะได้เห็นหน้าต่อไป 5

ถ้าเขาไม่รับท่าน จงออกไปจากเมืองเดียวกัน และสะบัดผงโคลนจากเท้าของท่านเพื่อเป็นคำพยานต่อเขา 6

เขาทั้งหลายก็ออกไปตามหมู่บ้านต่างๆ ประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาทุกหนทุกแห่ง 7

และสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเกิดขึ้นต่อหน้าเฮโรดเจ้านายทั้งสี่ และเขาก็กระสับกระส่าย เพราะมีคนกล่าวว่า

"ยอห์นฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว 8 แต่เอลียาห์ได้ปรากฏตัวจากบางคน แต่ในบรรดาบางคน

หนึ่งในผู้เผยพระวจนะโบราณได้ฟื้นคืนชีพ 9 เฮโรดจึงกล่าวว่า "ยอห์นเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ตัดศีรษะเขา

แต่นี่คือใครที่ข้าพเจ้าได้ยินสิ่งเหล่านี้? และปรารถนาที่จะพบเขา เลี้ยงคนห้าพันคน 10

อัครสาวกก็มาอีกครั้งและบอกเขาว่าพวกเขาได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพียงใด พระองค์จึงพานางไปกับพระองค์

และเสด็จไปยังเมืองหนึ่งที่เรียกว่าเบธไซดา 11 เมื่อประชาชนรู้จักพระองค์ ก็ตามพระองค์ไป

พระองค์ทรงให้เขามาหาพระองค์ และบอกเขาเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า และทรงรักษาคนที่ต้องการ 12

แต่วันเริ่มไค้งอ แล้วอัครสาวกสิบสองคนก็มาหาพระองค์และทูลพระองค์ว่า "จงปล่อยประชาชนออกจากท่าน

เพื่อเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านรอบๆ และในไร่ เพื่อจะได้ที่พักและอาหาร เพราะเราอยู่ที่นี้ในถิ่นทุรกันดาร 13

พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงให้พวกเขากิน" พวกเขากล่าวว่า "เรามีขนมปังไม่เกินห้าก้อนและปลาสองตัว

เว้นแต่เราจะไปซื้ออาหารให้คนทั้งปวงนี้ 14 เพราะมีคนประมาณห้าพันคน พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า

"ให้เขานั่งเป็นกลุ่มห้าสิบห้าสิบคนเถิด" 15 เขาทั้งหลายจึงทำเช่นนั้น และให้เขาทั้งปวงนอนลง 16

พระองค์ทรงหยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว และเงยหน้าขึ้นฟ้าและขอบพระคุณ

และหักและมอบให้สาวกถวายให้ประชาชน 17 เขาทั้งหลายก็กินและอิ่ม

และสิ่งที่เหลืออยู่ของชิ้นนั้นก็ถูกหยิบขึ้นมาสิบสองตะกร้า 18 เมื่อพระองค์อธิษฐานอยู่คนเดียว

และมีเพียงสานุศิษย์ของพระองค์อยู่กับพระองค์ พระองค์จึงทูลถามเขาว่า "ผู้คนบอกว่าเราเป็นใคร" 19 เขาตอบว่า

"เขาบอกว่าท่านเป็นยอห์นผู้ถวายบัพติศมา แต่บางคน คุณคือเอลียาห์

แต่บางคนว่าผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งในสมัยโบราณได้ฟื้นคืนชีพ 20 พระองค์ตรัสกับเขาว่า

"แต่ท่านทั้งหลายบอกว่าเราเป็นใคร" แล้วเปโตรจึงตอบว่า "พระองค์คือพระคริสต์ของพระเจ้า" 21

พระองค์ทรงตำหนิเขา และทรงบัญชาไม่ให้บอกใคร 22 กล่าวว่า "บุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์มากและถูกพวกผู้ใหญ่

และปโรทิดใหญ่ และพวกธรรมจารย์ปฏิเสธ และถูกฆ่า และฟื้นขึ้นมาอีกในวันที่สาม" 23 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาทั้งปวงว่า "ผู้ใดอยากติดตามเรา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และแบกกางเขนทุกวันและตามเรามา" 24 เพราะว่าผู้ใดประสงค์จะรักษาชีวิตของตนไว้จะเสียชีวิต แต่ผู้ใดเสียชีวิตเพื่อเห็นแก่เราจะได้รับชีวิตนั้น 25 มนุษย์จะได้ประโยชน์อะไรถ้าเขาได้โลกทั้งใบและสูญเสียตัวเองหรือได้รับความเสียหายต่อตนเอง? 26 แต่ผู้ใดละอายต่อเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะละอายใจเช่นกันเมื่อพระองค์เสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และในพระบิดาของพระองค์ และในทูตสวรรค์บริสุทธิ 27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ล้มรสความตายจนกว่าพวกเขาจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า ๒๘ และภายหลังพระดำรัสเหล่านี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น พระองค์ทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบไปอยู่กับตัวเอง และขึ้นไปบนภูเขาเพื่อสวดอ้อนวอน 29 ขณะที่พระองค์อธิษฐาน พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวและสว่างขึ้น 30 ดูเถิด ชายสองคนพูดกับพระองค์ คือ โมเสสกับเอลียาห์ 31 เขาทั้งหลายปรากฏตัวแปลงร่าง และพูดถึงอวสานสุดท้ายที่พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม 32 แต่เปโตรและคนที่อยู่กับพระองค์นอนหลับใหลเต็มที่ แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมาพวกเขาเห็นว่าเขาแปลงร่างอย่างไรและชายสองคนก็ยืนอยู่ข้างเขา 33 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนเหล่านั้นกำลังจะจากพระองค์ เปโตรจึงพูดกับพระเยซูว่า "อาจารย์ข้า เป็นการดีที่เราจะอยู่ที่นี้" ให้เราทำพลับพลาสามพลับพลา หนึ่งสำหรับเจ้า หนึ่งสำหรับโมเสส และอีกแห่งหนึ่งสำหรับเอลียาห์ และเขาไม่รู้ว่าเขากำลังพูดอะไร 34 ขณะที่พระองค์กำลังพูดเช่นนั้น เมฆก็มาบดบังมัน และพวกเขาก็หวาดกลัวเมื่อเมฆปกคลุมพวกเขา 35 มีเสียงออกมาจากเมฆว่า "นี่คือบุตรที่เราเลือกไว้ คุณจะไต่ยืนมัน! 36 เมื่อเสียงดังขึ้นเขาก็พบพระเยซูเพียงผู้เดียว และเขาทั้งหลายก็เงยหน้าและไม่บอกผู้ใดในสมัยนั้นถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็น 37 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันต่อมาเมื่อเขาลงมาจากภูเขา ก็มีประชาชนมากมายมาพบเขา 38 และดูเถิด ชายคนหนึ่งท่ามกลางประชาชนร้องและกล่าวว่า, "อาจารย์, ข้าพเจ้าขอรับรองท่าน, โปรดดูแลบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะเขาเป็นบุตรชายคนเดียวของข้าพเจ้า 39 ดูเถิด วิทยาลัยหนึ่งจับเขา จนเขาร้องออกมาอย่างฉับพลัน และกระตุกเขาไปมาจนเขามีฟอง และแทบจะไม่ฟังเขาเมื่อเขาทำลายเขาด้วยวิธีนี้ 40 ข้าพเจ้าขอให้สาวกของท่านขับไล่พระองค์ออกไป แต่เขาทำไม่ได้ 41 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอคนรุ่นที่ไม่เชื่อและบิดเบือน เราจะอยู่กับท่านและยอมให้ท่านนานเท่าใด พาลูกชายของคุณมาที่นี่! 42 เมื่อเขามาหาเขา วิทยาลัยชั่วร้ายก็ฉีกเขาและลากเขาไป แต่พระเยซูทรงตำหนิวิทยาลัยโสโครกและรักษาเด็กชายและมอบเขากลับให้บิดาของเขา ๔๓ และพวกเขาทั้งหมดประหลาดใจในฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า. พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า 44 "จงฟังพระวจนะนี้ว่า บุตรมนุษย์ต้องตกอยู่ในมือมนุษย์" 45 แต่เขาทั้งหลายไม่เข้าใจพระวจนะ และพระวจนะนั้นถูกซ่อนไว้จากเขา จนเขาไม่เข้าใจ และพวกเขากลับที่จะขอคำนี้จากพระองค์ ต่อต้านความทะเยอทะยานและการไม่อดทน 46 แต่ความคิดเกิดขึ้นในหมู่พวกเขาว่าอันไหนใหญ่ที่สุดในบรรดาพวกเขา 47 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดในใจของเขา พระองค์จึงทรงอุ้มเด็กคนหนึ่งมาวางไว้ข้างๆ 48 และตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดรับเด็กคนหนึ่งในนามของเรา ผู้ที่รับเราก็คือผู้ที่รับเรา" 49 เพราะว่าผู้ที่น้อยที่สุดในบรรดาพวกท่านทั้งปวงนั้นยิ่งใหญ่ 49 ยอห์นจึงตอบว่า "อาจารย์ข้า ข้าแต่เราเห็นผู้ที่ขับวิทยาลัยชั่วร้ายในนามของพระองค์ และเราต่อต้านเขา เพราะเขาไม่ติดตามคุณไปกับเรา 50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะผู้ที่ไม่ต่อต้านท่านก็อยู่ข้างท่าน 51 เมื่อถึงเวลาคบกำหนดแล้วที่พระองค์จะถูกนำตัวออกจากที่นี่ พระองค์จึงหันหน้าไปตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 52 พระองค์ทรงส่งผู้สื่อสารไปต่อหน้าพระองค์ เขาทั้งหลายจึงไปมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งของคนสะมาเรีย และสั่งให้ท่านพัก 53 เขาทั้งหลายไม่รับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงหันหน้าไปเยรูซาเล็ม 54 เมื่อยากอบและยอห์นเหล่าสาวกของพระองค์เห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า ถ้าพระองค์ประสงค์ เราจะบอกว่าไฟตกลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเขา" 55 แต่พระเยซูทรงหันกลับมาชมเชยเขา 56 บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ แต่มาเพื่อรักษาจิตวิญญาณมนุษย์" 57 เขาทั้งหลายก็ไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง 58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "สุนัขจึงจอกมีหลุม และนกในอากาศมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่พระองค์ทรงวางศีรษะ 59 พระองค์จึงตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามา" แต่เขาพูดว่า "ขออนุญาตให้ฉันไปก่อนและฝังพ่อของฉัน" 60 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ให้คนตายฝังศพของเขา แต่จงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า 61 อีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ แต่ก่อนอื่นให้ข้าพเจ้าลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพเจ้าก่อน 62 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือของเขาไปจับคันไถแล้วหันกลับมามองก็สมควรที่จะอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า"

10

1 แล้วพระเยซูพาทั้งพวกและฝูงอีกเจ็ดสิบคน

และทรงส่งเขาสองคนสองคนไปต่อหน้าพระองค์ไปยังเมืองและสถานที่ทั้งหมดที่พระองค์ประสงค์จะไป 2 และตรัสกับเขาว่า "การเก็บเกี่ยวมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย

ขอให้พระเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยวส่งคนงานออกไปเก็บเกี่ยวของพระองค์ 3 ไป; ดูเถิด

เราส่งเจ้าเหมือนลูกแกะท่ามกลางหมาป่า 4 อย่าพกกระเปาะ กระเปาะ หรือรองเท้า และอย่าหักท่ายใครระหว่างทาง 5

เมื่อท่านเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ให้พูดก่อนว่า 'ขอสันติสุขจงมีแก่บ้านหลังนี้' 6 และถ้าจะมีบุตรแห่งสันติสุข สันติสุขของเจ้าจะอยู่บนเขา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น ความสงบสุขของเจ้าจะหันกลับมาหาเจ้า 7 แต่จงอยู่ในเรือนเดียวกัน และกินและดื่มของที่ประทานแก่ท่าน เพราะคนงานคู่ควรกับค่าจ้างของเขา

เจ้าอย่าไปจากบ้านหนึ่งไปยังอีกบ้านหนึ่ง 8 เมื่อท่านเข้าไปในเมืองหนึ่ง และเขาก็รับท่านมากินสิ่งที่วางไว้ตรงหน้าท่าน 9 และรักษาคนป่วยที่อยู่ที่นั่น และทูลเขาว่า 'อาณาจักรของพระเจ้าเข้ามาใกล้ท่านแล้ว' 10 แต่ถ้าท่านมาถึงเมืองหนึ่งที่พวกเขาไม่ต้อนรับท่าน จงออกไปตามถนนและกล่าวว่า 11 เราจะสลัดฝุ่นที่ห้อยอยู่บนเท้าของเราออกจากเมืองของท่าน แต่จงรู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้ท่าน 12 ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า ในสมัยนั้นเมืองโสโดมจะทนได้มากขึ้นในฐานะเมืองเช่นนั้น 13 รีบตีแอกเจ้า โขราชิน! รีบตีแอกเจ้า เบธไซดา เพราะถ้าการกระทำเช่นนั้นเกิดขึ้นกับไทร์และไซดอนที่เกิดขึ้นกับพวกเจ้า 14

แต่การพิพากษาของไทร์และไซดอนจะทนได้มากกว่าท่าน 15 คาเปอร์นาอุมเอ๋ย เจ้าจะยกขึ้นสู่สวรรค์หรือ? พวกเจ้าจะถูกโยนลงไปในนรก 16 ผู้ที่ได้ยินท่านก็ได้ยินเรา และผู้ที่ดูหมิ่นท่านก็ดูหมิ่นข้าพเจ้า แต่ผู้ที่ดูหมิ่นเราก็ดูหมิ่นผู้ที่ส่งเรามา 17 และสาวเจ็ดสิบก็กลับมาด้วยความชื่นชมยินดีอีกครั้งว่า "ข้าแต่พระเจ้า วิญญาณชั่วร้ายก็อยู่ใต้บังคับบัญชาพวกข้าพระองค์ด้วย" 18 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราเห็นซาตานตกลงมาจากฟ้าสวรรค์เหมือนสายฟ้าแลบ ๑๙ ดูเถิด, เราได้ให้สิทธิอำนาจแก่เจ้าที่จะเหยียบย่างและแมงป่อง, และเหนืออำนาจทั้งหมดของศัตรู; และจะไม่มีอะไรทำร้ายเจ้า 20 แต่อย่าชื่นชมยินดีที่วิญญาณอยู่ใต้บังคับบัญชาท่าน แต่จงชื่นชมยินดีที่ชื่อของเจ้าถูกเขียนไว้ในสวรรค์ 21

ในขณะนั้นพระเยซูทรงชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์และตรัสว่า "ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ พระบิดา และพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ที่พระองค์ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนฉลาดและรอบคอบ และทรงเปิดเผยแก่ทารก ไซฟอ ดังนั้นมันจึงเป็นทีพอใจสำหรับคุณ 22 พระบิดา ของ ข้า พระองค์ ได้มอบสิ่ง ทั้ง ปวง ให้ แก่ ข้าพระองค์ และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นใคร เว้นแต่พระบิดา หรือพระบิดาคือใคร เพราะมีเพียงพระบุตรเท่านั้นที่พระบุตรประสงค์จะเปิดเผย 23

พระองค์ทรงหันไปหาสาวกของพระองค์ในลักษณะพิเศษว่า "ดวงตาที่เห็นสิ่งที่ท่านเห็นก็เป็นสุข" 24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์หลายพระองค์ปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านเห็น แต่ไม่เห็น และได้ยินสิ่งที่ท่านได้ยิน แต่ไม่ได้ยิน ๒๕ ดูเถิด, ธรรมาจารย์คนหนึ่งลุกขึ้นและทดลองพระองค์และกล่าวว่า, "อาจารย์, ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" 26 พระองค์ตรัสถามพระองค์ว่า "พระราชบัญญัติมีเขียนไว้อย่างไร? คุณอ่านอย่างไร? 27 พระองค์ตรัสตอบว่า "จงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจ และสุดจิตวิญญาณ และสุดกำลัง และสุดความคิด และเพื่อนบ้านเหมือนรักท่านเอง" 28 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านตอบถูกต้องแล้ว ทำอย่างนั้นแล้วคุณจะมีชีวิตอยู่ 29 แต่เขาปรารถนาจะแก้ตัว จึงทูลพระเยซูว่า "ใครเป็นเพื่อนบ้านของเรา" 30 พระเยซูตรัสตอบว่า "มีชายคนหนึ่งลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเยรีโค และตกอยู่ในมือของโจร พวกเขาปล้นเสื้อผ้าและทุบตีเขาแล้วออกไปและปล่อยให้เขาอ่อนครั้งตาย 31

บังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งกำลังเดินทางไปตามถนนเส้นเดียวกัน และเมื่อเขาเห็นเขาก็เดินผ่านไป 32 คนเลวีก็เช่นกัน เมื่อเขามาถึงสถานที่นั้นและเห็นเขาก็ผ่านไป 33 ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางมาที่นั่น 34 พระองค์เสด็จไปหาเขา เหน้มน้ำและเหล้าองุ่นลงบนบาดแผลของเขา และพันผ้าพันแผล และยกเขาขึ้นบนสัตว์ของเขา และนำเขาเข้าไปในโรงแรมและเลี้ยงดูเขา 35 วันรุ่งขึ้นเขาหยิบเงินสองเหรียญออกมามอบให้เจ้าของโรงแรม และพูดกับเขาว่า "จงดูแลเขาเถิด และถ้าท่านจะแสดงอะไรอีก ข้าพเจ้าจะจ่ายให้ท่านเมื่อข้าพเจ้ากลับมา" 36

ท่านคิดว่าคนใดในสามคนนี้เป็นคนต่อไปจากคนที่ลี้ภัยอยู่ท่ามกลางโจร 37 พระองค์ตรัสว่า "ผู้ที่ทรงเมตตาพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงไปทำเช่นเดียวกัน" ๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พวกเขากำลังดำเนินอยู่, พระองค์ก็มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง. มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาซึ่งพาเขาเข้าไปในบ้านของเธอ 39 นางมีน้องสาวคนหนึ่งชื่อมารีย์ เธอนั่งลงที่พระบาทของพระเยซูและฟังพระดำรัสของพระองค์ 40 แต่มารธายាយามใช้พระองค์อย่างหนัก นางก็เดินขึ้นมาและกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ขอให้น้องสาวของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ารับใช้ตามลำพังหรือ" บอกเธอว่าเธอจะโง่ตมด้วย! 41 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา เจ้ามีความวิตกกังวลและลำบากใจมาก 42 แต่สิ่งหนึ่งจำเป็น แม้รู้ได้เลือกส่วนที่ดี ที่ไม่ควรพรากไปจากเธอ

๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์อยู่ในที่สดออันวอน. เมื่อพระองค์หยุดสาวกคนหนึ่งของพระองค์ก็พูดกับพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดสอนข้าพระองค์ให้อธิษฐาน ดังที่ยอห์นทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ด้วย" 2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน จงกล่าวว่า 'พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์เถิด' ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ อาณาจักรของพระองค์มา พระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนในสวรรค์ 3

ขอทรงให้อาหารประจำวันของข้าพระองค์ตลอดไป 4 ขอทรงยกโทษบาปของข้าพระองค์ เพราะเรายกโทษให้คนทั้งปวงที่เป็นหนี้เราด้วย และอย่านำเราไปสู่การล่อลวง แต่ช่วยเราให้พ้นจากความชั่วร้าย 5

พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ในบรรดาพวกท่านที่มีเพื่อนคนหนึ่ง จะไปหาเขาตอนเที่ยงคืนและพูดกับเขาว่า 'เพื่อนที่รัก ขอให้ข้าพเจ้ายืมขนมปังสามก้อน 6 เพราะว่าเพื่อนของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้าในการเดินทาง

และข้าพเจ้าไม่มีสิ่งข้าพเจ้าวางไว้ต่อหน้าเขา 7 คนข้างในจะตอบว่า "อย่ารบกวนข้าพเจ้าเลย" ประตูล็อคแล้ว และลูก ๆ ของฉันก็อยู่กับฉันในห้อง ฉันไม่สามารถลุกขึ้นและให้คุณได้ 8 ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าเขาไม่ลุกขึ้นและให้เขา เพราะเขาเป็นเพื่อนของเขา เขาก็ยังลุกขึ้นเพราะการยืนยันกรณอย่างโอ้อวดของเขา และให้เขามากเท่าที่เขาต้องการ 9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า "จงทูลขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหา แล้วท่านจะพบ แล้วจะเปิดให้ท่าน 10 เพราะว่าผู้ที่ขอก็ได้รับ และผู้ที่แสวงหา ก็พบ และผู้ใดก็ตามที่เคาะประตูจะถูกเปิด 11 บุตรชายคนหนึ่งจะขอลาจากบิดาของตนที่ไหน ซึ่งใครจะถวายให้เขาเป็นปลา 12 หรือถ้าเขาขอไข่ ใครจะเสนอแมงป่องให้เขาเป็นการตอบแทน? 13 ถ้าท่านผู้ชั่วร้ายสามารถให้ของชั่วร้ายที่ดีแก่บุตรธิดาของท่านได้พระบิดาในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากแค่ไหน! 14 พระองค์ทรงขับวิญญาณชั่วร้ายที่เป็นคนโง่ออกไป เมื่อวิญญาณออกไป ชายโง่ก็พุด และผู้คนที่ประหลาดใจ 15 บางคนในพวกเขา กล่าวว่า "พระองค์ทรงขับวิญญาณชั่วร้ายออกโดยทางเบเอลเซบูบผู้ปกครองของเขา" 16 แต่ คนอื่น ๆ ทดลอง เขา และ ขอหมายสำคัญ จาก สวรรค์ จาก เขา. 17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ทุกราชอาณาจักรเมื่อถูกแบ่งแยกกันเอง ก็กร้าง และบ้านหลังหนึ่งก็พังทลายลงทับอีกหลังหนึ่ง" 18 แต่ ถ้า ชาตานแตก แยก กับ ตัว เอง ด้วย อาณาจักร ของ เขา จะ ยืน หยัด อย่างไร? เพราะท่านทั้งหลายกล่าวว่าเราขับวิญญาณชั่วร้ายออกไปโดยทางเบเอลเซบูบ 19 แต่ถ้าเราขับวิญญาณเหล่านั้นออกไปโดยเบเอลเซบูบ บุตรชายของท่านจะขับไล่วิญญาณเหล่านั้นออกไปโดยใคร เพราะฉะนั้นพวกเขาจะเป็นผู้พิพากษาของเจ้า 20 แต่ถ้าเราขับวิญญาณชั่วร้ายด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาถึงท่านแล้ว 21 เมื่อ คน แข็งแรง เฝ้า รั้ง ของ ตน พร้อม อาวุธ ของ ตน เขาก็ อยู่ อย่าง สงบ สุข. 22 แต่ถ้ามีผู้แข็งแกร่งกว่ามาหาเขาและเอาชนะเขา เขาก็ถอดยุทธภัณฑ์ที่เขาพึ่งพาและแจกจ่ายของที่ปล้นสะดม 23 ผู้ที่ไม่ได้อยู่กับเราก็คือต่อต้านเรา และผู้ที่ไม่มารวมตัวกับเราก็คือจะจัดกระจาย 24 เมื่อวิญญาณโสโครกออกไปจากมนุษย์ มันก็เดินผ่านที่แห่งแสงสว่างหาการพักผ่อน แต่ก็ไม่พบ พระองค์ตรัสดังนั้น "เราจะกลับไปยังบ้านของเราที่ซึ่งเรามาจาก" 25 เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์ก็พบว่ามันถูกกวาดและประดับประดา 26 แล้วพระองค์ก็ไปรับวิญญาณอีกเจ็ดวิญญาณที่เลวร้ายยิ่งกว่าพระองค์ เมื่อเขาเข้ามา พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น และหลังจากนั้นมันจะแยกแยะว่าเมื่ออยู่กับคนเดิม 27 ขณะที่พระองค์กำลังพูดสิ่งเหล่านี้ ก็มีหญิงคนหนึ่งท่ามกลางประชาชนเปล่งเสียงและทูลพระองค์ว่า "ร่างกายที่ให้กำเนิดเจ้าและหน้าอกที่เจ้าดูดก็เป็นสุข" 28 พระองค์ตรัสว่า "แท้จริงแล้ว คนที่ได้ยินและรักษาพระวจนะของพระเจาก็เป็นสุข 29 แต่ประชาชนก็เดินหน้าต่อไป จากนั้นพระองค์ก็เริ่มและตรัสว่า "คนรุ่นนี้เป็นรุ่นชั่วร้าย พระองค์ทรงปรารถนาหมายสำคัญ และไม่มีหมายสำคัญใดแก่พระองค์นอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ 30 เพราะว่าโยนาห์เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเว ก็จะเป็นบุตรมนุษย์ในคนรุ่นนี้เช่นนั้น 31 ราชนินะเวที่ติดใจจะได้ปรากฏตัวในการพิพากษาครั้งสุดท้ายพร้อมกับผู้คนในยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา เพราะเธอมาจากจุดจบของโลกเพื่อฟังสติปัญญาของชาโลมอน ดุเถิด ที่นี้มีมากกว่าชาโลมอน 32 ประชาชนของนินะเวจะยืนหยัดพิพากษากับคนรุ่นนี้และจะกล่าวโทษมัน เพราะพวกเขากลับใจหลังจากโยนาห์เทศนา ดุเถิด ที่นี้มีสิ่งอื่นมากกว่าโยนาห์ 33 ไม่มีใครจดเขียนและวางไว้ที่มุมหนึ่ง ไม่ใช่ใต้บุชเชล แต่ไว้บนแท่นตะเกียง เพื่อผู้ใดก็ตามที่เข้าไปจะได้เห็นแสงสว่าง 34 ดวงตาของเจ้าเป็นตะเกียงของร่างกาย ดังนั้นถ้าดวงตาของคุณบริสุทธิ์ร่างกายทั้งหมดของคุณก็เฝ้า แต่ถาดวงตาของคุณชั่วร้ายร่างกายของคุณก็มีมืดมนเช่นกัน 35 ดังนั้นจงระวังให้แสงสว่างในตัวท่านไม่ใช่ความมืด 36 เพราะฉะนั้น ถาร่างกายของท่านสว่างทั้งหมด จงไม่มีส่วนของความมืด ก็จะสว่างเหมือนเมื่อแสงสว่างที่มีแสงวาบส่องสว่างท่าน ต่อต้านพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ 37 ขณะที่เขายังพุดอยู่ ก็มีฟาริสีคนหนึ่งขอให้เขาได้รับประทานอาหารเที่ยงกับเขา เขาเข้าไปนั่งที่โต๊ะ 38 เมื่อ ฟาริสี เห็น อย่าง นี้ เขาก็ ประหลาดใจ ที่ เขา ไม่ ล้าง ก่อน กิน 39 พระเยซูหาว่าตรัสกับเขาว่า "พวกฟาริสีจงรักษาถ้วยและจานให้สะอาดด้วยใจ แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยการปล้นและความชั่วร้าย 40 คนโง่ ผู้ทรงสร้างภายนอกก็สร้างภายในด้วยไม่ใช่หรือ? 41 ดุเถิด จงให้บิดาของท่านสิ่งที่อยู่ข้างใน แล้วท่านจะสะอาดทุกอย่าง 42 แต่วินัยแก่พวกฟาริสี คือท่านให้ส่วนสิบสละและกะหล่ำปลีทั้งปวง และผ่านการพิพากษาและความรักของพระเจ้า สิ่งนี้ควรทำและไม่ใช่ออย่างนั้น 43 วินัยแก่พวกฟาริสีทั้งหลาย ที่พวกเจ้าชอบนั่งที่หัวธรรมศาลาและได้รับการต้อนรับในตลาด 44 วินัยแก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านเป็นเหมือนหลุมฝังศพที่ซ่อนอยู่ซึ่งผู้คนเดินผ่าน และไม่รู้ว่า 45 พวกธรรมาจารย์คนหนึ่งจึงตอบพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า พระองค์ทรงตำหนิเราด้วยถ้อยคำเหล่านี้ด้วย 46 แต่พระองค์ตรัสว่า "วินัยแก่พวกธรรมาจารย์ด้วย เพราะท่านทั้งหลายเป็นภาระที่ทนไม่ได้แก่มนุษย์ และตัวท่านเองก็ไม่แตะต้องเขาด้วยนิ้วแม้แต่หนึ่งเดียว 47 วินัยแก่ท่านทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงสร้างอุโมงค์สำหรับบรรดาผู้เผยพระวจนะ แต่บรรพบุรุษของเจ้าฆ่าพวกเขา 48 ดังนั้นท่านจึงเป็นพยานและเห็นด้วยกับงานของบรรพบุรุษของท่าน เพราะเขาฆ่าเขา และพระองค์ทรงสร้างอุโมงค์ให้เขา 49 ฉะนั้นพระปรีชาญาณของพระเจ้าจึงตรัสว่า "เราจะส่งผู้เผยพระวจนะและอัครสาวกไปหาเขา และบางคนจะฆ่าและข่มเหงเขา 50

เพื่อจะได้ต้องการโลหิตที่หลังมาตั้งแต่การวางรากฐานของโลกจากฐันนี้ของผู้เผยพระวจนะทั้งปวง 51 จากโลหิตของอาเบลจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ผู้พินาศระหว่างแท่นบูชาและพระวิหาร ใช้ ข้าพเจ้าบอกท่านว่า มันจะเป็นที่ต้องการจากคนรุ่นนี้ 52 วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์ เพราะเจ้าได้เอาบุญแห่งความรู้ไป คุณไม่ได้เข้าไปและต่อต้านผู้ที่ต้องการเข้าไป 53 เมื่อพระองค์เสด็จออกไปจากที่นั่น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็กดดันพระองค์อย่างแรง และสอบสวนพระองค์ด้วยคำถามต่างๆ 54 และรอพระองค์ว่าเขาจะไล่สิ่งใดออกจากปากของพระองค์ได้หรือไม่

12 1 ขณะนั้นประชาชนก็วิ่งเข้ามาหาเขา และหลายพันคนก็มารวมตัวกันเพื่อเหยียบย่ำกัน จากนั้นพระองค์ก็เริ่มและตรัสกับสาวกของพระองค์ก่อนว่า "จงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด" 2 แต่ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นไว้ซึ่งจะไม่เปิดเผย หรือไม่มีความลับที่จะไม่เปิดเผย 3 เพราะฉะนั้น สิ่งที่ท่านพูดในความมืดจะได้ยินในความสว่าง สิ่งที่ท่านพูดในหูของเจ้าในห้องจะถูกตะโกนบนหลังคา 4 แต่ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า เพื่อนของข้าพเจ้า อย่ากลัวคนที่ฆ่าศพ และทำอะไรไม่ได้ในภายหลัง 5 แต่เราจะแสดงให้ท่านเห็นว่าท่านควรกลัวใคร จงกลัวผู้ที่หลังจากที่เขาฆ่าแล้วก็มีอำนาจที่จะโยนลงนรกได้ ใช่ ฉันบอกคุณว่า จงกลัวเขา 6 คุณไม่ขายนกกะจอกห้าตัวในราคาสองเพนนีหรือ? อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครลืมหูลูกโตต่อพระพักตร์พระเจ้า 7 แต่เส้นผมบนศีรษะของเจ้าถูกนับไว้หมดแล้ว ฉะนั้นอย่ากลัว เจ้าเป็นมากกว่านกกระจอกหลายตัว 8 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า "ผู้ใดสาธภาพเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะสาธภาพต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย 9 แต่ผู้ใดที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า 10 และผู้ใดพูดคำพูดต่อต้านบุตรมนุษย์จะได้รับการอภัยโทษ แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษ 11 แต่ถ้าเขานำท่านเข้าไปในธรรมศาลาของเขา และต่อหน้าผู้มีอำนาจ และต่อหน้าผู้ปกครอง อย่ากังวลว่าท่านจะตอบอย่างไร หรือจะพูดอะไร 12 เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนท่านในเวลานั้น จะพูดอะไร 13 มีคนหนึ่งพูดกับเขาว่า "อาจารย์ข้า จงบอกพี่ชายของข้าพเจ้าว่าเขาแบ่งปันมรดกกับข้าพเจ้า" 14 พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า "มนุษย์เอ๋ย ใครทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้พิพากษาหรือทนายทเหนือท่าน 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงระวังและระวังความโลภทั้งปวง เพราะไม่มีใครมีชีวิตรอดอยู่ด้วยการมีทรัพย์สินมากมาย 16 พระองค์ทรงกล่าวอุปมาเรื่องหนึ่งแก่เขาว่า "มีเศรษฐีคนหนึ่ง ทุ่งนาได้ผลดี 17 พระองค์จึงคิดในใจและถามว่า "ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร" ฉะนั้นไม่มีที่เก็บผลไม้มากพอ 18 พระองค์ตรัสว่า "นี่คือสิ่งที่เราจะทำ เราจะทำลายยุ้งฉางของเราและสร้างยุ้งฉางที่ใหญ่ขึ้น และเราจะรวบรวมธัญพืชและทรัพย์สินทั้งหมดของเราไว้ในนั้น 19 และเราจะพูดกับจิตวิญญาณของเราว่า 'จิตวิญญาณที่รัก เจ้ามีคลังไว้นานหลายปี ตอนนี้จึงมีสันติสุข กิน ดื่ม และร่าเริง! 20 แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า "คนโง่! คณนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียกครองจากเจ้า และคุณจะได้เตรียมอะไรไว้? 21 คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเองและไม่รวบรวมสำหรับพระเจาก็เป็นเช่นนั้น 22 พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากังวลเรื่องชีวิตของท่าน สิ่งที่ท่านจะกิน หรือเรื่องร่างกายของท่าน และสิ่งที่ท่านจะสวมใส่ 23 ชีวิต ยิ่ง กว่า อาหาร และ ร่างกาย ยิ่ง กว่า เครื่อง นุ่งห่ม. 24 ดูนกกา พวกมันไม่หว่าน ไม่เก็บเกี่ยว ไม่มีห้องใต้ดินหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าทรงเลี้ยงพวกมัน ท่านเป็นมากกว่านกมากแค่ไหน! 25 มีใครอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ไม่ว่าเขาจะวิตกกังวลอยู่แล้ว ใครจะเพิ่มอายุขัยของเขาได้? 26 ถ้าเจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ทำไมเจ้าจึงกังวลเกี่ยวกับอีกฝ่ายหนึ่ง? 27 ดูดอกลิลลี่ว่ามันไม่หม่นหรือท้ออย่างไร แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ข้าโลมอนในสง่าราศีทั้งสี่ของเขายังไม่ได้สวมเสื้อผ้าเหมือนเขา 28 ถ้าพระเจ้าทรงแต่งหย้าที่อยู่ในทุ่งนาในวันนี้ และจะถูกโยนลงในเตาในวันพรุ่งนี้ พระองค์จะทรงให้ความนุ้ยแก่ท่านผู้มีศรัทธาอันน้อยมากเพียงใด 29 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจึงไม่ตามว่าท่านควรกินอะไร หรือควรดื่มอะไร และอย่ากังวลใจ 30 สิ่งเหล่านี้ประชาชาติของโลกแสวงหา แต่พ่อของคุณรู้ว่าคุณต้องการมัน 31 แต่งแสงสว่างหาราชอาณาจักรของพระองค์ และสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มเข้ามาแก่ท่าน 32 ฟุ้งแคะน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเป็นความพอพระทัยของพระบิดาของท่านที่จะประทานราชอาณาจักรแก่ท่าน 33 ขายสิ่งที่มีและบิดนทาต จงทำถุงที่ไม่ล้าสมัย เป็นสมบัติที่ไม่เคยลดลงในสวรรค์ ที่ซึ่งไม่มีขโมยมาและแมลงเมาไม่กิน 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของเจ้าอยู่ที่ไหน ใจของเจ้าก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 35 จงคาดหวังของท่าน และเทียนของท่านจะลุกไหม้ 36 และจงเป็นเหมือนคนที่รอคอยพระเจ้าของเขาเมื่อพระองค์จะเสด็จจากงานแต่งงาน เพื่อว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาเคาะประตู 37 ผู้รับใช้ที่เจ้านายพบว่าตื่นเมื่อเขาเสด็จมาก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงสวมผ้ากันเปื้อนของพระองค์ และจะทรงให้นั่งลงที่โต๊ะ และเสด็จมาหาเขาและรับใช้เขา 38 เมื่อพระองค์เสด็จมาในนาฬิกาที่สอง และในนาฬิกาสาม และพบว่าเช่นนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็เป็นสุข 39 แต่งรู้ไว้เถิด ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมากี่โมง 40 เพราะฉะนั้นท่านจึงเตรียมพร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในชั่วโมงที่ท่านไม่คิดอย่างนั้น 41 แต่เปโตรทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงบอกอุปมานี้กับเราหรือทุกคน" ๔๒ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ใครคือผู้ที่ทักษที่ซื่อสัตย์และรอบคอบซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงแต่งตั้งให้ดูแลผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะประทานสิ่งที่สมควรแก่พวกเขาในเวลาอันควร" 43

ผู้รับใช้ที่นายของเขาพบว่าทรงเป็นสุขเมื่อเขาเสด็จมา 44 เรบอความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้เหนือทรัพย์สินทั้งสิ้นของพระองค์ 45 แต่ถ้าผู้รับใช้คนนั้นพูดในใจว่า 'นายของข้าพเจ้าจะมา' และเริ่มทุบตีคนรับใช้และสาวใช้ และกินดื่มและเมาด้วย 46 แล้วเจ้านายของคนรับใช้คนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่รู้ และจะให้เขาหันเป็นขึ้น ๆ และจะให้รางวัลแก่เขากับคนที่ไม่เชื่อ 47 แต่ผู้รับใช้ที่รู้หน้าที่ของนาย แต่ไม่ได้เตรียมอะไรหรือกระทำตามพระประสงค์ของเขา จะได้รับการกระแทกหลายครั้ง 48 แต่ผู้ที่ไม่รู้ และได้กระทำในสิ่งที่สมควรแก่การชดเชยนั้น จะทนทุกข์ทรมานเพียงเล็กน้อย เพราะเขาได้รับมากแล้ว จะแสวงหาจากเขามากมาย และผู้ที่ได้รับบัญชามาก็จะเรียกร้องจากเขามาก 49 เรามาเพื่อจุดไฟบนแผ่นดินโลก ฉันอยากมีอะไรมากกว่านั้นไหม! 50 แต่ข้าพเจ้าต้องรับบาปติดมาด้วยบาปติดมาก่อน และข้าพเจ้าวิตกกังวลเพียงใดจนกว่าจะเสร็จสิ้น! 51 คุณคิดว่าเรามาที่นี่เพื่อนำสันติสุขมาสู่แผ่นดินโลกหรือ? ฉันพูดว่า: ไม่ แต่ความขัดแย้ง 52 เพราะว่าจากที่นี่ไปจะมีผู้คนในบ้านที่ขัดแย้งกัน สามต่อสอง และสองต่อสาม 53 จะมีบิดาผู้บุตร บุตรชาย มารดาผู้บุตรสาว และลูกสาวผู้มารดา มารดาผู้ลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้ผู้มารดา 54 พระองค์ตรัสกับประชาชนว่า "เมื่อท่านเห็นเมฆลอยขึ้นมาจากทิศตะวันตก ท่านจะพูดทันทีว่า 'มีฝนตก' และมันก็เกิดขึ้น 55 เมื่อท่านเห็นลมใต้พัดมา ท่านก็พูดว่า 'มันจะร้อน' และมันก็เกิดขึ้น 56 พวกคนหน้าซื่อใจคด! เจ้ารู้วิธีตรวจสอบลักษณะของแผ่นดินโลกและท้องฟ้า แต่คุณจะไม่ทดสอบในครั้งนี้อย่างไร? 57 เหตุใดท่านทั้งหลายจึงไม่ตัดสินว่าสิ่งใดถูกต้อง 58 เพราะว่าเมื่อเจ้าไปกับศัตรูของเจ้าอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา จงพยายามในทางเพื่อกำจัดเขา เก่งกว่าเขาจะนำเจ้าไปต่อหน้าผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าให้ปลัดอำเภอ และคนรับใช้ก็โยนเจ้าเข้าคุก 59 ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะไม่ออกจากที่นี่จนกว่าท่านจะจ่ายเงินก้อนสุดท้าย

13

- 1 ในเวลานั้นมีบางคนในพวกนั้นที่เล่าให้ท่านฟังถึงชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตได้ผสมเลือดของเขากับเครื่องบูชาของเขา
- 2 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า

"ท่านคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นคนบาปมากกว่าชาวกาลิลีคนอื่นทั้งปวงหรือเพราะเขาต้องทนทุกข์เช่นนี้" 3 เรบอท่านทั้งหลายว่า "ไม่ แต่ถ้าท่านไม่กลับใจ ท่านทั้งหลายก็จะพินาศในลักษณะเดียวกัน 4 หรือท่านคิดว่าสิบแปดคนที่หอคอยซิลโลอัมล้มลงและสังหารเขานั้นมีความผิดมากกว่าคนอื่น ๆ ทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 5 เรบอท่านทั้งหลายว่า "ไม่ แต่ถ้าท่านไม่กลับใจ ท่านทั้งหลายก็จะพินาศในลักษณะเดียวกัน 6 พระองค์ทรงบอกอุปมานี้แก่เขาว่า "มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ในสวนองุ่นของเขา และเขามาคืนผลไม่มั่นคงนั้น แต่ก็ไม่พบ 7 พระองค์จึงตรัสกับคนทำสวนองุ่นว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ามาทุกปีสามปีเพื่อแสวงหาผลจากต้นมะเดื่อนี้ แต่ไม่พบ ตัดเขาออก! เขาขัดขวางประเทศอะไร? 8 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าแต่ขอให้เขาอยู่ในปีนี้จนกว่าข้าพระองค์จะขุดหาเขาและใส่ปุ๋ยให้เขา 9 ถ้าเขายังประสงคจะเกิดผล ถ้าไม่ก็จงตัดเขาลง" 10 พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาในวันสะบาโต 11 และดูเถิด, มีหญิงคนหนึ่งเป็นโรคป่วยมาสิบแปดปี, และเธอก้มลง, และไม่สามารถยืนขึ้นได้ 12 แต่เมื่อพระเยซูทรงเห็นนาง พระองค์จึงเรียกนางมาหาพระองค์และตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย จงปราศจากความเจ็บป่วยของเจ้าเถิด" 13 พระองค์ทรงวางมือบนนาง และนางก็ลุกขึ้นสรรเสริญพระเจ้าทันที 14 แล้วผู้ปกครองธรรมศาลาเพราะเขาโกรธเคืองที่พระเยซูจะทรงรักษาในวันสะบาโตจึงตรัสกับประชาชนว่า "มีเวลาหกวันที่พวกเขาต้องทำงาน จงมารับการรักษาในวันสะบาโต" 15 แล้วพระเยซูว่าห์ตรัสตอบเขาว่า "คนหน้าซื่อใจคด! ท่านแต่ละคนมิได้คลายวัวหรือลาของตนออกจากรางหญ้าในวันสะบาโตและนำมาที่รดน้ำหรือ? 16 แล้วคนนี้ซึ่งเป็นบุตรสาวของอับราฮัมซึ่งชาดานผูกมัดไว้สิบแปดปีจะไม่ได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการนี้ในวันสะบาโตหรือ? 17 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้น คนทั้งปวงที่ไม่ชอบพระองค์ก็อับอาย ประชาชนทั้งปวงชื่นชมยินดีในการกระทำอันรุ่งโรจน์ทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงกระทำ 18 พระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเหมือนใคร และข้าพเจ้าจะเปรียบเทียบกับใคร" 19 มันเหมือนเมล็ด mustard ที่ชายคนหนึ่งหยิบมาโยนลงในสวนของตน และมันก็งอกขึ้นและกลายเป็นต้นไม้ และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ท่ามกลางกิ่งก้านของมัน 20 และพระองค์ตรัสอีกครั้งว่า "ข้าพเจ้าจะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ากับใคร? 21 เหมือนเชื้อที่หญิงคนหนึ่งเอามาผสมกับแป้งสามบุชเชลจนมีเชื้อเต็ม 22 พระองค์จึงเสด็จผ่านเมืองและหมู่บ้านต่างๆ และสั่งสอน และเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 คนหนึ่งจึงทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ท่านคิดว่าจะมีเพียงไม่กี่คนที่รอดหรือ" พระองค์ตรัสกับเขาว่า

"จงพยายามเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเรามากท่านหลายคน จะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไปไม่ได้
25 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นปิดประตู และท่านก็เริ่มยืนอยู่ข้างนอกและเคาะประตูว่า 'ข้าแต่พระเจ้า
โปรดเปิดประตูให้เรา' เขาจะตอบท่านว่า 'ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านมาจากไหน'
26 แล้วท่านจะเริ่มพูดว่า 'เรากินและดื่มต่อหน้าท่าน และท่านสอนตามถนนของเรา'
27 พระองค์จะตรัสกับท่านทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านมาจากไหน'
ทั้งหลายท่านทั้งปวงผู้กระทำชั่วจงออกไปจากเราเถิด'
28 เมื่อท่านเห็นอันธพาล อิสอัค ยาโคบ และผู้เผยพระวจนะทั้งปวงในอาณาจักรของพระเจ้า
แต่ท่านจะถูกขับไล่ออกไป
29 และจะมาจากอิสเตอร์และจากทิศตะวันตก จากทิศเหนือและจากทิศใต้ ซึ่งจะนั่งที่โต๊ะในอาณาจักรของพระเจ้า
๓๐ และดูเถิด, พวกเขาคือคนสุดท้าย, พวกเขาจะเป็นคนแรก, และพวกเขาจะเป็นคนแรก, พวกเขาจะเป็นคนสุดท้าย.
ความเป็นศัตรูของเฮโรด
31 ในขณะนั้นพวกฟาริสีบางคนมาและทูลพระองค์ว่า "จงไปเถิด เพราะเฮโรดต้องการฆ่าท่าน"
32 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไปพูดกับสุนัขจึงจอกตัวนี้ว่า 'ดูเถิด
เราจะขับวิญญาณชั่วร้ายและรักษาวิญญาณชั่วร้ายในวันนี้และพรุ่งนี้
และในวันที่สามเราจะไปถึงจุดหมายปลายทางของเรา'
33 แต่วันนี้และพรุ่งนี้และวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้ายังต้องเดินอยู่
เพราะว่าไม่ถูกต้องที่ผู้เผยพระวจนะจะพินาศนอกกรุงเยรูซาเล็ม
34 เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ท่านผู้ที่ฆ่าผู้เผยพระวจนะและขว้างหินคนที่ถูกส่งมาหาท่าน
ข้าพเจ้าปรารถนาจะรวบรวมลูกหลานของท่านบ่อยเพียงใด เหมือนแม่ไก่รวบรวมรังของมันไว้ในปีกของมัน
แต่ท่านไม่ประสงค์
35 ดูเถิด "บ้านของเจ้าจะถูกทิ้งให้ร้าง" เพราะเรามากท่านว่า
ท่านจะไม่เห็นเราจนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านจะกล่าวว่า 'ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นสุข'

1

14

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์เสด็จมาที่บ้านของผู้ปกครองของพวกฟาริสีในวันสะบาโตเพื่อรับประทานอาหาร และพวกเขาก็รอพระองค์อยู่. 2 และดูเถิด, มีชายคนหนึ่งเป็นท่อมมาต่อหน้าพระองค์. 3 พระเยซูจึงได้ตรัสตอบและพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่า "ถูกต้องหรือไม่ที่จะรักษาในวันสะบาโตหรือไม่" 4 แต่พวกเขาเงิบ. พระองค์ทรงจับเขาไว้ และรักษาเขาให้หาย และปล่อยเขาไป 5 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ในบรรดาท่านมีใครบ้างที่บุตรชายหรือวัวตกลงไปในบ่อน้ำ และผู้ใดไม่ดึงเขาออกมาทันทีในวันสะบาโต" 6 เขาทั้งหลายตอบพระองค์ไม่ได้ 7 เมื่อพระองค์ทรงตรัสอุปมาเกี่ยวกับแซกผู้มาเยือน เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาพยายามจะนั่งที่ด้านบน จึงตรัสกับเขาว่า 8 ถ้าท่านได้รับเชิญจากใครสักคนมาร่วมงานแต่งงาน อย่างหนึ่งที่ควรระวังว่าขุนนางที่ท่านได้รับเชิญจากท่าน 9 แล้วผู้ที่เชิญท่านและเขามา และพูดกับตัวเองว่า 'หลีกเลี่ยงให้สิ่งนี้' และจากนั้นคุณต้องนั่งที่ด้านล่างด้วยความอับอาย 10 แต่เมื่อท่านได้รับเรียกตัว จงไปนั่งลง เพื่อว่าเมื่อผู้ที่เชิญท่านมา จะตรัสกับท่านว่า 'เพื่อนเอ๋ย จงขึ้นไปเถิด' จากนั้นท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้ที่นั่งโต๊ะกับท่าน 11 เพราะว่าผู้ที่ยกย่องตัวเองจะถูกถ่อมตน และผู้ที่ถ่อมตนจะได้รับการยกย่องให้สูง 12 พระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า "ถ้าท่านมีอาหารเย็นหรืออาหารเย็น อย่าเชิญเพื่อน หรือพี่น้อง ญาติพี่น้อง หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวย เกรงว่าเขาจะเชิญท่านมาอีกและให้รางวัลแก่ท่าน 13 แต่เมื่อท่านทำอาหาร จงเชิญคนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด 14 ท่านจะได้รับพร เพราะเขาไม่ปรารถนาจะตอบแทนท่าน แต่ท่านจะได้รับรางวัลในการฟื้นคืนพระชนม์ของคนชอบธรรม 15 เมื่อคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะได้ยินเช่นนั้น เขาจึงพูดกับเขาว่า "ผู้ที่กินขนมปังในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข" 16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "มีชายคนหนึ่งกำลังทำอาหารมื้อใหญ่ และเชิญคนมากมายมาร่วมงาน" 17 พระองค์ทรงใช้ผู้รับใช้ของพระองค์ในเวลาของอาหารมื้อค่ำขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อกล่าวแก่คนที่ได้รับเชิญว่า "มาเถิด เพราะทุกอย่างพร้อมแล้ว" 18 เขาทั้งหลายก็เริ่มขอโทษทีละคน คนแรกพูดกับเขาว่า "ฉันซื้อทุ่งนาแล้ว และฉันต้องออกไปดู ฉันขอโทษคุณ 19 อีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวห้าตัว และบัดนี้ข้าพเจ้าจะไปดูมัน ฉันขอโทษคุณ 20 คนที่สามกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ภรรยาคนหนึ่ง นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันมาไม่ได้ 21 คนรับใช้ก็มาเล่าเรื่องนี้ให้นายฟังอีก แล้วเจ้าของบ้านก็โกรธและพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า "จงรีบออกไปตามถนนและตรอกซอกซอยของเมือง และนำคนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนง่อยเข้ามา" 22 ผู้รับใช้กล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า สิ่งที่คุณตรัสทรงบัญชาได้เกิดขึ้นแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่ที่นั่น 23 นายจึงตรัสกับคนรับใช้ว่า "จงออกไปตามทางหลวงและรั้ว และบังคับให้เขาเข้ามา เพื่อเรื่อนของข้าพเจ้าจะเต็ม" 24 เพราะเรามากท่านทั้งหลายว่า ไม่มีใครได้รับเชิญจะได้ลิ้มรสอาหารมื้อเย็นของข้าพเจ้า 25 ผู้คนมากมายก็ไปกับเขา

พระองค์ทรงหันกลับมาตรัสกับเขาว่า 26 "ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดบิดา มารดา ภรรยา ลูก พี่น้องชาย น้องสาว และชีวิตของตน เขาจะเป็นสาวกของเราไม่ได้" 27 และผู้ใดไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเราก็ไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้ 28 แต่มีใครในพวกท่านที่ประสงค์จะสร้างหอคอย และไม่นั่งก่อนและนับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้น 29 เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงวางรากฐานแล้วและไม่สามารถนำมันออกมาได้ 31 หรือกษัตริย์องค์ใดประสงค์จะไปสู้รบกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง และไม่นั่งปรึกษาก่อนว่าเขาจะพบกับผู้ที่มาโจมตีเขาด้วยสองหมื่นคนได้หรือไม่? 32 ถ้าไม่เช่นนั้นเขาก็ส่งข่าวสารเมื่อเขายังอยู่ไกลเพื่อขอสันติสุข 33 ดังนั้นทุกคนในพวกท่านที่ไม่ละทิ้งทุกสิ่งที่มีอยู่จึงเป็นสาวกของเราไม่ได้ 34 เกือบเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเกลือก้อน จะปรุปรุด้วยอะไร? 35 มันไม่มีประโยชน์ต่อแผ่นดินหรือมวลสัตว์ แต่จะถูกโยนทิ้ง ผู้ที่มีหูได้ยิน ให้เขาได้ยิน!

15

1 คนเก็บภาษีและคนบาปทุกชนิดก็เข้ามาฟังพระองค์ 2 พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ก็บ่นว่า "ชายคนนี้รับคนบาปและรับประทานอาหารกับเขา" 3 พระองค์ทรงบอกอุปมานี้แก่เขาว่า "4 มีคนใดในหมู่ท่านทั้งหลายที่มีแกะรอยตัว และถ้าเขาสูญเสียดัวหนึ่ง เขาจะไม่ทิ้งแกะสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดาร และไปตามหาดัวที่หายไปจนกว่าจะพบ" 5 เมื่อพบแล้ว พระองค์ก็วางไว้บนบ่าด้วยความยินดี 6 เมื่อเขากลับถึงบ้าน เขาก็เรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านของเขาและตรัสกับเขาว่า "จงชื่นชมยินดีกับเราเถิด เพราะเราพบแกะของเราที่หายไป" 7 เรามอบท่านทั้งหลายว่า ดังนั้นในสวรรค์จะมีความชื่นชมยินดีเพราะคนบาปคนหนึ่งที่กำลังใจมากกว่าคนชอบธรรมแกะสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการการกลับใจ 8 หรือมีผู้หญิงคนใดที่มีเงินสิบเพนนี ถ้าเธอเสียเงินหนึ่ง แต่ไม่เจตนา กวาดบ้านและขยันหมั่นเพียร จนพบเขา 9 เมื่อพบเขาแล้ว นางก็เรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านไปว่า "จงชื่นชมยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าพบเพนนีของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าทำหายไป" 10 ข้าพเจ้ามอบท่านทั้งหลายว่า จะมีความชื่นชมยินดีต่อพระพิชิตสวรรค์ของพระเจ้าเพราะคนบาปที่กลับใจ 11 พระองค์ตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน 12 คนที่อายุน้อยกว่าในหมู่พวกเขาจึงพูดกับบิดาของเขาว่า 'พ่อเอ๋ย ขอให้ส่วนของทรัพย์สินที่เป็นของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้าเถิด' และเขาแบ่งปันทรัพย์สินกับพวกเขา 13 และไม่นานหลังจากนั้นบุตรชายคนเล็กก็รวบรวมสิ่งทั้งปวงและไปไกลทั่วประเทศ และที่นั่นเขาฆ่าทรัพย์สินของเขาด้วยความฟุ่มเฟือย 14 เมื่อเขากินอาหารของตัวเองหมดแล้ว ก็มีความรักอย่างใหญ่หลวงไปทั่วประเทศ และเขาเริ่มอดอยาก 15 และไปยึดติดกับพลเมืองของประเทศเดียวกัน เขาส่งเขาไปที่ทุ่งนาของเขาเพื่อเลี้ยงหมู 16 พระองค์ทรงปรารถนาจะอึดท้องด้วยธัญพืชที่ใช้แล้วซึ่งสุกรกิน และไม่มีใครให้เขา 17 แล้วเขาก็คิดในใจและพูดว่า 'บิดาของข้าพเจ้ามีคนรับจ้างก็คน ซึ่งมีขนมปังมากมาย และข้าพเจ้ากำลังจะพินาศด้วยความหิวโหย 18 ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นไปหาบิดาของข้าพเจ้าและทูลพระองค์ว่า 'ข้าแต่พระบิดาข้า ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อพระพิชิตพระองค์' 19 ข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับการขนานนามว่าบุตรของท่านอีกต่อไป ทำให้ฉันเป็นหนึ่งในคนงานรายวันของคุณ! 20 พระองค์จึงลุกขึ้นมาหาบิดาของพระองค์ พ่อของเขามองเขาและเขาเสียใจจึงวิ่งไปกอดเขาและจูบเขา 21 บุตรชายจึงทูลพระองค์ว่า 'ข้าแต่พระบิดาข้า ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อฟ้าสวรรค์และต่อพระพิชิตพระองค์ ต่อจากนี้ไปข้าพระองค์ไม่คู่ควรที่จะเรียกว่าบุตรของพระองค์อีกต่อไป 22 แต่บิดาตรัสกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบนำเสื้อผ้าที่ดีที่สุดออกมาสวมมัน และให้สร้อยข้อมือและรองเท้าที่เท้าของเขา 23 แล้วนำลูกวัวที่เราขนาบมาฆ่ามัน ให้เรากินและมีความสุขกันเถิด! 24 เพราะบุตรชายของเราคนนี้ตายแล้วและกลับมามีชีวิตอีกครั้ง เขาหายไปและถูกพบแล้ว และพวกเขาก็เริ่มร่าเริง 25 แต่บุตรชายคนใดอยู่ในทุ่งนา เมื่อเขามาถึงใกล้บ้าน เขาได้ยินเสียงร้องเพลงและการเต้นรำ 26 จึงเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาหาเขา และถามว่ามันคืออะไร 27 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า 'พี่ชายของเจ้ามาแล้ว และบิดาของเจ้าได้ฆ่าลูกวัวที่ขุนแล้ว เพราะเขาทำให้ลูกวัวมีสุขภาพแข็งแรงดี' 28 แล้วเขาก็โกรธและไม่ยอมเข้าไป จากนั้นบิดาของเขาก็ออกไปขอร้องเขา ๒๙ แต่พระองค์ตรัสตอบพระบิดาว่า 'ดูเถิด, เรารับใช้พระองค์มาหลายปีแล้ว และไม่เคยละเมิดพระบัญญัติของพระองค์เลย และคุณไม่เคยให้แพะแก่ฉันเพื่อสนุกสนานกับเพื่อนของฉัน 30 แต่เมื่อบุตรชายคนหนึ่งของพระองค์มา ซึ่งสูญเสียสมบัติของเจ้ากับโสเภณี เจ้าก็ฆ่าลูกวัวอันเพื่อเขา 31 พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า 'ลูกชายเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งที่เป็นของข้าพเจ้าเป็นของเจ้า' 32 แต่ท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีและร่าเริง เพราะน้องชายคนหนึ่งของคุณตายแล้วและฟื้นคืนชีพเขาก็หายไปและถูกพบ

16

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "มีเศรษฐีคนหนึ่งมีบริวารคนหนึ่ง และเขาถูกกล่าวหาต่อหน้าเขาว่าเสียทรัพย์สินของเขากับเขา 2 พระองค์จึงส่งคนไปหาเขาและทูลถามเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากท่าน' คำนี้ถึงครวเรือนของคุณ! เพราะจากนี้ไปท่านจะไม่สามารถเป็นผู้พิทักษ์ได้ 3 ผู้พิทักษ์ถามกับตัวเองว่า 'ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร' เจ้านายของข้าพเจ้ารับตำแหน่งจากข้าพเจ้า ฉันขุดไม่ได้ และฉันจะฉวยใจที่ต้องขอทาน 4 ข้าพเจ้ารู้ดีว่าข้าพเจ้าจะทำอะไร เพื่อเขาจะพาข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านของเขาเมื่อข้าพเจ้าถูกปลดออกจากตำแหน่ง 5 พระองค์จึงเรียกลูกหนี้ของนายคนละคนคนเดียว และทูลคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายของข้าพเจ้ามากแค่ไหน' 6 พระองค์ตรัสว่า 'น้ำมันหนึ่งร้อยตัน' เขาจึงพูดกับเขาว่า 'จงหยิบหนี้ของท่าน นั่งลง และรับเขียนทำสลิป'

7 แล้วพระองค์จึงทูลอีกคนหนึ่งว่า "แต่เจ้าเป็นหนี้เท่าไร" เขากล่าวว่า "ข้าสาส์นหนึ่งร้อยนุซเซล" เขาจึงพูดกับเขาว่า "จงเอาจดหมายของคุณไปเขียนแปดสิบ"

๘ และพระเจ้าทรงสรรเสริญผู้พิทักษ์ที่ไม่ชอบธรรมว่าเขากระทำอย่างชาญฉลาด, เพราะลูกหลานของโลกนี้ฉลาดกว่าบรรดาแห่งความสว่าง.

9 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า "จงเป็นเพื่อนกับแม่มม่อนที่ไม่ชอบธรรม เพื่อว่าเมื่อเสร็จแล้วเขาจะรับท่านเข้าไปในพลับพลาในรันดร์ 10 ผู้ที่ซื่อสัตย์ในสิ่งน้อยที่สุดก็ซื่อสัตย์ในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และผู้ที่ซื่อสัตย์ในสิ่งน้อยที่สุดก็ผิดในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ด้วย

11 ถ้าท่านไม่ซื่อสัตย์ต่อแม่มม่อนที่ไม่ชอบธรรม ใครจะมอบความดีที่แท้จริงให้ท่าน

12 ถ้าท่านไม่ซื่อสัตย์ต่อคนต่างด้าว ใครจะให้สิ่งที่เราเป็นของเราแก่ท่าน

13 ผู้รับใช้คนใดสามารถปรนนิบัตินายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง หรือจะยึดติดกับนายคนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง คุณไม่สามารถรับใช้พระเจ้าและแม่มม่อนได้

14 พวกฟาริสีได้ยินทั้งหมดนี้ พวกเขาโลภเงินและเยาะเย้ยเขา

15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พวกท่านทั้งหลายเป็นคนแสดงตัวเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบใจท่าน เพราะสิ่งใดก็ตามที่สูงส่งท่ามกลางมนุษย์เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า

16 พระราชบัญญัติและผู้เผยพระวจนะขยายไปถึงยอห์น ชาวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจาก็ถูกเทศนา และทุกคนก็พลัดถิ่นเข้าไปในอาณาจักรด้วยกำลัง

17 แต่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่มสลายไปได้ง่ายกว่าการที่พระราชบัญญัติจะตกลงมา

18 ผู้ใดหย่าร้างภรรยาของตนและแต่งงานกับคนอื่นก็กระทำผิดประเวณี และผู้ใดหย่าร้างสามีของตนก็ล่วงประเวณี

19 มีเศรษฐีคนหนึ่งที่มีสวนผืนหนึ่งมีสวนส้มและลำไย และใช้ชีวิตทุกวันในสงสารและชื่นชมยินดี

20 มีชายยากจนคนหนึ่งชื่อลาซารัส นอนอยู่ที่ประตูบ้านเต็มไปด้วยแผล

21 และปรารถนาจะพอใจกับสิ่งที่ตกลงมาจากโต๊ะของเศรษฐี และสุนัขก็มาเลียแผลของเขา

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชายยากจนคนนั้นตาย, และถูกทูตสวรรค์อุ้มเข้าไปในอ้อมอกของอับราฮัม. แต่เศรษฐีก็ตายและถูกฝังเช่นกัน

23 เมื่อพระองค์ทรงอยู่กับคนตาย พระองค์ทรงเงยหน้าขึ้นด้วยความเจ็บปวด และเห็นอับราฮัมจากระยะไกล และลาซารัสในครรภ์ของพระองค์

24 พระองค์จึงร้องว่า "บิดาอับราฮัม ขอทรงเมตตาข้าพเจ้าเถิด และส่งลาซารัสไปจุ่มปลายนิ้วของเขาลงในน้ำ และทำให้สิ้นของข้าพเจ้าเย็นลง เพราะข้าพเจ้ากำลังทรมานในเปลวไฟนี้

25 แต่อับราฮัมกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย จงจำไว้ว่าเจ้าได้รับความดีในชีวิตของเจ้า แต่ลาซารัสได้รับความชั่ว บัดนี้เขาได้รับการปลอบโยนที่นี่ และเจ้าก็ถูกทรมาน"

26 เหนือสิ่งทั้งปวงเหล่านี้มีช่องว่างอันใหญ่หลวงระหว่างเรากับท่าน เพื่อคนที่ประสงค์จะข้ามจากที่นี่มาหาท่านจะข้ามไปหาท่านไม่ได้ และผู้ที่มาจากที่นั่นจะข้ามมาหาเราก็ไม่ได้เช่นกัน

27 แล้วพระองค์ตรัสว่า "ข้าพเจ้าขอรับรองท่านทั้งหลายให้ส่งท่านไปที่บ้านบิดาของข้าพเจ้า

28 เพราะข้าพเจ้ามีพี่น้องอีกห้าคน เพื่อจะได้ติดเคื้อนเขา เกรงว่าเขาจะมาที่แห่งการทรมานนี้ด้วย

29 อับราฮัมกล่าวว่า "เขามีโมเสสและผู้เผยพระวจนะ ให้เขาฟัง"

30 แต่พระองค์ตรัสว่า "อับราฮัมพ่อ แต่ถ้าคนตายคนหนึ่งไปหาเขา เขาก็จะกลับใจ"

31 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและผู้เผยพระวจนะ เขาก็จะไม่เชื่อหากมีผู้ใดฟื้นขึ้นมาจากความตาย

17 ⁶¹ 1 พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "เป็นไปได้ที่อุปสรรคจะไม่มา แต่บัดนี้ผู้ใดที่สะดุดมา" 2 จะดีกว่าที่เขาจะให้หินโมแวนคอกแล้วโยนลงไปทะเล มากกว่าที่จะสะดุดกับเด็กเล็กคนหนึ่งเหล่านี้ 3 ระวัง! ถ้าพี่น้องของเจ้าทำบาป จงตำหนิเขา และถ้าเขากลับใจ จงยกโทษให้เขา 4 และถ้าเขาทำบาปต่อท่านวันละเจ็ดครั้ง แล้วกลับมาหาท่านเจ็ดครั้งและพูดว่า 'ข้าพเจ้าขอโทษ' ดังนั้นเจ้าจงให้อภัยเขา 5 อัครสาวกจึงทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอเพิ่มความเชื่อของเราเถิด" 6 พระเยซูเจ้าตรัสว่า "ถ้าท่านมีความเชื่อเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด และกล่าวกับต้นหม่อนนี้ว่า 'จงฉีกตัวลงทะเลเถิด' ดังนั้นเขาจะเชื่อฟังท่าน 7 มีใครบ้างในพวกท่านที่มีคนรับใช้ให้เขาหรือเลี้ยงวัว เมื่อเขากลับบ้านจากทุ่งนา ก็พูดกับเขาว่า 'จงมานั่งที่โต๊ะเถิด' 8 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเตรียมอาหารมือเย็น สวมผ้ากันเปื้อนของท่าน และรับใช้ข้าพเจ้าจนกว่าข้าพเจ้าจะกินและดื่ม หลังจากนั้นเจ้าจะกินและดื่มด้วย? 9 เขา ขอบคุณ คน รับใช้ ด้วย ไหม ที่ ทำ ตาม ที่ เขา ได้รับ บัญชา? 10 คุณ ก็ ทำ อย่าง นั้น เมื่อพวกเจ้าได้ทำทุกอย่างที่ได้รับบัญชาไว้แล้ว จงกล่าวเถิดว่า พวกเราเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ เราได้ทำในสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำ 11 ขณะที่พระองค์กำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเดินทางไประหว่างสะมาเรียกับแคว้นกาลิลี 12 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ก็มีคนโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ ซึ่งยืนอยู่ห่างไกล 13 และเปล่งเสียงว่า "พระเยซูอาจารย์ที่รัก ขอทรงเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด" 14 เมื่อพระองค์ทรงเห็นเขา พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงไปแสดงตัวต่อพวกปุโรหิต" และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อเขาไปพบเขาก็ได้รับการชำระให้สะอาด 15 แต่คนหนึ่งเห็นว่าเขาหายแล้ว จึงหันกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง 16 ก้มลงที่พระบาทของพระเยซูและขอบพระทัยพระทัย และนั่นคือชาวสะมาเรีย 17 พระเยซูตรัสตอบว่า "สิบคนในนั้นไม่ได้รับความสะอาดหรือ" แต่เก้าอยู่ที่ไหน? 18

ไม่มีผู้ใดอีกหรือที่จะกลับใจและถวายเกียรติแด่พระเจ้านอกจากคนแปลกหน้าคนนี้? 19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นเถิด ศรัทธาของคุณช่วยคุณ 20 แต่เมื่อพวกฟาริสีถามพระองค์ว่า "อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไหร่" พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาในลักษณะที่มองเห็นได้ด้วยตาของเจ้า 21 เขาทั้งหลายจะไม่พูดว่า 'ดูเถิดนี่เกิด' หรือ: 'ที่นั่น! เพราะดูเถิด, อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่ท่ามกลางเจ้า. 22 พระองค์ตรัสกับสาวกว่า "เวลาจะมาถึงเมื่อท่านปรารถนาจะได้เห็นวันหนึ่งของบุตรมนุษย์ แต่ท่านจะไม่เห็นพระองค์ 23 เขาจะพูดกับท่านว่า "ดูเถิด! ดูเถิด นี่! อย่าไปหรือตาม 24 เพราะว่าฟ้าแลบส่องมาจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน และส่องแสงทั่วทั้งปวงที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ บุตรมนุษย์จะอยู่ในสมัยของพระองค์อย่างนั้น 25 แต่ก่อนอื่นเขาต้องทนทุกข์ทรมานมาก และถูกคนรุ่นนี้ปฏิเสธ 26 และดังที่เกิดขึ้นในสมัยของโนอาห์ ก็จะเป็นเช่นนั้นในสมัยของบุตรมนุษย์ 27 เขากิน ดื่ม แต่งงาน แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และนำท่วมก็มาทำลายเขาทั้งสิ้น 28 ในทำนองเดียวกัน ดังที่เกิดขึ้นในสมัยของโลท พวกเขากิน ดื่ม ชื้อ ขาย ปลุก สร้าง 29 แต่ในวันที่โลทออกจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันก็ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์และฆ่าเขาทั้งสิ้น 30 จะเป็นเช่นนั้นในวันที่บุตรมนุษย์ถูกเปิดเผย 31 ในวันเดียวกัน ผู้ใดอยู่บนหลังคาและมีของไว้ในบ้านอยู่ในบ้าน อย่าให้ลงมาเอา ในทำนองเดียวกันผู้ที่อยู่ในทุ่งนาอย่าหันกลับไปหาสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเขา 32 จงระลึกถึงภรรยาของโลท 33 ผู้ใดพยายามรักษาชีวิตวิญญาณของตนจะสูญเสียชีวิตวิญญาณ และผู้ใดที่สูญเสียเธอไปจะช่วยให้เธอมีชีวิตอยู่ 34 ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า คนเดียวกันนั้นจะมีสองคนนอนบนเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะได้รับการยอมรับ อีกคนหนึ่งจะถูกปฏิเสธ 35 สองคนจะบดด้วยกัน คนหนึ่งจะได้รับการยอมรับ อีกคนหนึ่งจะถูกปฏิเสธ 36 สอง คน จะ อยู่ ใน ทุ่ง นา คน หนึ่ง จะ รับ การ รับ คน หนึ่ง จะ ถูก ทอดทิ้ง. 37 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ที่ไหน" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ซากศพอยู่ที่ไหน ที่นั้นมีแรมมารวมตัวกัน"

18

1 พระองค์ทรงบอกอุปมาเรื่องหนึ่งแก่เขาว่า ให้อธิษฐานเสมอและไม่ยอมแพ้ 2 และกล่าวว่า "มีผู้พิพากษาคนหนึ่งในเมืองที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่กลัวผู้ใดเลย 3 มีหญิงม่ายคนหนึ่งในเมืองเดียวกันมาหาพระองค์และกล่าวว่า "ขอทรงพิทักษ์ความยุติธรรมต่อหน้าศัตรูของข้าพเจ้าเถิด" 4 พระองค์ไม่ยอมเป็นเช่นนั้นเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้น เขาก็คิดในใจว่า "ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่กลัวพระเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่กลัวผู้ช่วยคนใดเลย 5 แต่ข้าพเจ้าจะให้ความยุติธรรมกับหญิงม่ายคนนี้ เพราะเธอกำลังทำให้ข้าพเจ้าลำบากมาก เพื่อที่เธอจะได้ไม่มาทำอะไรกับข้าพเจ้าในที่สุด" 6 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงฟังคำพูดของผู้พิพากษาที่ไม่ชอบธรรม" 7 พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกสรรซึ่งร้องทูลพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์จะทรงยินยอมอยู่กับเขาหรือ? 8 ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า อีกไม่นานพระองค์จะทรงฟื้นฟูความยุติธรรมของเขา แต่เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา คุณคิดว่าพระองค์จะพบศรัทธาบนแผ่นดินโลกหรือไม่? 9 พระองค์ตรัสอุปมานี้แก่บางคนที่ยืนยันฐานว่าชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่น 10 มีคนสองคนขึ้นไปที่พระวิหารเพื่ออธิษฐาน คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี อีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี 11 ฟาริสียืนอธิษฐานกับตัวเองว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น โจร คนไม่ชอบธรรม ล่วงประเวณี หรือเหมือนคนเก็บภาษีคนนี้" 12 ข้าพเจ้าอดอาหารสัปดาห์ละสองครั้ง และให้หนึ่งในสิบของทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ากิน 13 และคนเก็บภาษียืนอยู่ห่าง ๆ และไม่ยอมเงยหน้าขึ้นฟ้า แต่ทบทวนหน้าอกและกล่าวว่า "พระเจ้าโปรดเมตตาข้าพระองค์คนบาป" 14 ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้ลงไปที่ยี่สิบของเนินโดยชอบธรรม ไม่ใช่อย่างนั้น เพราะผู้ที่ยกย่องตัวเองจะได้รับความอ่อนน้อมถ่อมตน และผู้ที่ถ่อมตนจะได้รับการยกย่องให้สูง 15 เขาก็ นำ เด็ก เล็ก มา ให้ เขา สัมผัส เขา ด้วย แต่เมื่อสาวกเห็นแล้วก็ตำหนิเขา 16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามาหาพระองค์และตรัสว่า "ขอให้เด็กมาหาเรา และอย่าขัดขวางเขา เพราะนั่นคืออาณาจักรของพระเจ้า" 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กจะไม่เข้าราชอาณาจักร 18 ผู้ปกครองคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" 19 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงเห็นด้วยกับเรา" ไม่มีใครดินออกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว 20 คุณรู้พระบัญญัติที่ว่า "อย่าล่วงประเวณี เจ้าอย่าฆ่า เจ้าอย่าขโมย เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าจงให้เกียรติพ่อและแม่ของเจ้า" 21 พระองค์ตรัสว่า "ข้าพเจ้าเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้ตั้งแต่ริ้วเยว" 22 เมื่อพระเยซูทรงไต่ถามเช่นนั้น พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้ายังขาดสิ่งหนึ่งอยู่" ชายทุกอย่างที่เจ้ามีและมอบให้คนยากจน แล้วเจ้าจะมีสมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามาเถิด 23 เมื่อเขาไต่ถามเช่นนั้น เขาก็เศร้าโศก เพราะเขาร่ำรวยมาก 24 แต่พระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาและตรัสว่า "มันยากเพียงใดสำหรับคนรวยที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า"

25 อรุณจะทะเลาะด่าเข้มนได้ง่ายกว่าที่เศรษฐีจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า
26 คนที่ได้ยินสิ่งเหล่านี้จึงพูดว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้"
27 แต่พระองค์ตรัสว่า "สิ่งที่เป็นไปได้กับมนุษย์ก็เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า"
28 เปโตรจึงกล่าวว่า "ดูเถิด เราละทิ้งทุกสิ่งและติดตามท่าน
29 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดละทิ้งบ้าน หรือภรรยา หรือพี่น้อง
หรือบิดามารดา หรือบุตรธิดา เพื่อเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30
ผู้จะไม่ได้รับอีกหลายครั้งในกาลเวลานี้ และชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึง
31 พระองค์ทรงนำอัครสาวกสิบสองคนไปกับเขาและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เรากำลังจะขึ้นไปเยรูซาเล็ม
และทุกสิ่งที่คุณเคยได้ยินว่าพระเยซูบุตรมนุษย์เขียนไว้ว่าจะเสร็จสมบูรณ์"
32 เพราะว่าพระองค์จะถูกส่งมอบให้กับคนต่างชาติ และเขาจะถูกเยาะเย้ย ถูกด่าทอ และถ่มน้ำลายออกมา 33
และเขาจะถูกเยียดพระองค์และฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์จะฟื้นคืนมาอีก
34 แต่เขาทั้งหลายไม่เข้าใจ และคำพูดก็ถูกซ่อนไว้ไม่ให้เขารู้ และไม่รู้ว่าพูดอะไร
35 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เยรีโค ก็มีชายตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมถนน
36 แต่เมื่อพระองค์ได้ยินเสียงประชาชนที่เดินผ่านไป พระองค์จึงถามว่าพวกเขาเป็นอะไร
37 แล้วเขาก็ประกาศให้พระองค์ทราบว่าเขาเป็นเยชูชาชาวนาซาเร็ธเดินผ่านไป
38 เขาก็ร้องว่า "พระเยซูบุตรดาวิด ขอทรงเมตตาข้าพเจ้าเถิด"
39 แต่คนที่เดินไปข้างหน้าขว้างขว้างเขาว่าเยชูช แต่เขาร้องร้องมากขึ้นว่า "บุตรดาวิดเอ๋ย ขอทรงเมตตาข้าพเจ้าเถิด"
40 แต่พระเยซูทรงยืนนิ่งและสั่งให้นางมาหาพระองค์ เมื่อพวกเขาพาเขาเข้ามาใกล้เขา เขาก็ถามเขา 41
และพูดว่า "คุณต้องการให้ฉันทำอะไรให้คุณ" เขาก็ตอบว่า "ข้าแต่พระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็นอีกครั้ง"
42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงดูเถิด" ครีธาของคุณช่วยคุณ
43 เขาเห็นและเดินตามพระองค์ไปพร้อมกับสรรพสิริพระเจ้านี้ และผู้คนที่ปวงที่ได้เห็นสิ่งเหล่านี้สรรเสริญพระเจ้า

19

1 พระองค์จึงเข้าไปผ่านเมืองเยรีโค 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส เป็นผู้ปกครองคนเก็บภาษี
และร่ำรวย 3 เขาปรารถนาจะเห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นใคร แต่ไม่สามารถทำได้ต่อหน้าประชาชน
เพราะพระองค์ทรงตัวเล็ก 4 พระองค์จึงวิ่งไปข้างหน้าและปีนขึ้นไปบนต้นหม่อน เพื่อเขาจะได้เห็นเขา
เพราะเขาต้องผ่านไปที่นี่ 5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงสถานที่นั้น พระองค์เงยหน้าขึ้นและตรัสกับเขาว่า
"ศักเคียส จงรีบลงมาจากต้นหม่อนนี้วันนี้ฉันต้องหยุดที่บ้านของคุณ 6
พระองค์จึงลงมาจากต้นหม่อนอย่างเร่งรีบและรับพระองค์ด้วยความยินดี 7 เมื่อเขาเห็นเช่นนั้น เขาก็รีบและพูดว่า
"เขามาหาคนบาปแล้ว" 8 ศักเคียสมาเฉพาะพระพักตร์พระเยซูไว้และตรัสว่า "ดูเถิด ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพเจ้าให้ครึ่งหนึ่งของทรัพย์สินของข้าพเจ้าแก่คนยากจน และถ้าข้าพเจ้าหลอกหลวงผู้ใดแล้ว ข้าพเจ้าจะคืนสี่เท่า 9
พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงพระนิเวศนี้แล้ว เพราะเขาเป็นบุตรชายของอับราฮัมด้วย" 10
เพราะว่าบุตรมนุษย์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยสิ่งที่สูญหายให้รอด 11 ขณะที่พวกเขากำลังฟังอยู่
พระองค์ทรงบอกอุปมาเรื่องหนึ่งด้วย เพราะพระองค์อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม
และพวกเขาคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะเปิดเผยทันที 12 และกล่าวว่า
"ชายผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งได้ไปไกลเข้าไปในแผ่นดินหนึ่ง เพื่อจะได้ราชอาณาจักแล้วกลับมา" 13
พระองค์ทรงใช้คนรับใช้ของพระองค์สิบคน และให้เงินสิบปอนด์แก่เขา และตรัสกับเขาว่า
"ค้าขายกับเขาจนกว่าข้าพเจ้าจะกลับมา" 14 แต่พลเมืองของเขาเป็นศัตรูกับเขา และส่งชาวसारตามเขาไปว่า
"เราไม่ต้องการให้เขาปกครองเรา" ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขากลับมาอีกครั้ง,
หลังจากที่เขาได้รับราชอาณาจักแล้ว, เขาเรียกผู้รับใช้คนเดิมที่เขาให้เงิน,
เพื่อเขาจะได้รู้ว่าแต่ละคนทำอะไร. 16 แล้วคนแรกก็มาและพูดว่า "ข้าแต่พระเจ้า
ปอนด์ของพระคุณมีเงินได้สิบปอนด์" 17 พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า "โอ ท่านผู้รับใช้ที่เคร่งศาสนา
เพราะท่านซื้อสัตย์น้อยที่สุด ท่านจึงจะมีอำนาจเหนือสิบเมือง" 18 คนที่สองมาและพูดว่า "ข้าแต่พระเจ้า
ปอนด์ของพระคุณมีเงินได้ห้าปอนด์" 19 พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า "และเจ้าจะอยู่เหนือห้าเมือง" 20
และคนที่สามก็มาและตรัสว่า "ข้าแต่พระเจ้า ดูเถิด นี่คือนับของพระคุณซึ่งข้าพระองค์เก็บไว้ในผ้าเช็ดหน้า 21
ข้าพเจ้ากลัวท่าน เพราะท่านเป็นคนเข้มงวด คุณเอาสิ่งที่คุณยังไม่ได้วางลงและเก็บเกี่ยวสิ่งที่คุณยังไม่ได้หว่าน
22 พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าจะพิพากษาเจ้าจากปากของเจ้า ท่านรู้หรือไม่ข้าพเจ้าเป็นคนเข้มงวด
จงเอาสิ่งที่คุณยังไม่ได้วางลง และเก็บเกี่ยวสิ่งที่คุณยังไม่ได้หว่าน? 23
เหตุใดท่านจึงไม่ใส่เงินของข้าพเจ้าลงในตัวแลกเงิน? และถ้าฉันมา ฉันคงเรียกด้วยดอกเบี้ย 24
พระองค์ตรัสกับคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า "จงเอาเงินปอนด์จากเขา และมอบให้แก่ผู้ที่มีเงินสิบปอนด์" 25
เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า พระคุณมีเงินสิบปอนด์แล้ว" 26 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า "ผู้ที่มี
แต่จากผู้ที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่คุณมีก็จะถูกยึดไป 27 แต่ศัตรูของข้าพเจ้าที่ไม่ทรงต้องการให้เราปกครองเขา
จงนำเขามาที่นี่และฆ่าเขาต่อหน้าเรา 28 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปที่กรุงเยรูซาเล็ม 29
และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระองค์เสด็จเข้าใกล้เบธพาเลและเบธานี
และมาถึงภูเขายี่สิบสามเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคน 30 คนไปหาสานศิษย์ของพระองค์
โดยกล่าวว่า "จงไปที่ตรงข้าม" และเมื่อเจ้าเข้าไป คุณจะพบลูกม้าที่ถูกมัดไว้ ซึ่งไม่มีใครเคยนั่งมาก่อน

ปลดมันออกแล้วนำมาที่นี่! 31 และถ้าผู้ใดถามท่านว่าทำไมท่านจึงแก้เชือกผูก จงกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการเขา' 32 คนที่ถูกส่งมาก็ไปพบตามที่พระองค์ตรัสไว้ 33 เมื่อเขาแก้เชือกกลา นายของเขาก็ถามเขาว่า "ทำไมท่านจึงแก้เชือกลูกมา" 34 แต่พวกเขาบอกว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการเขา" 35 เขาจึงนำมันมาให้พระเยซู แล้วโยนเสื้อผ้าของเขาลงบนลูกมา แล้ววางพระเยซูไว้บนนั้น 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาก็กางเสื้อผ้าของตนตามถนน 37 เมื่อพระองค์ใกล้เนินเขามะกอกเทศแล้ว ฟุ้งชนทั้งหลายของสาวกของพระองค์ก็เริ่มสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดังสำหรับการกระทำทั้งสิ้นที่พวกเขาได้เห็น 38 และกล่าวว่า "กษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นสุข" สันติสุขจงอยู่ในสวรรค์และสง่าราศีในสวรรค์! 39 พวกฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนจึงทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ โปรดต่อต้านสาวกของพระองค์เถิด" 40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนเหล่านี้เจียบ ก้อนหินก็จะร้อง 41 เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาใกล้ พระองค์ทรงมองไปที่เมืองนั้น และร้องไห้เพราะเมืองนั้น 42 กล่าวว่า "ถ้าท่านรู้ในเวลานี้ว่าอะไรจะเป็นประโยชน์ต่อสันติสุขของท่าน" แต่ตอนนี้มันถูกซ่อนไว้จากสายตาของคุณ 43 เพราะวาระวันเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะสร้างกำแพงล้อมรอบเจ้าและลูกหลานของเจ้า และจะล้อมเจ้าไว้ และทำให้เจ้ากลัวทุกที่ 44 และเขาทั้งหลายจะบดขยี้เจ้า และไม่ทิ้งก้อนหินไว้ที่อีกก้อนหนึ่ง เพราะเจ้าไม่รู้วาระเวลาที่เจ้าทุกข์ทรมาน 45 พระองค์จึงเข้าไปในพระวิหารและเริ่มขับไล่คนที่ขายของออกไป 46 และตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'บ้านของเราจะเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน'" แต่เจ้าได้ทำให้มันกลายเป็นถ้ำของโจร 47 พระองค์ทรงสอนทุกวันในพระวิหาร แต่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์และประชาชนผู้สวดสัจดีที่สุดพยายามจะฆ่าพระองค์ 48 แต่ไม่พบวิธีที่จะฆ่าพระองค์ เพราะประชาชนทั้งปวงเกาะพระองค์และไต่ขึ้นพระองค์

20

1 และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันที่พระองค์ทรงสอนผู้คนในพระวิหารและสั่งสอนพระกิตติคุณ คือพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์มาหาพระองค์พร้อมกับพวกเอ็ลเดอร์ 2 และทูลพระองค์ว่า "จงบอกเราเถิด ท่านทำเช่นนี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร หรือใครให้สิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่ท่าน"

3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าจะถามท่านทั้งหลายด้วย 4 บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์"

5 แต่เขาทั้งหลายคิดถึงกับตัวเองว่า "ถ้าเราพูดจากสวรรค์ เขาจะพูดว่า 'ทำไมท่านไม่เชื่อเขา'

6 แต่ถ้าเราพูดจากมนุษย์ ประชาชนทั้งปวงจะขว้างเราด้วยหิน เพราะเขายินกรานว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ

7 เขาตอบว่า เขาไม่รู้วามันมาจากไหน

8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เรามีได้บอกท่านทั้งหลายว่าเราทำเช่นนี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร

9 พระองค์ทรงเริ่มบอกอุปมานี้แก่ประชาชนว่า "ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นและให้คนทำสวนองุ่นเข้า และออกไปนอกประเทศในช่วงเวลาที่ดี

10 ในสมัยของพระองค์พระองค์ทรงส่งคนรับใช้คนหนึ่งไปหาคนปลูกองุ่น

เพื่อเขาจะได้ให้ผลจากสวนองุ่นแก่พระองค์ แต่คนปลูกเถาวัลย์ทุบตีเขาและปล่อยให้เขาวางเปล่า

11 พระองค์ทรงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่เขาทุบตีพระองค์ด้วย และเยาะเย้ยพระองค์ และปล่อยให้พระองค์วางเปล่า

12 พระองค์ทรงส่งคนที่สามไป แต่เขาก็ทุบตีพระองค์ด้วยเลือดและขับไล่พระองค์ออกไป

13 แล้วเจ้านายแห่งสวนองุ่นจึงทูลว่า "ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร" เราจะส่งพระบุตรที่รักของเรามา

พวกเขาจะอายที่จะหลบเลี่ยงมัน

14 แต่เมื่อคนปลูกองุ่นเห็นบุตรชาย เขาก็คิดในใจว่า "นี่คือมรดก มาเถอะ ให้เราฆ่าเขาเถิด เพื่อมรดกจะเป็นของเรา"

15 เขาทั้งหลายผลักเขาออกจากสวนองุ่นและฆ่าเขา เจ้าแห่งสวนองุ่นจะทำอะไรกับพวกเขา?

16 เขาจะเสด็จมาฆ่าคนปลูกองุ่นเหล่านี้ และมอบสวนองุ่นของตนให้แก่ผู้อื่น เมื่อพวกเขาไต่ขึ้นเช่นนี้

พวกเขาก็พูดว่า "จงห่างไกลจากเจ้าเถิด"

17 แต่พระองค์ทรงทอดพระเนตรพวกเขาและกล่าวว่า "แล้วสิ่งที่เขียนไว้คืออะไร (สดุดี 118:22)

"ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธได้กลายเป็นศิลาหัวมุม"

18 ผู้ใดล้มลงบนศิลานี้จะถูกแตก แต่ผู้ที่ล้มลงบนศิลานี้จะถูกบดขยี้

19 พวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่พยายามจะวางมือบนพระองค์ในชั่วโมงนั้นเอง, และกลัวผู้คน, เพราะพวกเขาเข้าใจว่าพระองค์ตรัสอุปมานี้กับพวกเขา.

20 เขาทั้งหลายจึงไล่ตามพระองค์ไป และส่งคนไปแสวงหาเป็นเครื่องศาสนา เพื่อจะได้จับเขาพูด

เพื่อจะได้มอบพระองค์ให้อยู่ในสิทธิอำนาจและสิทธิอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด

21 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า เรารู้ว่าท่านพูดและสอนอย่างจริงใจ และไม่เคารพสิทธิอำนาจของผู้ใดเลย แต่ท่านสอนทางของพระผู้เป็นเจ้าอย่างถูกต้อง"

22 ถูกต้องไหมที่เราจะให้ภาษีแก่ซีซาร์

23 แต่พระองค์ทรงเห็นเล่ห์เหลี่ยมของเขาก็จึงตรัสกับเขาว่า 24

จงแสดงเงินให้ข้าพเจ้าดู เขามีภาพและจารึกอะไร? แต่พวกเขาบอกว่า "ของซีซาร์"

25 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงถวายสิ่งที่เป็นอย่างซีซาร์ให้แก่ซีซาร์ และมอบสิ่งที่เป็นอย่างพระเจ้าแด่พระเจ้า"

๒๖ และพวกเขาไม่สามารถยับยั้งพระองค์ได้เมื่อมีพระวจนะต่อหน้าผู้คน, และประหลาดใจในคำตอบของพระองค์, และเจียบ.

27 แล้วพวกชาดูสีบางคนก็เชื่อว่าไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์จึงมาหาพระองค์และทูลถามพระองค์
 28 ทูลว่า "อาจารย์ข้า โมเสสเขียนถึงเราว่า "ถ้าพี่น้องคนหนึ่งตายแล้วมีภรรยา และเขาตายโดยไม่มียูบตร
 ให้พี่ชายของเขาได้รับภรรยาและเลี้ยงดูลูกหลานของน้องชายของเขา"
 29 บัดนี้มีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกได้รับภรรยาและเสียชีวิตโดยไม่มียูบตร
 30 คนที่สองก็จับเขาไป 31
 คนที่สาม ทั้งเจ็ดคน และไม่ทั้งบุตรไว้และตาย
 32 ในที่สุด หญิง คน นั้น ก็ ตาย ด้วย
 33 บัดนี้ในการฟื้นคืนพระชนม์ นางจะเป็นภรรยาของใครท่ามกลางพวกเขา เพราะทั้งเจ็ดมีเธอเป็นภรรยา
 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "คนทั้งหลายของโลกแต่งงานกัน
 35 แต่คนที่คู่ควรที่จะได้มาซึ่งโลกนั้นและการฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย จะไม่แต่งงานหรือแต่งงาน
 36 เพราะเขาจะตายไม่ได้อีกต่อไป เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้า
 เพราะเขาเป็นบุตรแห่งการฟื้นคืนพระชนม์
 37 แต่โมเสสยังบอกด้วยว่าคนตายจะฟื้นขึ้นมาในพุ่มไม้ เพราะเขาถูกเรียกว่าพระเจ้าพระเจ้าของอับราฮัม
 พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ
 38 แต่พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เพราะเขาทั้งปวงมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์
 39 แล้วพวกธรรมาจารย์บางคนจึงตอบว่า "อาจารย์ ท่านพูดถูกต้องแล้ว"
 40 เขาไม่กล้าทูลขอพระองค์อีกเลย
 41 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เขาพูดอย่างไรว่าพระคริสต์เป็นบุตรดาวิด"
 42 ดาวิดเองก็กล่าวไว้ในหนังสือสดุดี (สดุดี 110:1) ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
 'จงนั่งที่ขวามือของเรา 43
 จงกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่วางเท้าสำหรับเท้าของเจ้า"
 44 ดาวิดจึงเรียกเขาวานาย แล้วเขาเป็นบุตรชายของเขาได้อย่างไร?
 45 แต่เมื่อประชาชนทั้งปวงฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า 46
 "จงระวังพวกธรรมาจารย์ที่อยากจะสวมเสื้อคลุมยาวไปไหนมาไหน และยินดีที่จะได้รับการต้อนรับในตลาด
 และขบถที่หัวธรรมศาลาและที่โต๊ะ
 47 พวกเขากินบ้านของหญิงม่ายและอริชฐานเป็นเวลานานเพื่อเห็นแก่รูปร่างหน้าตา
 พวกเขาจะได้รับการพิพากษาที่รุนแรงกว่า"

21

1 เขาเงยหน้าขึ้นและเห็นคนร่ายกำลังวางเครื่องบูชาของตนไว้ในหีบของพระเจ้า
 2 พระองค์ทรงเห็นหญิงม่ายที่นำสงสารคนหนึ่งใส่ใส่ในสองตัว
 3 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า หญิงม่ายที่นำสงสารคนนี้ทุ่มเทมากกว่าคนทั้งสัน
 4 เพราะว่าคนทั้งปวงได้ทุ่มเทจากความอุดมสมบูรณ์ของตนเพื่อเป็นเครื่องบูชา
 แต่นางได้ทุ่มเททุกอย่างที่นางมีชีวิตอยู่ด้วยความยากจนของนาง
 5 เมื่อบางคนกล่าวถึงพระวิหารว่าประดับด้วยหินและอัญมณีชั้นดี เขาจึงกล่าวว่า 6
 เวลาจะมาถึงเมื่อในบรรดาสิ่งทั้งปวงที่ท่านเห็นจะไม่มีก้อนหินก้อนใดเหลืออยู่บนก้อนอื่นที่จะไม่แตกหัก
 7 แต่เขาถามพระองค์ว่า "อาจารย์ข้า เมื่อไหร่จะเกิดเหตุนี้" และอะไรคือสัญญาณที่จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่?
 8 แต่พระองค์ตรัสว่า "จงระวัง อย่าให้หลงเชื่อ เพราะหลายคนจะมาในนามของเราและกล่าวว่า 'คือเรา' และ
 'เวลามาถึงแล้ว' - อย่าทำตามพวกเขา!"⁶⁵
 9 แต่เมื่อท่านได้ยินเรื่องสงครามและการกบฏ เพราะสิ่งนี้ต้องมาก่อน แต่จุดจบยังไม่เร็วนัก
 10 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ผู้คนจะลุกขึ้นต่อต้านประชาชาติ และอาณาจักรต่อราชอาณาจักร
 11 และจะมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ โรคระบาด และเวลาที่มรคาแพง
 และความหวาดกลัวและหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่จากฟ้าสวรรค์
 12 แต่ก่อนทั้งสันเขาจะจับเจ้าและข่มเหงเจ้า และจะมอบเจ้าไปยังธรรมศาลาและคุกของเขา
 และไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และเจ้านายเพราะเห็นแก่นามของเรา
 13 นี่ จะ เป็น พยาน ให้ ท่าน
 14 เหตุฉะนั้น จง ระลึก ไว้ ว่า พวก ท่าน จะ ไม่ กังวล ว่า พวก ท่าน จะ ตอบ ด้วย ตัว เอง อย่างไร.
 15 เพราะเราจะประจานปากและสติปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งปวงของท่านจะด้านทานหรือขัดแย้งไม่ได้
 16 แต่พ่อแม่ พี่น้อง ญาติพี่น้อง และเพื่อนฝูงของเจ้าจะมอบตัวเจ้า และเขาจะฆ่าพวกเจ้าบางคน
 17 และทุกคนจะเกลียดชังท่านเพราะเห็นแก่นามของเรา
 18 และผมของเจ้าจะไม่ร่วงไป
 19 ถ้าท่านอดทน ท่านจะได้ชีวิต
 20 แต่เมื่อท่านเห็นเยรูซาเล็มถูกล้อมด้วยกองทัพ จงรู้ว่าความรกร้างของมันมาถึงแล้ว
 21 แล้วผู้ที่อยู่ในเมืองให้หนีไปบนภูเขา และให้ผู้ที่อยู่ในเมืองออกไป และผู้ที่อยู่ในชนบทต้องไม่เข้ามา
 22 เพราะวันนั้นคือการลงโทษ เพื่อสิ่งที่เขียนไว้จะสำเร็จลง
 23 แต่วิบัติแก่คนที่ตั้งครุฑและให้หมมบุตรในสมัยนั้น! เพราะจะมีความทุกข์ยากอย่างยิ่งใหญ่หลวงบนแผ่นดินโลก
 และจะเกิดความโกรธเกรี้ยวต่อประชาชนคนนี้ 24

และเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกนำมาเป็นเชลยท่ามกลางประชาชนชาติทั้งปวง
และเยเรซาเล็มจะถูกคนต่างชาติเหยียบย่ำไว้ได้เท่า จนกว่าเวลาของคนต่างชาติจะสำเร็จ
25 และจะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ และในดวงจันทร์ และในดวงดาว และบนแผ่นดินโลกผู้คนจะกลัว
และพวกเขาจะกลัว เพราะทะเลและคลื่นของน้ำจะคาราม
26 และมนุษย์จะอ่อนแอด้วยความกลัว และด้วยความคาดหวังในสิ่งที่จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกทั้งปวง
เพราะอำนาจของฟ้าสวรรค์จะสั่นคลอนเช่นกัน
27 แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่.
28 แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น จงเงยหน้าขึ้น เพราะการไถ่ของเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
29 พระองค์ทรงตรัสอุปมาเรื่องหนึ่งแก่เขาว่า "ดูต้นมะเดื่อและต้นไม่ทั้งปวงดูสิ 30
ถ้ามันแตกหน่อในตอนนี้และท่านทั้งหลายเห็น ท่านเองก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว
31 ดังนั้นเมื่อท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ใกล้เข้ามา จงรู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แค่เอื้อม
32 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ผ่านไปจนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น
33 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่ผ่านไป
34 แต่จงระวังอย่าให้ใจของท่านถูกถ่วงด้วยอาหารและเครื่องดื่ม และด้วยความห่วงใยเรื่องอาหาร
และอย่าให้วันนี้มาถึงท่านอย่างรวดเร็วเหมือนบ่วง
35 เพราะว่าพระองค์จะเสด็จมาบนคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกอย่างกะทันหัน
36 เหตุฉะนั้นจงตื่นอยู่เสมอ และอธิษฐานขอให้ท่านเข้มแข็งที่จะหนีจากสิ่งทั้งปวงที่กำลังจะเกิดขึ้น
และยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์บุตรมนุษย์
37 พระองค์ทรงสอนในพระวิหารในเวลากลางวัน
และกลางคืนพระองค์เสด็จไปพักค้างคืนบนภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ
38 ประชาชนทั้งปวงจึงไปหาพระองค์แต่เช้าเพื่อฟังพระองค์ในพระวิหาร

22

1 และงานเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อซึ่งเรียกว่าอีสเตอร์ก็ใกล้เข้ามาแล้ว 2
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็พยายามจะฆ่าพระองค์ เพราะเขากลัวประชาชน 3
ชาตานใดเข้าไปในยูดาห์ชื่ออิสคาริโอท ซึ่งเป็นอัครสาวกสิบสองคน 4
พระองค์จึงเสด็จไปพูดกับพวกปุโรหิตใหญ่และนายร้อย เขาต้องการมอบเขาให้พวกเขาอย่างไร 5
เขาทั้งหลายก็ขึ้นขมยินดีและสัญญาว่าจะให้เงินแก่พระองค์ 6 พระองค์จึงตกลง
และขอโอกาสมอบพระองค์โดยปราศจากเสียงดัง 7 แล้วก็มาถึงวันแห่งขนมปังไร้เชื้อ
ซึ่งในวันนั้นต้องถวายลูกแกะปัสกาล 8 พระองค์จึงใช้เปโตรและยอห์นไปว่า "จงไปเตรียมลูกแกะปัสกาลให้เรา
เพื่อเราจะได้อีกิน" 9 แต่เขาถามพระองค์ว่า "พระองค์ต้องการให้เราเตรียมไว้ที่ไหน" 10 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด
เมื่อท่านเข้าไปในเมือง ท่านจะพบชายคนหนึ่งถือเหยือกน้ำ จงตามเขาเข้าไปในเรือนที่เขาเข้าไป 11
และทูลเจ้านายของบ้านว่า 'พระอาจารย์ได้ส่งพระวณะมายังเจ้าว่า
'ห้องที่ข้าพเจ้าจะกินลูกแกะปัสกาลกับสาวกของเรายูที่นี่' 12 พระองค์จะทรงแสดงห้องโถงใหญ่พร้อมหมอนอิง
ที่นั่นมันเตรียม 13 เขาทั้งหลายไปหาตามที่พระองค์ตรัสไว้ และเตรียมลูกแกะปัสกาล 14
เมื่อถึงเวลาก็พระองค์ทรงนั่งลงและอัครสาวกก็อยู่กับพระองค์ 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า
"เราปรารถนาอย่างจริงใจที่จะกินลูกแกะปัสกาลกับท่านก่อนที่จะเราจะทนทุกข์" 16 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า
เราจะไม่กินมันอีกจนกว่ามันจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า 17
พระองค์ทรงหยิบถ้วยนั้นมาขอบพระคุณและตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้และแบ่งให้กันทั้งหลาย 18
เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า 'จากนี้ไปเราจะไม่ได้ดื่มผลจากเถาองุ่นจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง' 19
พระองค์จึงหยิบขนมปังมาขอบพระคุณ และหักขนมปังนั้นให้เขาว่า
"นี่คือร่างกายของเราซึ่งประทานให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำเช่นนั้นเพื่อระลึกถึงเรา 20
พระองค์ทรงหยิบถ้วยหลังอาหารและตรัสว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา ซึ่งถูกเทออกมาเพื่อท่าน"
21 แต่ดูเถิด, มือของผู้ทรยศข้าพเจ้าอยู่ใกล้กับข้าพเจ้าเหนือโต๊ะ 22 เพราะว่าบุตรมนุษย์จะดำเนินไปตามที่บัญญัติไว้
แต่บัดนี้คนที่เขาถูกทรยศ! ๒๓ และเขาทั้งหลายเริ่มถามกันว่าใครในพวกเขาจะทำเช่นนี้ 24
มีการทะเลาะวิวาทกันในหมู่เขาด้วย ซึ่งถือว่าการทะเลาะวิวาทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกเขา 25
พระองค์ตรัสกับเขาว่า "กษัตริย์แห่งประชาชาติปกครอง และผู้มีอำนาจของเขาเรียกว่าเจ้านายแห่งความเมตตา" 26
แต่ท่านไม่อยู่ แต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาพวกท่านจะเป็นเหมือนคนสุดท้าย และผู้สูงศักดิ์ที่สุดเหมือนคนรับใช้ 27
เพราะว่าผู้ที่นั่งโต๊ะหรือผู้ที่ปรนนิบัติใดใหญ่กว่ากัน ไม่ใช่คนที่นั่งโต๊ะหรือ?
แต่ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกท่านในฐานะผู้รับใช้ 28 แต่ท่านเป็นผู้อดทนกับเราในการทดลองของเรา 29
และเราจะให้ราชอาณาจักรแก่เจ้าตามที่พระบิดาของเราได้บัญชาเรา 30
เพื่อเจ้าจะได้กินและดื่มที่โต๊ะของเราในราชอาณาจักรของเรา
และนั่งบนบัลลังก์และพิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอล 31 ซิโมน ซิโมน ดูเถิด ชาตานปรารถนาท่าน
เพื่อจะร่อนท่านเหมือนข้าวสาลี 32 แต่ข้าพเจ้าได้อธิษฐานเพื่อท่านเพื่อความเชื่อของท่านจะไม่เลือนหายไป
และเมื่อท่านเปลี่ยนใจเลื่อมใส จงเสริมสร้างความเข้มแข็งให้พี่น้องของท่าน 33 พระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า
"ข้าแต่พระเจ้าข้าพเจ้าพระองค์พร้อมจะไปกับพระองค์ในคุกและตาย" 34 พระองค์ตรัสว่า "เปโตรเอ๋ย
เราบอกท่านทั้งหลายว่า วันนี้ท่านจะไม่ยอมร้องจนกว่าจะปฏิเสธสามครั้งว่าท่านรู้จักเรา" 35 พระองค์ตรัสกับเขาว่า

"เมื่อใดก็ตามที่เราส่งท่านออกไปโดยปราศจากถุง ไม่มีถุง และไม่มีรองเท้า ท่านทั้งหลายเคยขาดหรือ? พวกเขากล่าวว่า: ไม่เคย 36 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "แต่บัดนี้ผู้ที่มีกระเป๋าเงินให้เอาไปและถุงด้วย และผู้ที่ไม่มีกระเป๋าก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนและซื้อดาบ" 37 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้สิ่งที่เขียนไว้จะต้องได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในตัวข้าพเจ้าว่า "เขาถูกนับเป็นหนึ่งในบรรดาผู้กระทำชั่ว" เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ก็จะเสร็จสมบูรณ์เช่นกัน

38 เขาก็กล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า ดุเถิด นี่คือดาบสองเล่ม พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พอแล้ว" 39 พระองค์จึงเสด็จออกไปที่ภูเขามะกอกเทศตามธรรมเนียมของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป 40 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงอธิษฐานเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไม่ตกอยู่ในการล่อลวง" 41

พระองค์ทรงนึกตัวเองห่างจากเขาเพียงก้อนหินเดียว และคุกเข่าลง 42 อธิษฐานว่า "พระบิดาข้า ถ้าพระองค์ประสงค์ ขอทรงเอาถ้วยนี้ไปจากข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่ความประสงค์ของฉันทัน แต่เป็นของพระองค์" 43

ทูตสวรรค์จากสวรรค์ก็ปรากฏต่อพระองค์และเสริมกำลังพระองค์ ๔๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงต่อสู้กับความตาย, และสวดอ่อนน้อมอย่างแรงกล้ามากขึ้น. แต่เหงื่อของเขากลายเป็นเหมือนหยดเลือดที่ตกลงสู่พื้น 45 พระองค์จึงลุกขึ้นจากการอธิษฐาน และเสด็จมาหาเหล่าสาวกของพระองค์ และพบว่าเขาหลับด้วยความโศกเศร้า 46 และตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านทั้งหลายถึงหลับ? จงลุกขึ้นอธิษฐาน เพื่อไม่ให้ตกอยู่ในการล่อลวง" 47 แต่ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่ ก็มีคณะมา คนหนึ่งในสิบสองคนชื่อยูดาสก็เดินไปก่อนเขาและเข้าหาพระเยซูเพื่อจูบพระองค์ 48

พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ยูดาสเอ๋ย เจ้าทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ" 49

แต่เมื่อคนที่อยู่รอบข้างเขาเห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้น เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า เราจะติดด้วยดาบไหม" 50

คนหนึ่งในกลุ่มนั้นก็ฟาดคนรับใช้ของมหาปุโรหิตและตัดหูขวาของเขา 51 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "หยุดเถิด" พระองค์ทรงแตะหูของพระองค์และทรงรักษาพระองค์ให้หาย 52

พระเยซูตรัสกับพวกปุโรหิตใหญ่และนายร้อยของพระวิหาร และแก่พวกผู้ใหญ่ที่มาหาพระองค์ว่า "ท่านทั้งหลายออกไปพร้อมกับดาบและไม่เท้าเหมือนไปหาฆาตกร" 53 เราอยู่กับท่านทุกวันในพระวิหาร และท่านมิได้วางมือกับเรา แต่เป็นเวลาที่ของคุณและพลังแห่งความมืด" 54

แต่เขาทั้งหลายจับพระองค์และนำพระองค์ไปพาพระองค์ไปยังพระราชวังของมหาปุโรหิต แต่เปโตรเดินตามมาจากระยะไกล 55 เขาก็จุดไฟกลางลานและนั่งลงด้วยกัน เปโตรก็นั่งลงท่ามกลางพวกเขา 56

แล้วสาวใช้คนหนึ่งเห็นพระองค์นั่งอยู่ข้างกองไฟ จึงมองพระองค์อย่างใกล้ชิดว่า "ชายคนนี้ก็อยู่กับเขาด้วย" 57

พระองค์ทรงปฏิเสธและกล่าวว่า "หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์" 58

หลังจากนั้นไม่นานอีกคนหนึ่งเห็นพระองค์และพูดว่า "ท่านก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย" แต่เปโตรกล่าวว่า "มนุษย์ไม่ใช่ฉัน" 59

หลังจากนั้นไม่นาน หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง อีกคนหนึ่งยืนยัน โดยกล่าวว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาจริง เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี" 60 แต่เปโตรกล่าวว่า "มนุษย์เอ๋ย ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านพูดอะไร" และทันทีที่เขาพูดอยู่ ก็ร้อง 61

พระเยซูหาว่าทรงหันมามองเปโตร เปโตรระลึกถึงพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งที่เขาตรัสกับเขาว่า "วันนี้เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้งต่อหน้าอัครทูต" 62

เปโตรจึงออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น 63

แต่คนที่จับพระเยซูเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ 64

คลุมพระองค์และถามว่า "คำเผยพระวจนะ ใครเป็นคนตีท่าน" 65

เขาทั้งหลายก็กล่าวหมิ่นประมาทพระองค์อีกหลายครั้ง 66

เมื่อถึงวันนั้น พวกผู้ใหญ่ของประชาชน ทั้งปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็มารวมตัวกันและนำพระองค์ขึ้นมาต่อหน้าสภาของเขา 67

กล่าวว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด" แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราบอกท่านทั้งหลาย ท่านจะไม่เชื่อ 68

แต่ถ้าข้าพเจ้าถาม ท่านจะไม่ตอบ 69

แต่จากนี้ไปบุตรมนุษย์จะประทับที่ขวามือของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า" 70

แล้วเขาทั้งหลายก็ถามว่า "ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือ" พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านพูดอย่างนั้น นั่นคือข้าพเจ้า" 71

แต่เขากล่าวว่า "ทำไมเราจึงต้องการพยานเพิ่มเติม" เราได้ยินจากปากของพระองค์เอง

23

1 ประชาชนทั้งปวงลุกขึ้นมาพาเขาไปต่อหน้าปีลาต 2 และเริ่มกล่าวหาเขาว่า "เราพบชายคนนี้หันประชาชนของเราออกไป และห้ามเก็บภาษีแก่ซีซาร์ และบอกว่าเขาคือพระคริสต์กษัตริย์" 3

ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" เขาตอบเขาว่า "ท่านพูดอย่างนั้น" 4

ปีลาตกล่าวกับพวกปุโรหิตใหญ่และประชาชนว่า "ข้าพเจ้าไม่พบความผิดในชายคนนี้" 5

แต่เขาก็หันหันพลันแล่นมากขึ้นและกล่าวว่า "พระองค์ทรงปลุกปั่นประชาชนโดยสั่งสอนไปมาทั่วแผ่นดินยูเดีย และได้เริ่มในแคว้นกาลิลีจนถึงที่นี่" 6

เมื่อปีลาตได้ยินเช่นนี้ เขาก็ถามว่าชายคนนั้นมาจากแคว้นกาลิลีหรือเปล่า 7

เมื่อเขาได้ยินว่าเขาเป็นของเจ้าหน้าที่ของเฮโรด เขาก็ส่งเขาไปหาเฮโรดซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้นด้วย 8

แต่เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู เขาก็ดีใจมาก เพราะเขาอยากเห็นเขานานแล้ว เพราะเขาได้ยินเกี่ยวกับเขา และหวังว่าเขาจะเห็นสัญญาณจากเขา 9

พระองค์จึงทูลถามพระองค์หลายเรื่อง แต่เขาไม่ตอบอะไรเลย 10

แต่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ยืนอยู่ข้างๆ และกล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง 11

แต่เฮโรดและข้าราชการของพระองค์ดูหมิ่นและเยาะเย้ยพระองค์ จึงสวมเสื้อคลุมสีขาวให้พระองค์ และส่งพระองค์กลับไปหาปีลาต 12

ในวันนั้นปีลาตกับเฮโรดเป็นเพื่อนกัน เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นศัตรูกัน 13

แต่ปีลาตเรียกพวกปุโรหิตใหญ่ ผู้ปกครอง และประชาชนมารวมกัน 14 และทูลเขาว่า "ท่านได้นำชายคนนั้นมาหาเรา และดูเถิด, ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบเขาต่อหน้าท่าน, และข้าพเจ้าไม่พบสิ่งใดในชายคนนั้นในสิ่งที่ท่านกล่าวหาเขา; 15

เฮโรดก็ไม่เช่นกัน เพราะเขาส่งเขากลับไปหาเรา และดูเถิด, เขาไม่ได้ทำสิ่งใดที่คู่ควรกับความตาย. 16 ดังนั้นเราจะให้เขาถูกตีสอนและปล่อยตัว 17 18 แล้วฝูงชนทั้งสันทันก็ร้องว่า "จงออกไปจากชายคนนี้ และปล่อยพวกเรารับบัส" 19 เขาถูกจับเข้าคุกเพราะเกิดการจลาจลที่เกิดขึ้นในเมืองและเพราะขาดกรรม 20 ปีลาตจึงร้องเรียกเขาอีกเพราะเขาต้องการปล่อยพระเยซู 21 แต่เขาทั้งหลายร้องว่า "ตรึงเขาไว้ที่กางเขน จงตรึงเขาไว้ที่กางเขน" 22 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ชายคนนี้ได้ทำความชั่วอะไร" ฉันไม่พบสิ่งใดในตัวเขาที่สมควรตาย เพราะฉะนั้นเราจะตีสอนเขาและปล่อยเขา 23 แต่เขาทั้งหลายโจมตีพระองค์ด้วยเสียงตะโกนอันยิ่งใหญ่ และเรียกร้องให้ตรึงกางเขนพระองค์ และเสียงกรีดร้องของพวกเขาก็ควบคุมไม่ได้ 24 ปีลาตตัดสินว่าคำขอของเขาสำเร็จแล้ว 25 และปล่อยตัวผู้ที่ถูกโยนเข้าคุกเพราะเห็นแก่การยุยงปลุกปั่นและการขาดกรรม แต่เขามอบพระเยซูให้อยู่ในความประสงค์ของพวกเขา 26 ขณะที่เขาทั้งหลายนำพระองค์ไปแล้ว เขาก็จับคนหนึ่งคนหนึ่งคือ ซีโมนชาวเครีเน ซึ่งมาจากทุ่งนา และวางไม้กางเขนไว้บนพระองค์ เพื่อเขาจะได้ดำเนินพระเยซู ๒๗ และตามเขามามีประชาชนและสตรีฝูงชนเป็นจำนวนมากติดตามพระองค์ คร่ำครวญและร้องไห้เพื่อพระองค์ 28 แต่พระเยซูทรงหันไปหาเขาและตรัสว่า "บุตรสาวของเยรูซาเล็มอย่าร้องไห้เพื่อเรา แต่จงร้องไห้เพื่อตัวท่านเองและเพื่อลูกหลานของท่าน ๒๙ เพราะดูเถิด, เวลาจะมาถึงเมื่อมีคำกล่าวว่า, 'คนเป็นหมัน, ร่างกายที่ยังไม่คลอดบุตร, และหน้าอกที่ยังไม่ได้กินก็เป็นสุข' 30 แล้วเขาจะเริ่มพูดกับเขาว่า 'จงล้มลงมาใส่เรา' และสูลินเขา: คัมครองเรา! 31 เพราะว่าถ้ากระทำการเช่นนี้กับไม้เขี้ยวขี้ 32 และยังมีอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนชั่วสองคนถูกนำตัวไปเพื่อกำจัดเขา 33 เมื่อเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่าสถานที่แห่งศีรษะศีรษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่นั่น และคนชั่วยังอยู่กับพระองค์ 34 แต่พระเยซูตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา โปรดยกโทษให้เขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่! เขาก็แบ่ง เสื้อผ้า ของ พระองค์ และ จับ สลาก ให้ เขา 35 ประชาชนยืนเฝ้าดู ผู้ปกครองยังเยาะเย้ยและกล่าวว่า "เขาได้ช่วยเหลือผู้อื่น เขาคือพระคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก 36 ทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ และมาหาพระองค์และนำน้ำส้มสายชูมาให้พระองค์ 37 กล่าวว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวท่านให้รอดเถิด" 38 และเหนือเขายังมีคำจารึกว่า "ท่านนี่คือกษัตริย์ของชาวยิว" 39 แต่คนชั่วร้ายของคนที่ถูกแขวนคอก็หมิ่นประมาทเขาว่า "ท่านไม่ใช่พระคริสต์หรือ" ช่วยตัวเองและเรา! 40 อีกคนหนึ่งจึงตอบและตำหนิเขาว่า "ท่านไม่กลัวพระเจ้าผู้ทรงถูกกล่าวโทษเช่นเดียวกันหรือ" 41 และเราถูกต้องในเรื่องนี้, เพราะเราได้รับสิ่งที่การกระทำของเรามีค่า; แต่เขาไม่ได้ทำอะไรผิด 42 เขาจึงกล่าวว่า "พระเยซู โปรดระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในราชอาณาจักรของพระองค์" 43 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในสวรรค์ 44 และเป็นเวลาประมาณชั่วโมงที่หกแล้ว และมีความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินจนถึงชั่วโมงที่เก้า 45 ดวงอาทิตย์ก็สูญเสียแสงสว่าง และมานพระวิหารก็ฉีกออกเป็นสองส่วน 46 พระเยซูจึงร้องเสียงดังว่า "พระบิดาข้า ข้าพระองค์มอบวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" และเมื่อเขาพูดเช่นนั้นเขาก็ตาย 47 แต่เมื่อนายร้อยเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็สรรเสริญพระเจ้าว่า "ชายคนนี้เป็นคนชอบธรรมแน่" 48 ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่เฝ้าดูเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ก็ทบทวนหน้าอกและหันหลังกลับ 49 คนรู้จักทั้งสี่ของเขาและผู้หญิงทั้งสี่ก็ยืนอยู่ไกลๆ คนจากแคว้นกาลิลีได้ติดตามพระองค์ไป และได้เห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสี่ ๕๐ และดูเถิด, มีชายคนหนึ่งชื่อโจเซฟ, สมาชิกสภา, ซึ่งเป็นคนดีและเคร่งศาสนา, ๕๑ และไม่ยินยอมต่อคำแนะนำและการติดต่อของพวกเขา. เขามาจากเมืองอาริมาทัย เมืองของชาวยิว เป็นคนที่รอคอยอาณาจักรของพระเจ้า 52 เขาไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู 53 และถอดออก ห่อด้วยผ้าลินิน และวางไว้ในอุโมงค์ที่สกัดแล้วไม่มีใครเคยนอน 54 และวันนั้นเป็นวันเตรียมการ และวันสะบาโตก็รุ่งสว่าง 55 และสตรีที่มาถึงพระองค์จากแคว้นกาลิลีก็ติดตามมา และมองดูอุโมงค์และวางศพของพระองค์อย่างไร 56 แต่เขากลับไปเตรียมเครื่องเทศและขี้ผึ้ง และตลอดวันสะบาโตพวกเขาเฝ้าตามพระราชบัญญัติ

24

1 แต่ในวันแรกของสัปดาห์ เขารู้มาก เขาก็มาถึงอุโมงค์โดยถือเครื่องเทศที่ตนเตรียมไว้ 2 แต่เขาก็พบก้อนหินกลิ้งออกจากอุโมงค์ 3 จึงเข้าไป แต่ก็ไม่ได้พบพระศพขององค์พระเยซูเจ้า 4 เมื่อเขาเป็นห่วงเรื่องนี้ ดูเถิด ชายสองคนสวมเสื้อผ้าขาววาววาก็มาหาเขา 5 เขาทั้งหลายก็หวาดกลัว และพาดหน้าลงกับพื้น พวกเขาจึงถามเขาว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงแสวงหาคนเป็นท่ามกลางคนตาย? 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ จงจำได้ว่าพระองค์ตรัสกับท่านอย่างไรขณะที่พระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบให้อยู่ในมือของคนบาป และถูกตรึงกางเขน และฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันี่สาม" 8 เขาทั้งหลายระลึกถึงพระวจนะของพระองค์ 9 และเขาทั้งหลายลงจากอุโมงค์อีกครั้งและประกาศเรื่องทั้งหมดนี้แก่สาวศิษย์สิบเอ็ดคนและคนอื่นๆ ทั้งหมด. 10 มารีย์มัคดาลา โยอันนา มารีย์มารดาเยโกบ และคนอื่นๆ ที่เล่าเรื่องเหล่านี้ให้อัครสาวกฟัง 11 และถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนเป็นเทพนิยาย และพวกเขาไม่เชื่อ 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปที่อุโมงค์ ก้มลงเห็นแต่ผ้าลินิน แล้วก็ออกไปสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น 13 และดูเถิด, ในวันเดียวกันสองคนในพวกเขาไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มสองชั่วโมงเดิน ชื่อเอมมาอุส 14 และเขาทั้งหลายก็พูดกันเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดเหล่านี้ 15 ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยและสนทนากัน

พระเยซูทรงเสด็จเข้ามาใกล้และเดินไปกับเขา 16 แต่สายตาของเขาถูกจับจ้องจนจำพระองค์ไม่ได้ 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ถ้อยคำเหล่านี้ที่ท่านกำลังกระทำระหว่างกันระหว่างทางคืออะไร" พวกเขาหยุดที่นั่นอย่างเศร้า 18 คนหนึ่งในนั้นชื่อคลีโอปีสตอบพระองค์ว่า "ท่านอยู่คนเดียวท่ามกลางคนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มผู้ที่ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่นในสมัยนี้" 19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "อะไร? เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ทรงพยากรณ์ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจในการกระทำและถ้อยคำต่อพระพักตร์พระเจ้าและประชาชนทั้งปวง 20 ขณะที่พวกปโรทิตใหญ่และผู้ปกครองของเรามอบพระองค์ให้ถูกลงโทษประหารชีวิตและตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน 21 แต่เราหวังว่าพระองค์จะทรงเป็นผู้ไถ่อิสราเอล วันนี้เป็นวันที่สามที่สิ่งดังกล่าวเกิดขึ้น 22 เราก็นึกกลัวผู้หญิงบางคนในหมู่พวกเรา 23 ยังไม่พบพระศพของพระองค์ มาบอกว่าเขาได้เห็นการปรากฏตัวของทูตสวรรค์ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ 24 บางคนในพวกเราไปที่อุโมงค์และพบตามที่ผู้หญิงพูด แต่พวกเขาไม่เห็นพระองค์ 25 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "โอ คนโง่เขลาและใจเฉื่อยชา จงเชื่อทุกคำที่ผู้เผยพระวจนะพูดไว้ 26 พระคริสต์ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานกับสิ่งเหล่านี้และเข้าสู่รัศมีภาพของพระองค์ไม่ใช่หรือ? 27 พระองค์ทรงเริ่มกับโมเสสและผู้เผยพระวจนะทั้งปวง และทรงอธิบายให้เขาฟังในพระคัมภีร์ทั้งปวงถึงสิ่งที่กล่าวถึงพระองค์ในนั้น 28 เขาก็เข้าไปใกล้ที่เขา กำลังจะไป และเขาแสร้งทำเป็นไปต่อ 29 เขาจึงบังคับเขาว่า "จงอยู่กับเราเถิด เพราะตอนเย็นกำลังจะมาถึง และวันก็ใกล้เข้ามาแล้ว พระองค์จึงเข้าไปอยู่กับเขา 30 ขณะที่พระองค์ทรงนั่งอยู่ที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปังมาขอบพระคุณ หักขนมปัง และมอบให้เขา 31 แล้วตาของเขาก็ลืมขึ้นและรู้จักพระองค์ และเขาก็หายไประหว่างพวกเขา 32 เขาทั้งหลายจึงพูดกันว่า "ใจของเราไม่โลภโชนภายในเราหรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราระหว่างทาง และเมื่อพระองค์ทรงเปิดพระคัมภีร์ให้เราฟัง" 33 ในช่วงเวลานั้นเขาทั้งหลายลุกขึ้นและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบอัครสาวกสิบเอ็ดคนมารวมตัวกันและคนที่อยู่กับพวกเขา 34 กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว และทรงปรากฏแก่ซีโมน" 35 เขาทั้งหลายจึงเล่าให้เขาฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างทาง และเขาจำพระองค์ได้เมื่อพระองค์หักขนมปังอย่างไร 36 ขณะที่พวกเขากำลังพูดถึงเรื่องนี้พระเยซูทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา 37 แต่เขาทั้งหลายก็หวาดกลัวและกลัว คิดว่าเขาเห็นวิญญาณ 38 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เหตุใดท่านจึงกลัวจึง และเหตุใดความคิดเหล่านี้จึงเข้ามาในใจของท่าน 39 ดูเถิดมือและเท้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือตัวข้าพเจ้าเอง รู้จักฉันและดู เพราะวิญญาณไม่มีเนื้อหรือกระดูกดังที่ท่านเห็นว่าเรามี 40 41 แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่เชื่อด้วยความยินดีและประหลาดใจ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านมีอะไรจะกินที่นี้ไหม" 42 เขาทั้งหลายก็วางปลาทอดชิ้นหนึ่งไว้ต่อหน้าพระองค์ 43 พระองค์จึงหยิบมันมารับประทานอาหารต่อหน้าเขา 44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่คือสิ่งที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับข้าพเจ้าในพระราชบัญญัติของโมเสส ในผู้เผยพระวจนะ และในเพลงสดุดีจะต้องสำเร็จลุล่วง 45 แล้วพระองค์ทรงเปิดความเข้าใจให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาเข้าใจพระคัมภีร์ 46 และตรัสกับเขาว่า "มีเขียนไว้ดังนี้ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นคืนมาจากความตายในวันที่สาม 47 และต้องสั่งสอนการกลับใจในพระนามของพระองค์เพื่อการให้อภัยบาปท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง จงขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม 48 และเป็นพยานในทุกสิ่ง ๔๙ และดูเถิด, เราจะส่งคำสัญญาของพระบิดาของเราให้เจ้า. แต่เจ้าจงอยู่ในเมืองจนกว่าเจ้าจะสวมฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน 50 พระองค์ทรงนำเขาออกไปใกล้ถึงเบธานี และยกมือขึ้นอวยพรเขา ๕๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, เมื่อพระองค์ทรงอวยพรเขา, พระองค์ก็จากเขาไป. 52 แต่เขาทั้งหลายกลับไปเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่ง 53 และอยู่ในพระวิหารสรรเสริญพระเจ้าเสมอ

- Evangelium nach Johannes:

- 1
- 1 Im Anfang war das Wort, und das Wort war bei Gott, und Gott war das Wort.
- 2 Dasselbe war im Anfang bei Gott.
- 3 Alle Dinge sind durch dasselbe gemacht, und ohne dasselbe ist nichts gemacht, was gemacht ist.
- 4 In ihm war das Leben, und das Leben war das Licht der Menschen.
- 5 Und das Licht scheint in der Finsternis, und die Finsternis hat's nicht begriffen.
- 6 Es ward ein Mensch von Gott gesandt, der hieß Johannes.
- 7 Dieser kam zum Zeugnis, dass er von dem Licht zeugte, auf dass sie alle durch ihn glaubten.
- 8 Er war nicht das Licht, sondern dass er zeugte von dem Licht.
- 9 Das war das wahrhaftige Licht, welches alle Menschen erleuchtet, die in diese Welt kommen.
- 10 Es war in der Welt, und die Welt ist durch dasselbe gemacht; und die Welt kannte es nicht.
- 11 Er kam in sein Eigentum; und die Seinen nahmen ihn nicht auf.
- 12 Wie viele ihn aber aufnahmen, denen gab er Macht, Kinder Gottes zu werden, die an seinen Namen glauben;
- 13 welche nicht von dem Geblüt noch von dem Willen des Fleisches noch von dem Willen eines Mannes,

sondern von Gott geboren sind.

14 Und das Wort ward Fleisch und wohnte unter uns, und wir sahen seine Herrlichkeit, eine Herrlichkeit als des eingeborenen Sohnes vom Vater, voller Gnade und Wahrheit.

15 Johannes zeugt von ihm, ruft und spricht: Dieser war es, von dem ich gesagt habe: Nach mir wird kommen, der vor mir gewesen ist; denn er war eher als ich.

16 Und von seiner Fülle haben wir alle genommen Gnade um Gnade.

17 Denn das Gesetz ist durch Moses gegeben; die Gnade und Wahrheit ist durch Jesum Christum geworden.

18 Niemand hat Gott je gesehen; der eingeborene Sohn, der in des Vaters Schoß ist, der hat es uns verkündigt.

19 Und dies ist das Zeugnis des Johannes, da die Juden sandten von Jerusalem Priester und Leviten, dass sie ihn fragten: Wer bist du?

20 Und er bekannte und leugnete nicht; und er bekannte: Ich bin nicht Christus.

21 Und sie fragten ihn: Was denn? Bist du Elia? Er sprach: Ich bin's nicht. Bist du der Prophet? Und er antwortete: Nein!

22 Da sprachen sie zu ihm: Was bist du denn? dass wir Antwort geben denen, die uns gesandt haben. Was sagst du von dir selbst?

23 Er sprach: Ich bin eine Stimme eines Predigers in der Wüste: Richtet den Weg des Herrn! wie der Prophet Jesaja gesagt hat.

24 Und die gesandt waren, die waren von den Pharisäern.

25 Und sie fragten ihn und sprachen zu ihm: Warum taufst du denn, so du nicht Christus bist noch Elia noch der Prophet?

26 Johannes antwortete ihnen und sprach: Ich taufe mit Wasser; aber er ist mitten unter euch getreten, den ihr nicht kennt.

27 Der ist's, der nach mir kommen wird, welcher vor mir gewesen ist, des ich nicht wert bin, dass ich seine Schuhriemen auflöse.

28 Dies geschah zu Bethabara jenseit des Jordans, wo Johannes taufte.

29 Des andern Tages sieht Johannes Jesum zu ihm kommen und spricht: Siehe, das ist Gottes Lamm, welches der Welt Sünde trägt!

30 Dieser ist's, von dem ich gesagt habe: Nach mir kommt ein Mann, welcher vor mir gewesen ist; denn er war eher denn ich.

31 Und ich kannte ihn nicht; sondern auf dass er offenbar würde in Israel, darum bin ich gekommen, zu taufen mit Wasser.

32 Und Johannes zeugte und sprach: Ich sah, dass der Geist herabfuhr wie eine Taube vom Himmel und blieb auf ihm.

33 Und ich kannte ihn nicht; aber der mich sandte, zu taufen mit Wasser, der sprach zu mir: Auf welchen du sehen wirst den Geist herabfahren und auf ihm bleiben, der ist's, der mit dem heiligen Geist tauft.

34 Und ich sah es und zeugte, dass dieser ist Gottes Sohn.

35 Des andern Tages stand abermals Johannes und zwei seiner Jünger.

36 Und als er Jesum sah wandeln, sprach er: Siehe, das ist Gottes Lamm!

37 Und die zwei Jünger hörten ihn reden und folgten Jesu nach.

38 Jesus aber wandte sich um und sah sie nachfolgen und sprach zu ihnen: Was suchet ihr? Sie aber sprachen zu ihm: Meister, wo bist du zur Herberge?

39 Er sprach zu ihnen: Kommt und sehet's! Sie kamen und sahen's und blieben den Tag bei ihm. Es war aber um die zehnte Stunde.

40 Einer aus den zweien, die von Johannes hörten und Jesus nachfolgten, war Andreas, der Bruder des Simon Petrus.

41 Der findet am ersten seinen Bruder Simon und spricht zu ihm: Wir haben den Messias gefunden (welches ist verdolmetscht: der Gesalbte),

42 und führte ihn zu Jesu. Da ihn Jesus sah, sprach er: Du bist Simon, Jona's Sohn; du sollst Kephas (Fels) heißen.

43 Des andern Tages wollte Jesus wieder nach Galiläa ziehen und findet Philippus und spricht zu ihm: Folge mir nach!

44 Philippus aber war von Bethsaida, aus der Stadt des Andreas und Petrus.

45 Philippus findet Nathanael und spricht zu ihm: Wir haben den gefunden, von welchem Moses im Gesetz und die Propheten geschrieben haben, Jesum, Josephs Sohn von Nazareth.

46 Und Nathanael sprach zu ihm: Was kann von Nazareth Gutes kommen? Philippus spricht zu ihm: Komm und sieh es!

47 Jesus sah Nathanael zu sich kommen und spricht von ihm: Siehe, ein rechter Israeliter, in welchem kein Falsch ist.

48 Nathanael spricht zu ihm: Woher kennst du mich? Jesus antwortete und sprach zu ihm: Ehe denn dich Philippus rief, da du unter dem Feigenbaum warst, sah ich dich.

49 Nathanael antwortete und spricht zu ihm: Rabbi, du bist Gottes Sohn, du bist der König von Israel!

50 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Du glaubst, weil ich dir gesagt habe, dass ich dich gesehen habe unter dem Feigenbaum; du wirst noch Größeres denn das sehen.

51 Und spricht zu ihm: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Von nun an werdet ihr den Himmel offen sehen und die Engel Gottes hinauf und herab fahren auf des Menschen Sohn.

2

1 Und am dritten Tag ward eine Hochzeit zu Kana in Galiläa; und die Mutter Jesu war da.

2 Jesus aber und seine Jünger wurden auch auf die Hochzeit geladen.

3 Und da es an Wein gebrach, spricht die Mutter Jesu zu ihm: Sie haben nicht Wein.

4 Jesus spricht zu ihr: Weib, was habe ich mit dir zu schaffen? Meine Stunde ist noch nicht gekommen.

5 Seine Mutter spricht zu den Dienern: Was er euch sagt, das tut.

6 Es waren aber allda sechs steinerne Wasserkrüge gesetzt nach der Weise der jüdischen Reinigung, und ging in je einen zwei oder drei Maß.

7 Jesus spricht zu ihnen: Füllet die Wasserkrüge mit Wasser! Und sie füllten sie bis obenan.

8 Und er spricht zu ihnen: Schöpfet nun und bringet's dem Speisemeister! Und sie brachten's.

9 Als aber der Speisemeister kostete den Wein, der Wasser gewesen war, und wusste nicht, woher er kam (die Diener aber wussten's, die das Wasser geschöpft hatten), ruft der Speisemeister den Bräutigam

10 und spricht zu ihm: Jedermann gibt zum ersten guten Wein, und wenn sie trunken geworden sind, alsdann den geringeren; du hast den guten Wein bisher behalten.

11 Das ist das erste Zeichen, das Jesus tat, geschehen zu Kana in Galiläa, und offenbarte seine Herrlichkeit. Und seine Jünger glaubten an ihn.

12 Darnach zog er hinab gen Kapernaum, er, seine Mutter, seine Brüder und seine Jünger; und sie blieben nicht lange daselbst.

13 Und der Juden Ostern war nahe, und Jesus zog hinauf gen Jerusalem.

14 Und er fand im Tempel sitzen, die da Ochsen, Schafe und Tauben feil hatten, und die Wechsler.

15 Und er machte eine Geißel aus Stricken und trieb sie alle zum Tempel hinaus samt den Schafen und Ochsen und verschüttete den Wechslern das Geld und stieß die Tische um

16 und sprach zu denen, die die Tauben feil hatten: tragt das von dannen und macht nicht meines Vaters Haus zum Kaufhause!

17 Seine Jünger aber gedachten daran, dass geschrieben steht: Der Eifer um dein Haus hat mich gefressen.

18 Da antworteten nun die Juden und sprachen zu ihm: Was zeigst du uns für ein Zeichen, dass du solches tun mögest?

19 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Brechet diesen Tempel, und am dritten Tage will ich ihn aufrichten.

20 Da sprachen die Juden: Dieser Tempel ist in sechsundvierzig Jahren erbaut; und du willst ihn in drei Tagen aufrichten?

21 (Er aber redete von dem Tempel seines Leibes.

22 Da er nun auferstanden war von den Toten, gedachten seine Jünger daran, dass er dies gesagt hatte, und glaubten der Schrift und der Rede, die Jesus gesagt hatte.)

23 Als er aber zu Jerusalem war am Osterfest, glaubten viele an seinen Namen, da sie die Zeichen sahen, die er tat.

24 Aber Jesus vertraute sich ihnen nicht; denn er kannte sie alle

25 und bedurfte nicht, dass jemand Zeugnis gäbe von einem Menschen; denn er wusste wohl, was im Menschen war.

3

1 Es war aber ein Mensch unter den Pharisäern mit Namen Nikodemus, ein Oberster unter den Juden.

2 Der kam zu Jesu bei der Nacht und sprach zu ihm: Meister, wir wissen, dass du bist ein Lehrer von Gott gekommen; denn niemand kann die Zeichen tun, die du tust, es sei denn Gott mit ihm.

3 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Es sei denn, dass jemand von neuem geboren werde, so kann er das Reich Gottes nicht sehen.

4 Nikodemus spricht zu ihm: Wie kann ein Mensch geboren werden wenn er alt ist? Kann er auch wiederum in seiner Mutter Leib gehen und geboren werden?

5 Jesus antwortete: Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Es sei denn dass jemand geboren werde aus Wasser und Geist, so kann er nicht in das Reich Gottes kommen.

6 Was vom Fleisch geboren wird, das ist Fleisch; und was vom Geist geboren wird, das ist Geist.

7 Lass dich's nicht wundern, dass ich dir gesagt habe: Ihr müsset von neuem geboren werden.

8 Der Wind bläst, wo er will, und du hörst sein Sausen wohl; aber du weißt nicht, woher er kommt und wohin

er fährt. Also ist ein jeglicher, der aus dem Geist geboren ist.

9 Nikodemus antwortete und sprach zu ihm: Wie mag solches zugehen?

10 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Bist du ein Meister in Israel und weißt das nicht?

11 Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Wir reden, was wir wissen, und zeugen, was wir gesehen haben; und ihr nehmt unser Zeugnis nicht an.

12 Glaubet ihr nicht, wenn ich euch von irdischen Dingen sage, wie würdet ihr glauben, wenn ich euch von himmlischen Dingen sagen würde?

13 Und niemand fährt gen Himmel, denn der vom Himmel herniedergekommen ist, nämlich des Menschen Sohn, der im Himmel ist.

14 Und wie Mose in der Wüste eine Schlange erhöht hat, also muss des Menschen Sohn erhöht werden,

15 auf das alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.

16 Also hat Gott die Welt geliebt, dass er seinen eingeborenen Sohn gab, auf dass alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.

17 Denn Gott hat seinen Sohn nicht gesandt in die Welt, dass er die Welt richte, sondern dass die Welt durch ihn selig werde.

18 Wer an ihn glaubt, der wird nicht gerichtet; wer aber nicht glaubt, der ist schon gerichtet, denn er glaubt nicht an den Namen des eingeborenen Sohnes Gottes.

19 Das ist aber das Gericht, dass das Licht in die Welt gekommen ist, und die Menschen liebten die Finsternis mehr als das Licht; denn ihre Werke waren böse.

20 Wer arges tut, der hasst das Licht und kommt nicht an das Licht, auf dass seine Werke nicht gestraft werden.

21 Wer aber die Wahrheit tut, der kommt an das Licht, dass seine Werke offenbar werden; denn sie sind in Gott getan.

22 Danach kam Jesus und seine Jünger in das jüdische Land und hatte daselbst sein Wesen mit ihnen und taufte.

23 Johannes aber taufte auch noch zu Enon, nahe bei Salim, denn es war viel Wasser daselbst; und sie kamen dahin und ließen sich taufen.

24 Denn Johannes war noch nicht ins Gefängnis gelegt.

25 Da erhob sich eine Frage unter den Jüngern des Johannes mit den Juden über die Reinigung.

26 Und sie kamen zu Johannes und sprachen zu ihm: Meister, der bei dir war jenseit des Jordans, von dem du zeugtest, siehe, der tauft, und jedermann kommt zu ihm.

27 Johannes antwortete und sprach: Ein Mensch kann nichts nehmen, es werde ihm denn gegeben vom Himmel.

28 Ihr selbst seid meine Zeugen, dass ich gesagt habe, ich sei nicht Christus, sondern vor ihm her gesandt.

29 Wer die Braut hat, der ist der Bräutigam; der Freund aber des Bräutigams steht und hört ihm zu und freut sich hoch über des Bräutigams Stimme. Diese meine Freude ist nun erfüllt.

30 Er muss wachsen, ich aber muss abnehmen.

31 Der von obenher kommt, ist über alle. Wer von der Erde ist, der ist von der Erde und redet von der Erde. Der vom Himmel kommt, der ist über alle

32 und zeugt, was er gesehen und gehört hat; und sein Zeugnis nimmt niemand an.

33 Wer es aber annimmt, der besiegelt's, dass Gott wahrhaftig sei.

34 Denn welchen Gott gesandt hat, der redet Gottes Worte; denn Gott gibt den Geist nicht nach dem Maß.

35 Der Vater hat den Sohn lieb und hat ihm alles in seine Hand gegeben.

36 Wer an den Sohn glaubt, der hat das ewige Leben. Wer dem Sohn nicht glaubt, der wird das Leben nicht sehen, sondern der Zorn Gottes bleibt über ihm.

4

1 Da nun der Herr inneward, dass vor die Pharisäer gekommen war, wie Jesus mehr Jünger machte und taufte denn Johannes

2 (wiewohl Jesus selber nicht taufte, sondern seine Jünger),

3 verließ er das Land Judäa und zog wieder nach Galiläa.

4 Er musste aber durch Samaria reisen.

5 Da kam er in eine Stadt Samarias, die heißt Sichar, nahe bei dem Feld, das Jakob seinem Sohn Joseph gab.

6 Es war aber daselbst Jakobs Brunnen. Da nun Jesus müde war von der Reise, setzte er sich also auf den Brunnen; und es war um die sechste Stunde.

7 Da kommt ein Weib aus Samaria, Wasser zu schöpfen. Jesus spricht zu ihr: Gib mir zu trinken!

8 (Denn seine Jünger waren in die Stadt gegangen, dass sie Speise kauften.)

9 Spricht nun das samaritische Weib zu ihm: Wie bittest du von mir zu trinken, so du ein Jude bist, und ich ein samaritisch Weib? (Denn die Juden haben keine Gemeinschaft mit den Samaritern.)

10 Jesus antwortete und sprach zu ihr: Wenn du erkennstest die Gabe Gottes und wer der ist, der zu dir sagt:

„Gib mir zu trinken!“, du bätest ihn, und er gäbe dir lebendiges Wasser.

11 Spricht zu ihm das Weib: Herr, hast du doch nichts, womit du schöpfest, und der Brunnen ist tief; woher hast du denn lebendiges Wasser?

12 Bist du mehr denn unser Vater Jakob, der uns diesen Brunnen gegeben hat? Und er hat daraus getrunken und seine Kinder und sein Vieh.

13 Jesus antwortete und sprach zu ihr: Wer von diesem Wasser trinkt, den wir wieder dürsten;

14 wer aber von dem Wasser trinken wird, das ich ihm gebe, den wird ewiglich nicht dürsten; sondern das Wasser, das ich ihm geben werde, das wird in ihm ein Brunnen des Wassers werden, das in das ewige Leben quillt.

15 Spricht das Weib zu ihm: Herr, gib mir dieses Wasser, auf dass mich nicht dürste und ich nicht herkommen müsse, zu schöpfen!

16 Jesus spricht zu ihr: Gehe hin, rufe deinen Mann und komm her!

17 Das Weib antwortete und sprach zu ihm: Ich habe keinen Mann. Jesus spricht zu ihr: Du hast recht gesagt: Ich habe keinen Mann.

18 Fünf Männer hast du gehabt, und den du nun hast, der ist nicht dein Mann; da hast du recht gesagt.

19 Das Weib spricht zu ihm: Herr, ich sehe, dass du ein Prophet bist.

20 Unsre Väter haben auf diesem Berge angebetet, und ihr sagt, zu Jerusalem sei die Stätte, da man anbeten solle.

21 Jesus spricht zu ihr: Weib, glaube mir, es kommt die Zeit, dass ihr weder auf diesem Berge noch zu Jerusalem werdet den Vater anbeten.

22 Ihr wisset nicht, was ihr anbetet; wir wissen aber, was wir anbeten, denn das Heil kommt von den Juden.

23 Aber es kommt die Zeit und ist schon jetzt, dass die wahrhaftigen Anbeter werden den Vater anbeten im Geist und in der Wahrheit; denn der Vater will haben, die ihn also anbeten.

24 Gott ist Geist, und die ihn anbeten, die müssen ihn im Geist und in der Wahrheit anbeten.

25 Spricht das Weib zu ihm: Ich weiß, dass der Messias kommt, der da Christus heißt. Wenn derselbe kommen wird, so wird er's uns alles verkündigen.

26 Jesus spricht zu ihr: Ich bin's, der mit dir redet.

27 Und über dem kamen seine Jünger, und es nahm sie wunder, dass er mit dem Weib redete. Doch sprach niemand: Was fragst du? oder: Was redest du mit ihr?

28 Da ließ das Weib ihren Krug stehen und ging hin in die Stadt und spricht zu den Leuten:

29 Kommt, seht einen Menschen, der mir gesagt hat alles, was ich getan habe, ob er nicht Christus sei!

30 Da gingen sie aus der Stadt und kamen zu ihm.

31 Indes aber ermahnten ihn die Jünger und sprachen: Rabbi, iss!

32 Er aber sprach zu ihnen: Ich habe eine Speise zu essen, von der ihr nicht wisset.

33 Da sprachen die Jünger untereinander: Hat ihm jemand zu essen gebracht?

34 Jesus spricht zu ihnen: Meine Speise ist die, dass ich tue den Willen des, der mich gesandt hat, und vollende sein Werk.

35 Saget ihr nicht: Es sind noch vier Monate, so kommt die Ernte? Siehe, ich sage euch: Hebet eure Augen auf und sehet in das Feld; denn es ist schon weiß zur Ernte⁷³

36 Und wer da schneidet, der empfängt Lohn und sammelt Frucht zum ewigen Leben, auf dass sich miteinander freuen, der da sät und der da schneidet.

37 Denn hier ist der Spruch wahr: Dieser sät, der andere schneidet.

38 Ich habe euch gesandt, zu schneiden, was ihr nicht gearbeitet habt; andere haben gearbeitet und ihr seid in ihre Arbeit gekommen.

39 Es glaubten aber an ihn viele der Samariter aus der Stadt um des Weibes Rede willen, welches da zeugte: Er hat mir gesagt alles, was ich getan habe.

40 Als nun die Samariter zu ihm kamen, baten sie ihn, dass er bei ihnen bliebe; und er blieb zwei Tage da.

41 Und viel mehr glaubten um seines Wortes willen

42 und sprachen zum Weibe: Wir glauben nun hinfort nicht um deiner Rede willen; wir haben selber gehört und erkannt, dass dieser ist wahrlich Christus, der Welt Heiland.

43 Aber nach zwei Tagen zog er aus von dannen und zog nach Galiläa.

44 Denn er selber, Jesus, zeugte, dass ein Prophet daheim nichts gilt.

45 Da er nun nach Galiläa kam, nahmen ihn die Galiläer auf, die gesehen hatten alles, was er zu Jerusalem auf dem Fest getan hatte; denn sie waren auch zum Fest gekommen.

46 Und Jesus kam abermals gen Kana in Galiläa, da er das Wasser hatte zu Wein gemacht.

47 Und es war ein Königischer, des Sohn lag krank zu Kapernaum. Dieser hörte, dass Jesus kam aus Judäa nach Galiläa, und ging hin zu ihm und bat ihn, dass er hinabkäme und hülfe seinem Sohn; denn er war todkrank.

48 Und Jesus sprach zu ihm: Wenn ihr nicht Zeichen und Wunder seht, so glaubet ihr nicht.

49 Der Königische sprach zu ihm: Herr, komm hinab, ehe denn mein Kind stirbt!
50 Jesus spricht zu ihm: Gehe hin, dein Sohn lebt! der Mensch glaubte dem Wort, das Jesus zu ihm sagte, und ging hin.
51 Und indem er hinabging, begegneten ihm seine Knechte, verkündigten ihm und sprachen: Dein Kind lebt.
52 Da forschte er von ihnen die Stunde, in welcher es besser mit ihm geworden war. Und sie sprachen zu ihm: Gestern um die siebente Stunde verließ ihn das Fieber.
53 Da merkte der Vater, dass es um die Stunde wäre, in welcher Jesus zu ihm gesagt hatte: Dein Sohn lebt. Und er glaubte mit seinem ganzen Hause.
54 Das ist nun das andere Zeichen, das Jesus tat, da er aus Judäa nach Galiläa kam.

5

1 Darnach war ein Fest der Juden, und Jesus zog hinauf gen Jerusalem.
2 Es ist aber zu Jerusalem bei dem Schaftor ein Teich, der heißt auf hebräisch Bethesda und hat fünf Hallen,
3 in welchem lagen viele Kranke, Blinde, Lahme, Verdorrte, die warteten, wann sich das Wasser bewegte.
4 (Denn ein Engel fuhr herab zu seiner Zeit in den Teich und bewegte das Wasser.) Welcher nun zuerst, nachdem das Wasser bewegt war, hineinstieg, der ward gesund, mit welcherlei Seuche er behaftet war.
5 Es war aber ein Mensch daselbst, achtunddreißig Jahre lang krank gelegen.
6 Da Jesus ihn sah liegen und vernahm, dass er so lange gelegen hatte, spricht er zu ihm: Willst du gesund werden?
7 Der Kranke antwortete ihm: Herr, ich habe keinen Menschen, wenn das Wasser sich bewegt, der mich in den Teich lasse; und wenn ich komme, so steigt ein anderer vor mir hinein.
8 Jesus spricht zu ihm: Stehe auf, nimm dein Bett und gehe hin!
9 Und alsbald ward der Mensch gesund und nahm sein Bett und ging hin. Es war aber desselben Tages der Sabbat.
10 Da sprachen die Juden zu dem, der geheilt worden war: Es ist heute Sabbat; es ziemt dir nicht, das Bett zu tragen.
11 Er antwortete ihnen: Der mich gesund machte, der sprach zu mir: „Nimm dein Bett und gehe hin!“
12 Da fragten sie ihn: Wer ist der Mensch, der zu dir gesagt hat: „Nimm dein Bett und gehe hin!“?
13 Der aber geheilt worden war, wusste nicht, wer es war; denn Jesus war gewichen, da so viel Volks an dem Ort war.
14 Darnach fand ihn Jesus im Tempel und sprach zu ihm: Siehe zu, du bist gesund geworden; sündige hinfort nicht mehr, dass dir nicht etwas Ärgeres widerfahre.
15 Der Mensch ging hin und verkündete es den Juden, es sei Jesus, der ihn gesund gemacht habe.
16 Darum verfolgten die Juden Jesum und suchten ihn zu töten, dass er solches getan hatte am Sabbat.
17 Jesus aber antwortete ihnen: Mein Vater wirkt bisher, und ich wirke auch.
18 Darum trachteten ihm die Juden viel mehr nach, dass sie ihn töteten, dass er nicht allein den Sabbat brach, sondern sagte auch, Gott sei sein Vater, und machte sich selbst Gott gleich.
19 Da antwortete Jesus und sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Der Sohn kann nichts von sich selber tun, sondern was er sieht den Vater tun; denn was dieser tut, das tut gleicherweise auch der Sohn.
20 Der Vater aber hat den Sohn lieb und zeigt ihm alles, was er tut, und wird ihm noch größere Werke zeigen, dass ihr euch verwundern werdet.
21 Denn wie der Vater die Toten auferweckt und macht sie lebendig, also auch der Sohn macht lebendig, welche er will.
22 Denn der Vater richtet niemand; sondern alles Gericht hat er dem Sohn gegeben,
23 auf dass sie alle den Sohn ehren, wie sie den Vater ehren. Wer den Sohn nicht ehrt, der ehrt den Vater nicht, der ihn gesandt hat.
24 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer mein Wort hört und glaubt dem, der mich gesandt hat, der hat das ewige Leben und kommt nicht in das Gericht, sondern er ist vom Tode zum Leben hindurchgedrungen.
25 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Es kommt die Stunde und ist schon jetzt, dass die Toten werden die Stimme des Sohnes Gottes hören; und die sie hören werden, die werden leben.
26 Denn wie der Vater hat das Leben in ihm selber, also hat er dem Sohn gegeben, das Leben zu haben in ihm selber,
27 und hat ihm Macht gegeben, auch das Gericht zu halten, darum dass er des Menschen Sohn ist.
28 Verwundert euch des nicht, denn es kommt die Stunde, in welcher alle, die in den Gräbern sind, werden seine Stimme hören,
29 und werden hervorgehen, die da Gutes getan haben, zur Auferstehung des Lebens, die aber Übles getan haben, zur Auferstehung des Gerichts.
30 Ich kann nichts von mir selber tun. Wie ich höre, so richte ich, und mein Gericht ist recht; denn ich suche

nicht meinen Willen, sondern des Vaters Willen, der mich gesandt hat.
31 So ich von mir selbst zeuge, so ist mein Zeugnis nicht wahr.
32 Ein anderer ist's, der von mir zeugt; und ich weiß, dass das Zeugnis wahr ist, das er von mir zeugt.
33 Ihr schicktet zu Johannes, und er zeugte von der Wahrheit.
34 Ich aber nehme nicht Zeugnis von Menschen; sondern solches sage ich, auf dass ihr selig werdet.
35 Er war ein brennend und scheinend Licht; ihr aber wolltet eine kleine Weile fröhlich sein in seinem Lichte.
36 Ich aber habe ein größeres Zeugnis; denn des Johannes Zeugnis; denn die Werke, die mir der Vater gegeben hat, dass ich sie vollende, eben diese Werke, die ich tue, zeugen von mir, dass mich der Vater gesandt habe.
37 Und der Vater, der mich gesandt hat, derselbe hat von mir gezeugt. Ihr habt nie weder seine Stimme gehört noch seine Gestalt gesehen,
38 und sein Wort habt ihr nicht in euch wohnend; denn ihr glaubt dem nicht, den er gesandt hat.
39 Suchet in der Schrift; denn ihr meint, ihr habet das ewige Leben darin; und sie ist's, die von mir zeugt;
40 und ihr wollt nicht zu mir kommen, dass ihr das Leben haben möchtet.
41 Ich nehme nicht Ehre von Menschen;
42 aber ich kenne euch, dass ihr nicht Gottes Liebe in euch habt.
43 Ich bin gekommen in meines Vaters Namen, und ihr nehmet mich nicht an. So ein anderer wird in seinem eigenen Namen kommen, den werdet ihr annehmen.
44 Wie könnet ihr glauben, die ihr Ehre voneinander nehmet? und die Ehre, die von Gott allein ist, suchet ihr nicht.
45 Ihr sollt nicht meinen, dass ich euch vor dem Vater verklagen werde; es ist einer, der euch verklagt, der Mose, auf welchen ihr hofft.
46 Wenn ihr Mose glaubtet, so glaubtet ihr auch mir; denn er hat von mir geschrieben.
47 So ihr aber seinen Schriften nicht glaubt, wie werdet ihr meinen Worten glauben?

6

1 Darnach fuhr Jesus weg über das Meer an der Stadt Tiberias in Galiläa.
2 Und es zog ihm viel Volks nach, darum dass sie die Zeichen sahen, die er an den Kranken tat.
3 Jesus aber ging hinauf auf einen Berg und setzte sich daselbst mit seinen Jüngern.
4 Es war aber nahe Ostern, der Juden Fest.
5 Da hob Jesus seine Augen auf und sieht, dass viel Volks zu ihm kommt, und spricht zu Philippus: Wo kaufen wir Brot, dass diese essen?
6 (Das sagte er aber, ihn zu versuchen; denn er wusste wohl, was er tun wollte.)
7 Philippus antwortete ihm: Für zweihundert Groschen Brot ist nicht genug unter sie, dass ein jeglicher unter ihnen ein wenig nehme.
8 Spricht zu ihm einer seiner Jünger, Andreas, der Bruder des Simon Petrus:
9 Es ist ein Knabe hier, der hat fünf Gerstenbrote und zwei Fische; aber was ist das unter so viele?
10 Jesus aber sprach: Schaffet, dass sich das Volk lagert. Es war aber viel Gras an dem Ort. Da lagerten sich bei fünftausend Mann.
11 Jesus aber nahm die Brote, dankte und gab sie den Jüngern, die Jünger aber denen, die sich gelagert hatten; desgleichen auch von den Fischen, wieviel sie wollten.
12 Da sie aber satt waren, sprach er zu seinen Jüngern: Sammelt die übrigen Brocken, dass nichts umkommt.
13 Da sammelten sie und füllten zwölf Körbe mit Brocken von den fünf Gerstenbrotten, die übrig blieben denen, die gespeist worden.
14 Da nun die Menschen das Zeichen sahen, das Jesus tat, sprachen sie: Das ist wahrlich der Prophet, der in die Welt kommen soll.
15 Da Jesus nun merkte, dass sie kommen würden und ihn haschen, dass sie ihn zum König machten, entwich er abermals auf den Berg, er selbst allein.
16 Am Abend aber gingen die Jünger hinab an das Meer
17 und traten in das Schiff und kamen über das Meer gen Kapernaum. Und es war schon finster geworden, und Jesus war nicht zu ihnen gekommen.
18 Und das Meer erhob sich von einem großen Winde.
19 Da sie nun gerudert hatten bei fünfundzwanzig oder dreißig Feld Wegs, sahen sie Jesum auf dem Meere dahergehen und nahe zum Schiff kommen; und sie fürchteten sich.
20 Er aber sprach zu ihnen: Ich bin's; fürchtet euch nicht!
21 Da wollten sie ihn in das Schiff nehmen; und alsbald war das Schiff am Lande, da sie hin fuhren.
22 Des anderen Tages sah das Volk, das diesseits des Meeres stand, dass kein anderes Schiff daselbst war denn das eine, darin seine Jünger getreten waren, und dass Jesus nicht mit seinen Jüngern in das Schiff getreten war, sondern allein seine Jünger waren weggefahren.

23 Es kamen aber andere Schiffe von Tiberias nahe zur Stätte, da sie das Brot gegessen hatten durch des Herrn Danksagung.

24 Da nun das Volk sah, dass Jesus nicht da war noch seine Jünger, traten sie auch in Schiffe und kamen gen Kapernaum und suchten Jesum.

25 Und da sie ihn fanden jenseit des Meeres, sprachen sie zu ihm: Rabbi, wann bist du hergekommen?

26 Jesus antwortete ihnen und sprach: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Ihr suchet mich nicht darum, dass ihr Zeichen gesehen habt, sondern dass ihr von dem Brot gegessen habt und seid satt geworden.

27 Wirket Speise, nicht, die vergänglich ist, sondern die da bleibt in das ewige Leben, welche euch des Menschen Sohn geben wird; denn den hat Gott der Vater versiegelt.

28 Da sprachen sie zu ihm: Was sollen wir tun, dass wir Gottes Werke wirken?

29 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Das ist Gottes Werk, dass ihr an den glaubt, den er gesandt hat.

30 Da sprachen sie zu ihm: Was tust du denn für ein Zeichen, auf dass wir sehen und glauben dir? Was wirkst du?

31 Unsre Väter haben Manna gegessen in der Wüste, wie geschrieben steht: „Er gab ihnen Brot vom Himmel zu essen.“

32 Da sprach Jesus zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Mose hat euch nicht das Brot vom Himmel gegeben, sondern mein Vater gibt euch das rechte Brot vom Himmel.

33 Denn dies ist das Brot Gottes, das vom Himmel kommt und gibt der Welt das Leben.

34 Da sprachen sie zu ihm: Herr, gib uns allewege solch Brot.

35 Jesus aber sprach zu ihnen: Ich bin das Brot des Lebens. Wer zu mir kommt, den wird nicht hungern; und wer an mich glaubt, den wird nimmermehr dürsten.

36 Aber ich habe es euch gesagt, dass ihr mich gesehen habt, und glaubet doch nicht.

37 Alles, was mir mein Vater gibt, das kommt zu mir; und wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.

38 Denn ich bin vom Himmel gekommen, nicht dass ich meinen Willen tue, sondern den Willen des, der mich gesandt hat.

39 Das ist aber der Wille des Vaters, der mich gesandt hat, dass ich nichts verliere von allem, was er mir gegeben hat, sondern dass ich's auferwecke am Jüngsten Tage.

40 Denn das ist der Wille des, der mich gesandt hat, dass, wer den Sohn sieht und glaubt an ihn, habe das ewige Leben; und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tage.

41 Da murrten die Juden darüber, dass er sagte: Ich bin das Brot, dass vom Himmel gekommen ist,

42 und sprachen: Ist dieser nicht Jesus, Josephs Sohn, des Vater und Mutter wir kennen? Wie spricht er denn: Ich bin vom Himmel gekommen?

43 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Murret nicht untereinander.

44 Es kann niemand zu mir kommen, es sei denn, dass ihn ziehe der Vater, der mich gesandt hat; und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tage.

45 Es steht geschrieben in den Propheten: „Sie werden alle von Gott gelehrt sein.“ Wer es nun hört vom Vater und lernt es, der kommt zu mir.

46 Nicht dass jemand den Vater habe gesehen, außer dem, der vom Vater ist; der hat den Vater gesehen.

47 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer an mich glaubt, der hat das ewige Leben.

48 Ich bin das Brot des Lebens.

49 Eure Väter haben Manna gegessen in der Wüste und sind gestorben.

50 Dies ist das Brot, das vom Himmel kommt, auf dass, wer davon isset, nicht sterbe.

51 Ich bin das lebendige Brot, vom Himmel gekommen. Wer von diesem Brot essen wird, der wird leben in Ewigkeit. Und das Brot, dass ich geben werde, ist mein Fleisch, welches ich geben werde für das Leben der Welt.

52 Da zankten die Juden untereinander und sprachen: Wie kann dieser uns sein Fleisch zu essen geben?

53 Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Werdet ihr nicht essen das Fleisch des Menschensohnes und trinken sein Blut, so habt ihr kein Leben in euch.

54 Wer mein Fleisch isset und trinket mein Blut, der hat das ewige Leben, und ich werde ihn am Jüngsten Tage auferwecken.

55 Denn mein Fleisch ist die rechte Speise, und mein Blut ist der rechte Trank.

56 Wer mein Fleisch isset und trinket mein Blut, der bleibt in mir und ich in ihm.

57 Wie mich gesandt hat der lebendige Vater und ich lebe um des Vaters willen, also, wer mich isset, der wird auch leben um meinetwillen.

58 Dies ist das Brot, das vom Himmel gekommen ist; nicht, wie eure Väter haben Manna gegessen und sind gestorben: wer dies Brot isset, der wird leben in Ewigkeit.

59 Solches sagte er in der Schule, da er lehrte zu Kapernaum.

60 Viele nun seine Jünger, die das hörten, sprachen: Das ist eine harte Rede; wer kann sie hören?

61 Da Jesus aber bei sich selbst merkte, dass seine Jünger darüber murrten, sprach er zu ihnen: Ärgert euch das?
62 Wie, wenn ihr denn sehen werdet des Menschen Sohn auffahren dahin, da er zuvor war?
63 Der Geist ist's, der da lebendig macht; das Fleisch ist nichts nütze. Die Worte, die ich rede, die sind Geist und sind Leben.
64 Aber es sind etliche unter euch, die glauben nicht. (Denn Jesus wusste von Anfang wohl, welche nicht glaubend waren und welcher ihn verraten würde.)
65 Und er sprach: Darum habe ich euch gesagt: Niemand kann zu mir kommen, es sei ihm denn von meinem Vater gegeben.
66 Von dem an gingen seiner Jünger viele hinter sich und wandelten hinfort nicht mehr mit ihm.
67 Da sprach Jesus zu den Zwölfen: Wollt ihr auch weggehen?
68 Da antwortete ihm Simon Petrus: Herr, wohin sollen wir gehen? Du hast Worte des ewigen Lebens;
69 und wir haben geglaubt und erkannt, dass du bist Christus, der Sohn des lebendigen Gottes.
70 Jesus antwortete ihnen: Habe ich nicht euch zwölf erwählt? und – euer einer ist ein Teufel!
71 Er redete aber von dem Judas, Simons Sohn, Ischariot; der verriet ihn hernach, und war der Zwölfe einer.

7

1 Darnach zog Jesus umher in Galiläa; denn er wollte nicht in Judäa umherziehen, darum dass ihm die Juden nach dem Leben stellten.
2 Es war aber nahe der Juden Fest, die Laubhütten.
3 Da sprachen seine Brüder zu ihm: Mache dich auf von dannen und gehe nach Judäa, auf dass auch deine Jünger sehen, die Werke die du tust.
4 Niemand tut etwas im Verborgenen und will doch frei offenbar sein. Tust du solches, so offenbare dich vor der Welt.
5 Denn auch seine Brüder glaubten nicht an ihn.
6 Da spricht Jesus zu ihnen: Meine Zeit ist noch nicht hier; eure Zeit aber ist allewege.
7 Die Welt kann euch nicht hassen; mich aber hasst sie, denn ich zeuge von ihr, dass ihre Werke böse sind.
8 Gehet ihr hinauf auf dieses Fest; ich will noch nicht hinaufgehen auf dieses Fest, den meine Zeit ist noch nicht erfüllt.
9 Da er aber das zu ihnen gesagt, blieb er in Galiläa.
10 Als aber seine Brüder waren hinaufgegangen, da ging er auch hinauf zu dem Fest, nicht offenbar, sondern wie heimlich.
11 Da suchten ihn die Juden am Fest und sprachen: Wo ist der?
12 Und es war ein großes Gemurmel unter dem Volk. Etliche sprachen: Er ist fromm; die andern aber sprachen: Nein, er verführt das Volk.
13 Niemand aber redete frei von ihm um der Furcht willen vor den Juden.
14 Aber mitten im Fest ging Jesus hinauf in den Tempel und lehrte.
15 Und die Juden verwunderten sich und sprachen: Wie kann dieser die Schrift, so er sie doch nicht gelernt hat?
16 Jesus antwortete ihnen und sprach: Meine Lehre ist nicht mein, sondern des, der mich gesandt hat.
17 So jemand will des Willen tun, der wird innewerden, ob diese Lehre von Gott sei, oder ob ich von mir selbst rede.
18 Wer von sich selbst redet, der sucht seine eigene Ehre; wer aber sucht die Ehre des, der ihn gesandt hat, der ist wahrhaftig, und ist keine Ungerechtigkeit an ihm.
19 Hat euch nicht Mose das Gesetz gegeben? und niemand unter euch tut das Gesetz. Warum sucht ihr mich zu töten?
20 Das Volk antwortete und sprach: Du hast den Teufel; wer versucht dich zu töten?
21 Jesus antwortete und sprach: Ein einziges Werk habe ich getan, und es wundert euch alle.
22 Mose hat euch darum gegeben die Beschneidung, nicht dass sie von Mose kommt, sondern von den Vätern, und ihr beschneidet den Menschen am Sabbat.
23 So ein Mensch die Beschneidung annimmt am Sabbat, auf dass nicht das Gesetz Moses gebrochen werde, zürnet ihr denn über mich, dass ich den ganzen Menschen habe am Sabbat gesund gemacht?
24 Richtet nicht nach dem Ansehen, sondern richtet ein rechtes Gericht.
25 Da sprachen etliche aus Jerusalem: Ist das nicht der, den sie suchten zu töten?
26 Und siehe zu, er redet frei, und sie sagen nichts. Erkennen unsre Obersten nun gewiss, dass er gewiss Christus sei?
27 Doch wir wissen, woher dieser ist; wenn aber Christus kommen wird, so wird niemand wissen, woher er ist.
28 Da rief Jesus im Tempel und sprach: Ja, ihr kennet mich und wisset, woher ich bin; und von mir selbst bin ich nicht gekommen, sondern es ist ein Wahrhaftiger, der mich gesandt hat, welchen ihr nicht kennt.

29 Ich kenne ihn aber; denn ich bin von ihm, und er hat mich gesandt.
30 Da suchten sie ihn zu greifen; aber niemand legte die Hand an ihn, denn seine Stunde war noch nicht gekommen.
31 Aber viele vom Volk glaubten an ihn und sprachen: Wenn Christus kommen wird, wird er auch mehr Zeichen tun, denn dieser tut?
32 Und es kam vor die Pharisäer, dass das Volk solches von ihm murmelte. Da sandten die Pharisäer und Hohenpriester Knechte aus, das sie ihn griffen.
33 Da sprach Jesus zu ihnen: Ich bin noch eine kleine Zeit bei euch, und dann gehe ich hin zu dem, der mich gesandt hat.
34 Ihr werdet mich suchen, und nicht finden; und wo ich bin, könnet ihr nicht hin kommen.
35 Da sprachen die Juden untereinander: Wo soll dieser hin gehen, dass wir ihn nicht finden sollen? Will er zu den Zerstreuten unter den Griechen gehen und die Griechen lehren?
36 Was ist das für eine Rede, dass er sagte: „Ihr werdet mich suchen, und nicht finden; und wo ich bin, da könnet ihr nicht hin kommen“?
37 Aber am letzten Tage des Festes, der am herrlichsten war, trat Jesus auf, rief und sprach: Wen da dürstet, der komme zu mir und trinke!
38 Wer an mich glaubt, wie die Schrift sagt, von des Leibe werden Ströme des lebendigen Wassers fließen.
39 Das sagte er aber von dem Geist, welchen empfangen sollten, die an ihn glaubten; denn der Heilige Geist war noch nicht da, denn Jesus war noch nicht verklärt.
40 Viele nun vom Volk, die diese Rede hörten, sprachen: Dieser ist wahrlich der Prophet.
41 Andere sprachen: Er ist Christus. Etliche aber sprachen: Soll Christus aus Galiläa kommen?
42 Spricht nicht die Schrift: von dem Samen Davids und aus dem Flecken Bethlehem, da David war, soll Christus kommen?
43 Also ward eine Zwietracht unter dem Volk über ihn.
44 Es wollten aber etliche ihn greifen; aber niemand legte die Hand an ihn.
45 Die Knechte kamen zu den Hohenpriestern und Pharisäern; und sie sprachen zu ihnen: Warum habt ihr ihn nicht gebracht?
46 Die Knechte antworteten: Es hat nie ein Mensch also geredet wie dieser Mensch.
47 Da antworteten ihnen die Pharisäer: Seid ihr auch verführt?
48 Glaubt auch irgendein Oberster oder Pharisäer an ihn?
49 sondern das Volk, das nichts vom Gesetz weiß, ist verflucht.
50 Spricht zu ihnen Nikodemus, der bei der Nacht zu ihm kam, welcher einer unter ihnen war:
51 Richtet unser Gesetz auch einen Menschen, ehe man ihn verhört und erkennt, was er tut?
52 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Bist du auch ein Galiläer? Forste und siehe, aus Galiläa steht kein Prophet auf.
53 Und ein jeglicher ging also heim.

8

1 Jesus aber ging an den Ölberg.
2 Und frühmorgens kam er wieder in den Tempel, und alles Volk kam zu ihm; und er setzte sich und lehrte sie.
3 Aber die Schriftgelehrten und Pharisäer brachten eine Frau zu ihm, im Ehebruch ergriffen, und stellten sie in die Mitte
4 und sprachen zu ihm: Meister, diese Frau ist ergriffen auf frischer Tat im Ehebruch.
5 Mose aber hat uns im Gesetz geboten, solche zu steinigen. Was sagst du?
6 Das sprachen sie aber, ihn zu versuchen, auf daß sie eine Sache wider ihn hätten. Aber Jesus bückte sich nieder und schrieb mit dem Finger auf die Erde.
7 Als sie nun anhielten, ihn zu fragen, richtete er sich auf und sprach zu ihnen: Wer unter euch ohne Sünde ist, der werfe den ersten Stein auf sie.
8 Und bückte sich wieder nieder und schrieb auf die Erde.
9 Da sie aber das hörten, gingen sie hinaus, einer nach dem andern, von den Ältesten an; und Jesus ward allein gelassen und die Frau in der Mitte stehend.
10 Jesus aber richtete sich auf und sprach zu ihr: Weib, wo sind sie, deine Verkläger? Hat dich niemand verdammt?
11 Sie aber sprach: Herr, niemand. Jesus aber sprach: So verdamme ich dich auch nicht; gehe hin und sündige hinfort nicht mehr.
12 Da redete Jesus abermals zu ihnen und sprach: Ich bin das Licht der Welt. Wer mir nachfolgt, der wird nicht wandeln in der Finsternis, sondern wird das Licht des Lebens haben.
13 Da sprachen die Pharisäer zu ihm: Du zeugst von dir selbst; dein Zeugnis ist nicht wahr.

14 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Auch wenn ich von mir selbst zeuge, so ist mein Zeugnis wahr; denn ich weiß, woher ich gekommen bin und wohin ich gehe; ihr aber wisset nicht, woher ich komme und wohin ich gehe.

15 Ihr richtet nach dem Fleisch, ich richte niemand.

16 Wenn ich aber richte, so ist mein Gericht recht; denn ich bin nicht allein, sondern ich und der mich gesandt hat.

17 Auch steht in eurem Gesetz geschrieben, daß zweier Menschen Zeugnis wahr sei.

18 Ich bin's, der ich von mir selbst zeuge; und der Vater, der mich gesandt hat, zeugt auch von mir.

19 Da sprachen sie zu ihm: Wo ist dein Vater? Jesus antwortete: Ihr kennet weder mich noch meinen Vater; wenn ihr mich kenntet, so kenntet ihr auch meinen Vater.

20 Diese Worte redete Jesus an dem Gotteskasten, da er lehrte im Tempel; und niemand griff ihn, denn seine Stunde war noch nicht gekommen.

21 Da sprach Jesus abermals zu ihnen: Ich gehe hinweg, und ihr werdet mich suchen und in eurer Sünde sterben. Wo ich hingehe, da könnt ihr nicht hinkommen.

22 Da sprachen die Juden: Will er sich denn selbst töten, daß er spricht: Wohin ich gehe, da könnt ihr nicht hinkommen?

23 Und er sprach zu ihnen: Ihr seid von unten her, ich bin von oben her; ihr seid von dieser Welt, ich bin nicht von dieser Welt.

24 Darum habe ich euch gesagt, daß ihr sterben werdet in euren Sünden; denn wenn ihr nicht glaubet, daß ich es bin, so werdet ihr sterben in euren Sünden.

25 Da sprachen sie zu ihm: Wer bist du denn? Und Jesus sprach zu ihnen: Was rede ich noch mit euch!

26 Ich habe viel über euch zu reden und zu richten. Aber der mich gesandt hat, ist wahrhaftig, und was ich von ihm gehört habe, das rede ich zu der Welt.

27 Sie verstanden aber nicht, daß er ihnen von dem Vater sagte.

28 Da sprach Jesus zu ihnen: Wenn ihr des Menschen Sohn erhöhen werdet, dann werdet ihr erkennen, daß ich es bin und nichts von mir selber tue, sondern, wie mich der Vater gelehrt hat, so rede ich.

29 Und der mich gesandt hat, ist mit mir. Der Vater läßt mich nicht allein; denn ich tue allezeit, was ihm gefällt.

30 Da er solches redete, glaubten viele an ihn.

31 Da sprach nun Jesus zu den Juden, die an ihn glaubten: Wenn ihr bleiben werdet an meiner Rede, so seid ihr in Wahrheit meine Jünger

32 und werdet die Wahrheit erkennen, und die Wahrheit wird euch frei machen.

33 Da antworteten sie ihm: Wir sind Abrahams Kinder und sind niemals jemandes Knechte gewesen. Wie sprichst du denn: Ihr sollt frei werden?

34 Jesus antwortete ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer Sünde tut, der ist der Sünde Knecht.

35 Der Knecht aber bleibt nicht ewiglich im Hause; der Sohn bleibt ewiglich.

36 Wenn euch nun der Sohn frei macht, so seid ihr recht frei.

37 Ich weiß wohl, daß ihr Abrahams Kinder seid; aber ihr sucht mich zu töten, denn mein Wort findet bei euch keinen Raum.

38 Ich rede, was ich von meinem Vater gesehen habe; und ihr tut, was ihr von eurem Vater gehört habt.

39 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Abraham ist unser Vater. Spricht Jesus zu ihnen: Wenn ihr Abrahams Kinder wäret, so tätet ihr Abrahams Werke.

40 Nun aber sucht ihr mich zu töten, einen solchen Menschen, der ich euch die Wahrheit gesagt habe, die ich von Gott gehört habe. Das hat Abraham nicht getan.

41 Ihr tut eures Vaters Werke. Da sprachen sie zu ihm: Wir sind nicht unehelich geboren; wir haben einen Vater, Gott.

42 Jesus sprach zu ihnen: Wäre Gott euer Vater, so liebte ich mich; denn ich bin ausgegangen und komme von Gott; denn ich bin nicht von mir selber gekommen, sondern er hat mich gesandt.

43 Warum versteht ihr denn meine Sprache nicht? Weil ihr mein Wort nicht könnt hören!

44 Ihr habt den Teufel zum Vater, und nach eures Vaters Gelüste wollt ihr tun. Der ist ein Mörder von Anfang und steht nicht in der Wahrheit; denn die Wahrheit ist nicht in ihm. Wenn er die Lüge redet, so redet er von seinem Eignen; denn er ist ein Lügner und der Vater der Lüge.

45 Ich aber, weil ich die Wahrheit sage, so glaubet ihr mir nicht.

46 Welcher unter euch kann mich einer Sünde zeihen? Wenn ich aber die Wahrheit sage, warum glaubet ihr mir nicht?

47 Wer von Gott ist, der hört Gottes Wort; darum höret ihr nicht, denn ihr seid nicht von Gott.

48 Da antworteten die Juden und sprachen zu ihm: Sagen wir nicht recht, daß du ein Samariter bist und hast einen bösen Geist?

49 Jesus antwortete: Ich habe keinen bösen Geist, sondern ich ehre meinen Vater, und ihr verunehrt mich.

50 Ich suche nicht meine Ehre; es ist aber einer, der sie sucht und richtet.
 51 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: So jemand mein Wort wird halten, der wird den Tod nicht sehen ewiglich.
 52 Da sprachen die Juden zu ihm: Nun erkennen wir, daß du einen bösen Geist hast. Abraham ist gestorben und die Propheten, und du sprichst: So jemand mein Wort hält, der wird den Tod nicht schmecken ewiglich.
 53 Bist du mehr als unser Vater Abraham, welcher gestorben ist? Und die Propheten sind gestorben. Was machst du aus dir selbst?
 54 Jesus antwortete: Wenn ich mich selber ehre, so ist meine Ehre nichts. Es ist aber mein Vater, der mich ehrt, von welchem ihr sprecht: Er ist unser Gott,
 55 und kennet ihn nicht; ich aber kenne ihn. Und wenn ich wollte sagen: Ich kenne ihn nicht, - so würde ich ein Lügner, gleichwie ihr seid. Aber ich kenne ihn und halte sein Wort.
 56 Abraham, euer Vater, ward froh, daß er meinen Tag sehen sollte, und er sah ihn und freute sich.
 57 Da sprachen die Juden zu ihm: Du bist noch nicht fünfzig Jahre alt und hast Abraham gesehen?
 58 Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Ehe denn Abraham ward, bin ich.
 59 Da hoben sie Steine auf, daß sie auf ihn würfen. Aber Jesus verbarg sich und ging zum Tempel hinaus.

9

1 Und Jesus ging vorüber und sah einen, der blind geboren war.
 2 Und seine Jünger fragten ihn und sprachen: Meister, wer hat gesündigt, dieser oder seine Eltern, daß er ist blind geboren?
 3 Jesus antwortete: Es hat weder dieser gesündigt, noch seine Eltern, sondern es sollen die Werke Gottes offenbar werden an ihm.
 4 Ich muß wirken die Werke des, der mich gesandt hat, solange es Tag ist; es kommt die Nacht, da niemand wirken kann.
 5 Dieweil ich bin in der Welt, bin ich das Licht der Welt.
 6 Da er solches gesagt, spie er auf die Erde und machte einen Brei aus dem Speichel und legte den Brei auf des Blinden Augen
 7 und sprach zu ihm: Gehe hin zu dem Teich Siloah, das ist verdolmetscht: gesandt, und wasche dich! Da ging er hin und wusch sich und kam sehend.
 8 Die Nachbarn und die ihn zuvor gesehen hatten, daß er ein Bettler war, sprachen: Ist dieser nicht, der dasaß und bettelte?
 9 Etliche sprachen: Er ist's, etliche aber: Nein, aber er ist ihm ähnlich. Er selbst aber sprach: Ich bin's.
 10 Da sprachen sie zu ihm: Wie sind deine Augen aufgetan?
 11 Er antwortete: Der Mensch, der Jesus heißt, machte einen Brei und legte ihn auf meine Augen und sprach: Gehe hin zu dem Teich Siloah und wasche dich! Ich ging hin und wusch mich und ward sehend.
 12 Da sprachen sie zu ihm: Wo ist er? Er sprach: Ich weiß nicht.
 13 Da führten sie ihn, der zuvor blind war, zu den Pharisäern.
 14 Es war aber Sabbat an dem Tage, da Jesus den Brei machte und seine Augen öffnete.
 15 Da fragten sie ihn abermals, auch die Pharisäer, wie er wäre sehend geworden. Er aber sprach zu ihnen: Einen Brei legte er mir auf die Augen, und ich wusch mich und bin nun sehend.
 16 Da sprachen etliche der Pharisäer: Dieser Mensch ist nicht von Gott, weil er den Sabbat nicht hält. Die andern aber sprachen: Wie kann ein sündiger Mensch solche Zeichen tun? Und es ward eine Zwietracht unter ihnen.
 17 Sie sprachen wieder zu dem Blinden: Was sagst du von ihm, daß er hat deine Augen aufgetan? Er aber sprach: Er ist ein Prophet.
 18 Die Juden glaubten nicht von ihm, daß er blind gewesen und sehend geworden wäre, bis daß sie riefen die Eltern des, der sehend geworden war,
 19 fragten sie und sprachen: Ist das euer Sohn, von welchem ihr sagt, er sei blind geboren? Wie ist er denn nun sehend?
 20 Seine Eltern antworteten ihnen und sprachen: Wir wissen, daß dieser unser Sohn ist und daß er blind geboren ist.
 21 Wie er aber nun sehend ist, wissen wir nicht; oder wer ihm hat seine Augen aufgetan, wissen wir auch nicht. Er ist alt genug, fragt ihn, laßt ihn selbst für sich reden.
 22 Solches sagten seine Eltern, denn sie fürchteten sich vor den Juden. Denn die Juden hatten sich schon geeinigt: wenn jemand ihn als den Christus bekennte, der sollte in den Bann getan werden.
 23 Darum sprachen seine Eltern: Er ist alt genug, fraget ihn.
 24 Da riefen sie zum andern Mal den Menschen, der blind gewesen war, und sprachen zu ihm: Gib Gott die Ehre! Wir wissen, daß dieser Mensch ein Sünder ist.
 25 Er antwortete: Ist er ein Sünder? Das weiß ich nicht; eines aber weiß ich: daß ich blind war und bin nun sehend.

26 Da sprachen sie zu ihm: Was tat er dir? Wie tat er deine Augen auf?
 27 Er antwortete ihnen: Ich habe es euch schon gesagt, und ihr habt's nicht gehört! Was wollt ihr's abermals hören? Wollt ihr auch seine Jünger werden?
 28 Da schmähten sie ihn und sprachen: Du bist sein Jünger; wir aber sind des Mose Jünger.
 29 Wir wissen, daß Gott mit Mose geredet hat; woher aber dieser ist, wissen wir nicht.
 30 Der Mensch antwortete und sprach zu ihnen: Das ist ein wunderbarlich Ding, daß ihr nicht wisset, woher er ist, und er hat meine Augen aufgetan.
 31 Wir wissen, daß Gott die Sünder nicht hört; sondern wenn jemand gottesfürchtig ist und tut seinen Willen, den hört er.
 32 Vom Anbeginn der Welt hat man nicht gehört, daß jemand einem Blindgeborenen die Augen aufgetan habe.
 33 Wäre dieser nicht von Gott, er könnte nichts tun.
 34 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Du bist ganz in Sünden geboren und lehrst uns? Und stießen ihn hinaus.
 35 Es kam vor Jesus, daß sie ihn ausgestoßen hatten. Und da er ihn fand, sprach er zu ihm: Glaubst du an des Menschen Sohn?
 36 Er antwortete und sprach: Herr, wer ist's? auf daß ich an ihn glaube.
 37 Jesus sprach zu ihm: Du hast ihn gesehen, und der mit dir redet, der ist's.
 38 Er aber sprach: Herr, ich glaube, und fiel vor ihm nieder.
 39 Und Jesus sprach: Ich bin zum Gericht in diese Welt gekommen, auf daß, die da nicht sehen, sehend werden, und die da sehen, blind werden.
 40 Solches hörten etliche der Pharisäer, die bei ihm waren, und sprachen zu ihm: Sind wir denn auch blind?
 41 Jesus sprach zu ihnen: Wäret ihr blind, so hättet ihr keine Sünde; nun ihr aber sprecht: Wir sind sehend, bleibt eure Sünde.

10

1 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer nicht zur Tür hineingeht in den Schafstall, sondern steigt anderswo hinein, der ist ein Dieb und Räuber.
 2 Der aber zur Tür hineingeht, der ist der Hirte der Schafe.
 3 Dem tut der Türhüter auf, und die Schafe hören seine Stimme; und er ruft seine Schafe mit Namen und führt sie aus.
 4 Und wenn er alle die Seinen hat hinausgelassen, geht er vor ihnen hin, und die Schafe folgen ihm nach; denn sie kennen seine Stimme.
 5 Einem Fremden aber folgen sie nicht nach, sondern fliehen vor ihm; denn sie kennen der Fremden Stimme nicht.
 6 Diesen Spruch sagte Jesus zu ihnen; sie verstanden aber nicht, was es war, das er zu ihnen sagte.
 7 Da sprach Jesus wieder zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Ich bin die Tür zu den Schafen.
 8 Alle, die vor mir gekommen sind, die sind Diebe und Räuber; aber die Schafe haben ihnen nicht gehorcht.
 9 Ich bin die Tür; wenn jemand durch mich eingeht, der wird gerettet werden und wird ein- und ausgehen und Weide finden.
 10 Ein Dieb kommt nur, daß er stehle, würgen und umbringe. Ich bin gekommen, daß sie das Leben und volle Genüge haben sollen.
 11 Ich bin der gute Hirte. Der gute Hirte läßt sein Leben für die Schafe.
 12 Der Mietling aber, der nicht Hirte ist, des die Schafe nicht eigen sind, sieht den Wolf kommen und verläßt die Schafe und flieht; und der Wolf erhascht und zerstreut die Schafe.
 13 Der Mietling flieht; denn er ist ein Mietling und achtet der Schafe nicht.
 14 Ich bin der gute Hirte und kenne die Meinen und bin bekannt den Meinen,
 15 wie mich mein Vater kennt und ich kenne den Vater. Und ich lasse mein Leben für die Schafe.
 16 Und ich habe noch andere Schafe, die sind nicht aus diesem Stalle; und auch diese muß ich herführen, und sie werden meine Stimme hören, und wird eine Herde und ein Hirte werden.
 17 Darum liebt mich mein Vater, weil ich mein Leben lasse, auf daß ich's wieder nehme.
 18 Niemand nimmt es von mir, sondern ich lasse es von mir selber. Ich habe Macht, es zu lassen, und habe Macht, es wiederzunehmen. Solch Gebot habe ich empfangen von meinem Vater.
 19 Da ward abermals eine Zwietracht unter den Juden über diese Worte.
 20 Viele unter ihnen sprachen: Er hat einen bösen Geist und ist unsinnig; was höret ihr ihm zu?
 21 Die andern sprachen: Das sind nicht Worte eines Besessenen; kann ein böser Geist auch der Blinden Augen aufthun?
 22 Es ward aber Tempelweihe zu Jerusalem und war Winter.
 23 Und Jesus wandelte im Tempel in der Halle Salomos.
 24 Da umringten ihn die Juden und sprachen zu ihm: Wie lange hältst du unsre Seele im Ungewissen? Bist du

der Christus, so sage es frei heraus.

25 Jesus antwortete ihnen: Ich habe es euch gesagt, und ihr glaubet nicht. Die Werke, die ich tue in meines Vaters Namen, die zeugen von mir.

26 Aber ihr glaubet nicht, denn ihr seid nicht von meinen Schafen.

27 Meine Schafe hören meine Stimme, und ich kenne sie, und sie folgen mir,

28 und ich gebe ihnen das ewige Leben, und sie werden nimmermehr umkommen, und niemand wird sie aus meiner Hand reißen.

29 Der Vater, der mir sie gegeben hat, ist größer als alles, und niemand kann sie aus meines Vaters Hand reißen.

30 Ich und der Vater sind eins.

31 Da hoben die Juden abermals Steine auf, daß sie ihn steinigten.

32 Jesus antwortete ihnen: Viele gute Werke habe ich euch erzeugt von meinem Vater; um welches Werk unter ihnen steigst ihr mich?

33 Die Juden antworteten ihm: Um eines guten Werkes willen steinigen wir dich nicht, sondern um der Gotteslästerung willen und weil du als ein Mensch dich selber zu Gott machst.

34 Jesus antwortete ihnen: Steht nicht geschrieben in eurem Gesetz (Psalm 82,6): «Ich habe gesagt: Ihr seid Götter»?

35 Wenn er Götter die nennt, zu welchen das Wort Gottes geschah – und die Schrift kann doch nicht gebrochen werden –,

36 wie sprecht ihr denn zu dem, den der Vater geheiligt und in die Welt gesandt hat: Du lästerst Gott, – weil ich sagte: Ich bin Gottes Sohn?

37 Tue ich nicht die Werke meines Vaters, so glaubet mir nicht;

38 tue ich sie aber, so glaubet doch – wollt ihr mir nicht glauben – den Werken, damit ihr zur Erkenntnis kommt und in ihr bleibt, daß der Vater in mir ist und ich in ihm.

39 Da suchten sie abermals ihn zu greifen. Aber er entging ihnen aus ihren Händen

40 und zog hin wieder jenseits des Jordan an den Ort, da Johannes zuvor getauft hatte, und blieb allda.

41 Und viele kamen zu ihm und sprachen: Johannes tat kein Zeichen; aber alles, was Johannes von diesem gesagt hat, das ist wahr.

42 Und glaubten allda viele an ihn.

11

1 Es lag aber einer krank mit Namen Lazarus aus Bethanien, dem Dorfe Marias und ihrer Schwester Martha.

2 Maria aber war es, die den Herrn gesalbt hat mit Salbe und seine Füße getrocknet mit ihrem Haar. Deren Bruder Lazarus war krank.

3 Da sandten seine Schwestern zu ihm und ließen ihm sagen: Herr, siehe, den du lieb hast, der liegt krank.

4 Da Jesus das hörte, sprach er: Diese Krankheit ist nicht zum Tode, sondern zur Verherrlichung Gottes, daß der Sohn Gottes dadurch verherrlicht werde.

5 Jesus aber hatte Martha lieb und ihre Schwester und Lazarus.

6 Als er nun hörte, daß er krank war, blieb er noch zwei Tage an dem Ort, da er war;

7 danach aber spricht er zu seinen Jüngern: Laßt uns wieder nach Judäa ziehen!

8 Seine Jünger sprachen zu ihm: Meister, vor kurzem erst wollt die Juden dich steinigen, und du willst wieder dahin ziehen?

9 Jesus antwortete: Sind nicht des Tages zwölf Stunden? Wer des Tages wandelt, der stößt sich nicht; denn er sieht das Licht dieser Welt.

10 Wer aber des Nachts wandelt, der stößt sich; denn es ist kein Licht in ihm.

11 Solches sagte er, und danach spricht er zu ihnen: Lazarus, unser Freund, schläft; aber ich gehe hin, daß ich ihn aufwecke.

12 Da sprachen seine Jünger: Herr, schläft er, so wird's besser mit ihm.

13 Jesus aber sprach von seinem Tode; sie meinten aber, er rede vom leiblichen Schlaf.

14 Da sagte es ihnen Jesus frei heraus: Lazarus ist gestorben;

15 und ich bin froh um euretwillen, daß ich nicht dagewesen bin, auf daß ihr glaubet. Aber lasset uns zu ihm ziehen!

16 Da sprach Thomas, der genannt ist Zwilling, zu den Jüngern: Laßt uns mitziehen, daß wir mit ihm sterben!

17 Da kam Jesus und fand ihn schon vier Tage im Grabe liegen.

18 Bethanien aber war nahe bei Jerusalem, bei einer halben Stunde.

19 Und viele Juden waren zu Martha und Maria gekommen, sie zu trösten über ihren Bruder.

20 Als Martha nun hörte, daß Jesus kommt, ging sie ihm entgegen; Maria aber blieb daheim sitzen.

21 Da sprach Martha zu Jesus: Herr, wärest du hier gewesen, mein Bruder wäre nicht gestorben.

22 Aber auch jetzt noch weiß ich, daß, was du bittest von Gott, das wird dir Gott geben.

23 Jesus spricht zu ihr: Dein Bruder wird auferstehen.

24 Martha spricht zu ihm: Ich weiß wohl, daß er auferstehen wird in der Auferstehung am Jüngsten Tage.

25 Jesus spricht zu ihr: Ich bin die Auferstehung und das Leben. Wer an mich glaubt, der wird leben, ob er gleich stürbe;

26 und wer da lebet und glaubet an mich, der wird nimmermehr sterben. Glaubst du das?

27 Sie spricht zu ihm: Herr, ja; ich glaube, daß du bist der Christus, der Sohn Gottes, der in die Welt gekommen ist.

28 Und da sie das gesagt hatte, ging sie hin und rief ihre Schwester Maria heimlich und sprach: Der Meister ist da und ruft dich.

29 Dieselbe, als sie das hörte, stand sie eilends auf und kam zu ihm.

30 Jesus aber war noch nicht in das Dorf gekommen, sondern war noch an dem Ort, da ihm Martha entgegengekommen war.

31 Die Juden, die bei ihr im Hause waren und sie trösteten, da sie sahen, daß Maria eilends aufstand und hinausging, folgten sie ihr nach und dachten: Sie geht hin zum Grabe, daß sie daselbst weine.

32 Als nun Maria dahin kam, wo Jesus war, und ihn sah, fiel sie zu seinen Füßen und sprach zu ihm: Herr, wärest du hier gewesen, mein Bruder wäre nicht gestorben.

33 Als Jesus sie sah weinen und die Juden auch weinen, die mit ihr kamen, ergrimte er im Geist und ward betrübt in sich selbst

34 und sprach: Wo habt ihr ihn hingelegt? Sie sprachen zu ihm: Herr, komm und sieh es!

35 Und Jesus gingen die Augen über.

36 Da sprachen die Juden: Siehe, wie hat er ihn so lieb gehabt!

37 Etliche aber unter ihnen sprachen: Konnte, der dem Blinden die Augen aufgetan hat, nicht schaffen, daß auch dieser nicht stürbe?

38 Da ergrimte Jesus abermals in sich selbst und kam zum Grabe. Es war aber eine Höhle, und ein Stein davor gelegt.

39 Jesus sprach: Hebt den Stein weg! Spricht zu ihm Martha, die Schwester des Verstorbenen: Herr, er stinkt schon; denn er hat vier Tage gelegen.

40 Jesus spricht zu ihr: Habe ich dir nicht gesagt: wenn du glaubtest, so würdest du die Herrlichkeit Gottes sehen?

41 Da hoben sie den Stein weg. Jesus aber hob seine Augen empor und sprach: Vater, ich danke dir, daß du mich erhört hast.

42 Ich wußte wohl, daß du mich allezeit hörst; aber um des Volks willen, das umhersteht, habe ich geredet, damit sie glauben, daß du mich gesandt hast.

43 Da er das gesagt hatte, rief er mit lauter Stimme: Lazarus, komm heraus!

44 Und der Verstorbene kam heraus, gebunden mit Grabtüchern an Füßen und Händen und sein Angesicht verhüllt mit einem Schweißtuch. Jesus spricht zu ihnen: Löset die Binden und lasset ihn gehen!

45 Viele nun von den Juden, die zu Maria gekommen waren und sahen, was Jesus tat, glaubten an ihn.

46 Etliche aber von ihnen gingen hin zu den Pharisäern und sagten ihnen, was Jesus getan hatte.

47 Da versammelten die Hohenpriester und die Pharisäer den Rat und sprachen: Was tun wir? Dieser Mensch tut viele Zeichen.

48 Lassen wir ihn so, dann werden sie alle an ihn glauben, und es werden die Römer kommen und nehmen uns Land und Leute.

49 Einer aber unter ihnen, Kaiphas, der desselben Jahres Hoherpriester war, sprach zu ihnen: Ihr wisset nichts;

50 ihr bedenket auch nicht: Es ist euch besser, ein Mensch sterbe für das Volk, als daß das ganze Volk verderbe.

51 Solches aber redete er nicht von sich selbst, sondern, weil er desselben Jahres Hoherpriester war, weissagte er. Denn Jesus sollte sterben für das Volk,

52 und nicht für das Volk allein, sondern damit er auch die Kinder Gottes, die zerstreut waren, zusammenbrächte.

53 Von dem Tage an war es für sie beschlossen, daß sie ihn töteten.

54 Jesus aber wandelte nicht mehr öffentlich unter den Juden, sondern ging von dannen in eine Gegend nahe bei der Wüste, in eine Stadt, genannt Ephraim, und blieb daselbst mit seinen Jüngern.

55 Es war aber nahe das Ostern der Juden; und es gingen aus der Gegend viele hinauf nach Jerusalem vor Ostern, daß sie sich reinigten.

56 Da standen sie und fragten nach Jesus und redeten miteinander im Tempel: Was dünkt euch? Wird er wohl kommen auf das Fest?

57 Es hatten aber die Hohenpriester und Pharisäer ein Gebot ausgehen lassen: wenn jemand wüßte, wo er wäre, solle er's anzeigen, damit sie ihn greifen könnten.

12

1 Sechs Tage vor Ostern kam Jesus nach Bethanien, wo Lazarus war, welchen Jesus auferweckt hatte von den Toten.

2 Dasselbst machten sie ihm ein Mahl, und Martha diente; Lazarus aber war deren einer, die mit ihm zu Tische lagen.

3 Da nahm Maria ein Pfund Salbe von unverfälschter, köstlicher Narde und salbte die Füße Jesu und trocknete mit ihrem Haar seine Füße; das Haus aber ward voll vom Geruch der Salbe.

4 Da sprach seiner Jünger einer, Judas Ischarioth, der ihn hernach verriet:

5 Warum ist diese Salbe nicht verkauft um dreihundert Silbergroschen und den Armen gegeben?

6 Das sagte er aber nicht, weil er nach den Armen fragte, sondern er war ein Dieb und hatte den Beutel und nahm an sich, was gegeben ward.

7 Da sprach Jesus: Laß sie mit Frieden! Mag es gelten für den Tag meines Begräbnisses.

8 Denn Arme habt ihr allezeit bei euch; mich aber habt ihr nicht allezeit.

9 Da erfuhr viel Volks der Juden, daß er daselbst war, und kamen nicht allein um Jesu willen, sondern damit sie auch Lazarus sähen, welchen er von den Toten erweckt hatte.

10 Aber die Hohenpriester beschlossen, daß sie auch Lazarus töteten;

11 denn um seinetwillen gingen viele Juden hin und glaubten an Jesus.

12 Des andern Tages, da viel Volks, das aufs Fest gekommen war, hörte, daß Jesus käme nach Jerusalem,

13 nahmen sie Palmenzweige und gingen hinaus ihm entgegen und schrien: Hosianna! Gelobt sei, der da kommt in dem Namen des Herrn, der König von Israel!

14 Jesus aber fand ein Eselsfüllen und ritt darauf; wie denn geschrieben steht :

15 «Fürchte dich nicht, du Tochter Zion! Siehe, dein König kommt, reitend auf einem Eselsfüllen.»

16 Solches aber verstanden seine Jünger zuerst nicht; aber als Jesus verherrlicht ward, da dachten sie daran, daß solches von ihm geschrieben war und man solches ihm getan hatte.

17 Das Volk aber, das mit ihm war, als er Lazarus aus dem Grabe rief und von den Toten auferweckte, rühmte die Tat.

18 Darum ging ihm auch das Volk entgegen, da sie hörten, er hätte solches Zeichen getan.

19 Die Pharisäer aber sprachen untereinander: Ihr sehet, daß ihr nichts ausrichtet; siehe, alle Welt läuft ihm nach!

20 Es waren aber etliche Griechen unter denen, die hinaufgekommen waren, daß sie anbeteten auf dem Fest.

21 Die traten zu Philippus, der von Betsaida aus Galiläa war, baten ihn und sprachen: Herr, wir wollten Jesus gerne sehen.

22 Philippus kommt und sagt's Andreas, und Philippus und Andreas sagten's Jesus weiter.

23 Jesus aber antwortete ihnen und sprach: Die Zeit ist gekommen, daß des Menschen Sohn verherrlicht werde.

24 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wenn das Weizenkorn nicht in die Erde fällt und erstirbt, so bleibt's allein; wenn es aber erstirbt, so bringt es viel Frucht.

25 Wer sein Leben lieb hat, der wird's verlieren; und wer sein Leben auf dieser Welt hasset, der wird's erhalten zum ewigen Leben.

84

26 Wer mir dienen will, der folge mir nach; und wo ich bin, da soll mein Diener auch sein. Und wer mir dienen wird, den wird mein Vater ehren.

27 Jetzt ist meine Seele betrübt. Und was soll ich sagen? Vater, hilf mir aus dieser Stunde? Nein, darum bin ich in diese Stunde gekommen.

28 Vater, verherrliche deinen Namen! Da kam eine Stimme vom Himmel: Ich habe ihn verherrlicht und will ihn abermals verherrlichen.

29 Da sprach das Volk, das dabeistand und zuhörte: Es donnerte. Die andern sprachen: Es redete ein Engel mit ihm.

30 Jesus antwortete und sprach: Diese Stimme ist nicht um meinetwillen geschehen, sondern um euretwillen.

31 Jetzt geht das Gericht über die Welt; nun wird der Fürst dieser Welt ausgestoßen werden.

32 Und ich, wenn ich erhöht werde von der Erde, so will ich sie alle zu mir ziehen.

33 Das sagte er aber, zu zeigen, welches Todes er sterben würde.

34 Da antwortete ihm das Volk: Wir haben gehört im Gesetz, daß der Christus ewiglich bleibe; und wie sagst du denn: Des Menschen Sohn muß erhöht werden? Wer ist dieser Menschensohn?

35 Da sprach Jesus zu ihnen: Es ist das Licht noch eine kleine Zeit bei euch. Wandelt, solange ihr das Licht habt, damit euch die Finsternis nicht überfalle. Wer in der Finsternis wandelt, der weiß nicht, wo er hingeht.

36 Glaubet an das Licht, solange ihr's habt, auf daß ihr des Lichtes Kinder werdet. Solches redete Jesus und ging weg und verbarg sich vor ihnen.

37 Und ob er wohl solche Zeichen vor ihnen getan hatte, glaubten sie doch nicht an ihn;

38 auf daß erfüllt würde der Spruch des Propheten Jesaja, den er sagte: «Herr, wer glaubt unserm Predigen? Und wem ist der Arm des Herrn offenbart?»

39 Darum konnten sie nicht glauben, denn Jesaja sagte abermals :

40 «Er hat ihre Augen verblindet und ihr Herz verstockt, daß sie mit den Augen nicht sehen noch mit dem Herzen vernehmen und sich bekehren, und ich ihnen hülfe.»

41 Solches sagte Jesaja, da er seine Herrlichkeit sah, und redete von ihm.

42 Doch auch der Obersten glaubten viele an ihn; aber um der Pharisäer willen bekannten sie es nicht, auf daß sie nicht in den Bann getan würden.

43 Denn sie hatten lieber die Ehre bei den Menschen als die Ehre bei Gott.

44 Jesus aber rief und sprach: Wer an mich glaubt, der glaubt nicht an mich, sondern an den, der mich gesandt hat.

45 Und wer mich sieht, der sieht den, der mich gesandt hat.

46 Ich bin gekommen in die Welt ein Licht, damit, wer an mich glaubt, nicht in der Finsternis bleibe.

47 Und wer meine Worte hört und bewahrt sie nicht, den werde ich nicht richten; denn ich bin nicht gekommen, daß ich die Welt richte, sondern daß ich die Welt rette.

48 Wer mich verachtet und nimmt meine Worte nicht auf, der hat schon seinen Richter: Das Wort, welches ich geredet habe, das wird ihn richten am Jüngsten Tage.

49 Denn ich habe nicht von mir selber geredet; sondern der Vater, der mich gesandt hat, der hat mir ein Gebot gegeben, was ich sagen und reden soll.

50 Und ich weiß: sein Gebot ist das ewige Leben. Darum, was ich rede, das rede ich so, wie mir der Vater gesagt hat.

13

1 Vor dem Osterfest aber erkannte Jesus, daß seine Stunde gekommen war, daß er aus dieser Welt ginge zum Vater; und wie er hatte geliebt die Seinen, die in der Welt waren, so liebte er sie bis ans Ende.

2 Und bei dem Abendessen, da schon der Teufel hatte dem Judas, Simons Sohn, dem Ischarioth, ins Herz gegeben, daß er ihn verriete,

3 und Jesus wußte, daß ihm der Vater hatte alles in seine Hände gegeben und daß er von Gott gekommen war und zu Gott ging:

4 stand er vom Abendmahl auf, legte seine Kleider ab und nahm einen Schurz und umgürtete sich.

5 Danach goß er Wasser in ein Becken, hob an, den Jüngern die Füße zu waschen, und trocknete sie mit dem Schurz, mit dem er umgürtet war.

6 Da kam er zu Simon Petrus; der sprach zu ihm: Herr, solltest du mir meine Füße waschen?

7 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Was ich tue, das weißt du jetzt nicht; du wirst es aber hernach erfahren.

8 Da sprach Petrus zu ihm: Nimmermehr sollst du mir die Füße waschen! Jesus antwortete ihm: Werde ich dich nicht waschen, so hast du kein Teil an mir.

9 Spricht zu ihm Simon Petrus: Herr, nicht die Füße allein, sondern auch die Hände und das Haupt!

10 Spricht Jesus zu ihm: Wer gewaschen ist, der bedarf nichts als noch die Füße waschen; denn er ist ganz rein. Und ihr seid rein, aber nicht alle.

11 Denn er wußte seinen Verräter wohl; darum sprach er: Ihr seid nicht alle rein.

12 Da er nun ihre Füße gewaschen hatte, nahm er seine Kleider und setzte sich wieder nieder und sprach abermals zu ihnen: Wisset ihr, was ich euch getan habe?

13 Ihr heißet mich Meister und Herr und saget recht daran, denn ich bin's auch.

14 Wenn nun ich, euer Herr und Meister, euch die Füße gewaschen habe, so sollt ihr auch euch untereinander die Füße waschen.

15 Ein Beispiel habe ich euch gegeben, daß ihr tut, wie ich euch getan habe.

16 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Der Knecht ist nicht größer als sein Herr, noch der Apostel größer als der, der ihn gesandt hat.

17 Wenn ihr solches wisset, selig seid ihr, wenn ihr's tut.

18 Nicht rede ich von euch allen; ich weiß, welche ich erwählt habe. Aber es muß die Schrift erfüllt werden (Psalm 41,10): «Der mein Brot isset, der tritt mich mit Füßen.»

19 Jetzt sage ich's euch, ehe denn es geschieht, damit, wenn es geschehen ist, ihr glaubet, daß ich es bin.

20 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer aufnimmt, wenn ich jemand senden werde, der nimmt mich auf; wer aber mich aufnimmt, der nimmt den auf, der mich gesandt hat.

21 Da Jesus solches gesagt hatte, ward er betrübt im Geist und bezeugte und sprach: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Einer unter euch wird mich verraten.

22 Da sahen sich die Jünger untereinander an, und ward ihnen bange, von welchem er redete.

23 Es war aber einer unter seinen Jüngern, welchen Jesus lieb hatte, der lag bei Tische an der Brust Jesu.

24 Dem winkte Simon Petrus und sprach zu ihm: Sag, wer ist's, von dem er redet!
 25 Der lehnte sich an die Brust Jesu und sprach zu ihm: Herr, wer ist's?
 26 Jesus antwortete: Der ist's, dem ich den Bissen eintauche und gebe. Und er tauchte den Bissen ein, nahm ihn und gab ihn dem Judas, des Simon Ischarioth Sohn.
 27 Und nach dem Bissen fuhr der Satan in ihn. Da sprach Jesus zu ihm: Was du tust, das tue bald!
 28 Es wußte aber niemand am Tische, wozu er's ihm sagte.
 29 Etliche meinten, weil Judas den Beutel hatte, Jesus spräche zu ihm: Kaufe, was uns not ist zum Fest, oder daß er den Armen etwas gäbe.
 30 Da er nun den Bissen genommen hatte, ging er alsbald hinaus. Und es war Nacht.
 31 Da Judas aber hinausgegangen war, spricht Jesus: Nun ist des Menschen Sohn verherrlicht, und Gott ist verherrlicht in ihm.
 32 Ist Gott verherrlicht in ihm, so wird ihn Gott auch verherrlichen in sich und wird ihn alsbald verherrlichen.
 33 Liebe Kinder, ich bin noch eine kleine Weile bei euch. Ihr werdet mich suchen; und wie ich zu den Juden sagte: Wo ich hingehe, da könnt ihr nicht hinkommen, so sage ich jetzt auch euch.
 34 Ein neu Gebot gebe ich euch, daß ihr euch untereinander liebet, wie ich euch geliebt habe, damit auch ihr einander lieb habet.
 35 Daran wird jedermann erkennen, daß ihr meine Jünger seid, so ihr Liebe untereinander habt.
 36 Spricht Simon Petrus zu ihm: Herr, wo gehst du hin? Jesus antwortete ihm: Wo ich hingehe, kannst du mir diesmal nicht folgen; aber du wirst mir nachmals folgen.
 37 Petrus spricht zu ihm: Herr, warum kann ich dir diesmal nicht folgen? Ich will mein Leben für dich lassen.
 38 Jesus antwortete ihm: Solltest du dein Leben für mich lassen? Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Der Hahn wird nicht krähen, bis du mich dreimal habest verleugnet.

14

1 Euer Herz erschrecke nicht! Glaubet an Gott und glaubet an mich!
 2 In meines Vaters Hause sind viele Wohnungen. Wenn's nicht so wäre, würde ich dann zu euch gesagt haben: Ich gehe hin, euch die Stätte zu bereiten?
 3 Und wenn ich hingehe, euch die Stätte zu bereiten, so will ich wieder kommen und euch zu mir nehmen, damit ihr seid, wo ich bin.
 4 Und wo ich hingehe, - den Weg wisset ihr.
 5 Spricht zu ihm Thomas: Herr, wir wissen nicht, wo du hingehst; und wie können wir den Weg wissen?
 6 Jesus spricht zu ihm: Ich bin der Weg und die Wahrheit und das Leben; niemand kommt zum Vater denn durch mich.
 7 Wenn ihr mich kenntet, so kenntet ihr auch meinen Vater. Und von nun an kennet ihr ihn und habt ihn gesehen.
 8 Spricht zu ihm Philippus: Herr, zeige uns den Vater, so ist's uns genug.
 9 Jesus spricht zu ihm: So lange bin ich bei euch, und du kennst mich nicht, Philippus? Wer mich sieht, der sieht den Vater! Wie sprichst du denn: Zeige uns den Vater?
 10 Glaubst du nicht, daß ich im Vater und der Vater in mir ist? Die Worte, die ich zu euch rede, die rede ich nicht von mir selbst. Der Vater aber, der in mir wohnt, ~~der~~ tut seine Werke.
 11 Glaubet mir, daß ich im Vater und der Vater in mir ist; wo nicht, so glaubet mir doch um der Werke willen.
 12 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer an mich glaubt, der wird die Werke auch tun, die ich tue, und wird größere als diese tun, denn ich gehe zum Vater.
 13 Und was ihr bitten werdet in meinem Namen, das will ich tun, auf daß der Vater verherrlicht werde in dem Sohne.
 14 Was ihr mich bitten werdet in meinem Namen, das will ich tun.
 15 Liebet ihr mich, so werdet ihr meine Gebote halten.
 16 Und ich will den Vater bitten, und er wird euch einen andern Tröster geben, daß er bei euch sei ewiglich:
 17 den Geist der Wahrheit, welchen die Welt nicht kann empfangen, denn sie sieht ihn nicht und kennt ihn nicht. Ihr aber kennet ihn, denn er bleibt bei euch und wird in euch sein.
 18 Ich will euch nicht als Waisen zurücklassen; ich komme zu euch.
 19 Es ist noch um ein kleines, dann wird mich die Welt nicht mehr sehen. Ihr aber sollt mich sehen, denn ich lebe, und ihr sollt auch leben.
 20 An demselben Tage werdet ihr erkennen, daß ich in meinem Vater bin und ihr in mir und ich in euch.
 21 Wer meine Gebote hat und hält sie, der ist's, der mich liebt. Wer mich aber liebt, der wird von meinem Vater geliebt werden, und ich werde ihn lieben und mich ihm offenbaren.
 22 Spricht zu ihm Judas, nicht der Ischarioth: Herr, was ist's, daß du dich uns willst offenbaren und nicht der Welt?
 23 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Wer mich liebt, der wird mein Wort halten; und mein Vater wird ihn

lieben, und wir werden zu ihm kommen und Wohnung bei ihm machen.

24 Wer aber mich nicht liebt, der hält meine Worte nicht. Und das Wort, das ihr höret, ist nicht mein, sondern des Vaters, der mich gesandt hat.

25 Solches habe ich zu euch geredet, während ich bei euch gewesen bin.

26 Aber der Tröster, der heilige Geist, welchen mein Vater senden wird in meinem Namen, der wird euch alles lehren und euch erinnern alles des, was ich euch gesagt habe. Der Friede Christi

27 Den Frieden lasse ich euch, meinen Frieden gebe ich euch. Nicht gebe ich euch, wie die Welt gibt. Euer Herz erschrecke nicht und fürchte sich nicht.

28 Ihr habt gehört, daß ich euch gesagt habe: Ich gehe hin und komme wieder zu euch. Hättet ihr mich lieb, so würdet ihr euch freuen, daß ich zum Vater gehe, denn der Vater ist größer als ich.

29 Und nun habe ich's euch gesagt, ehe es geschieht, auf daß ihr glaubet, wenn es nun geschehen wird.

30 Ich werde nicht mehr viel mit euch reden, denn es kommt der Fürst der Welt. Er hat keine Macht über mich,

31 aber die Welt soll erkennen, daß ich den Vater liebe und tue, wie mir der Vater geboten hat. Stehet auf und lasset uns von hinnen gehen.

15

1 Ich bin der rechte Weinstock, und mein Vater der Weingärtner.

2 Eine jegliche Rebe an mir, die nicht Frucht bringt, wird er wegnehmen; und eine jegliche, die da Frucht bringt, wird er reinigen, daß sie mehr Frucht bringe.

3 Ihr seid schon rein um des Wortes willen, das ich zu euch geredet habe.

4 Bleibet in mir und ich in euch. Gleichwie die Rebe kann keine Frucht bringen von sich selber, sie bleibe denn am Weinstock, so auch ihr nicht, ihr bleibet denn in mir.

5 Ich bin der Weinstock, ihr seid die Reben. Wer in mir bleibt und ich in ihm, der bringt viel Frucht; denn ohne mich könnt ihr nichts tun.

6 Wer nicht in mir bleibt, der wird weggeworfen wie eine Rebe und verdorrt, und man sammelt sie und wirft sie ins Feuer, und müssen brennen.

7 Wenn ihr in mir bleibet und meine Worte in euch bleiben, werdet ihr bitten, was ihr wollt, und es wird euch widerfahren.

8 Darin wird mein Vater verherrlicht, daß ihr viel Frucht bringet und werdet meine Jünger.

9 Gleichwie mich mein Vater liebt, so liebe ich euch auch. Bleibet in meiner Liebe!

10 Wenn ihr meine Gebote haltet, so bleibet ihr in meiner Liebe, gleichwie ich meines Vaters Gebote halte und bleibe in seiner Liebe.

11 Solches rede ich zu euch, damit meine Freude in euch bleibe und eure Freude vollkommen werde.

12 Das ist mein Gebot, daß ihr euch untereinander liebet, gleichwie ich euch liebe.

13 Niemand hat größere Liebe denn die, daß er sein Leben läßt für seine Freunde.

14 Ihr seid meine Freunde, wenn ihr tut, was ich euch gebiete.

15 Ich sage hinfort nicht, daß ihr Knechte seid; denn ein Knecht weiß nicht, was sein Herr tut. Euch aber habe ich gesagt, daß ihr Freunde seid; denn alles, was ich habe von meinem Vater gehört, habe ich euch kundgetan.

16 Ihr habt mich nicht erwählt, sondern ich habe euch erwählt und gesetzt, daß ihr hingehet und Frucht bringet und eure Frucht bleibe, damit, wenn ihr den Vater bittet in meinem Namen, er's euch gebe.

17 Das gebiete ich euch, daß ihr euch untereinander liebet.

18 Wenn euch die Welt hasset, so wisset, daß sie mich vor euch gehaßt hat.

19 Wäret ihr von der Welt, so hätte die Welt das Ihre lieb. Weil ihr aber nicht von der Welt seid, sondern ich euch aus der Welt erwählt habe, darum hasset euch die Welt.

20 Gedenket an mein Wort, das ich euch gesagt habe: Der Knecht ist nicht größer als sein Herr. Haben sie mich verfolgt, so werden sie euch auch verfolgen; haben sie mein Wort gehalten, so werden sie eures auch halten.

21 Aber das alles werden sie euch tun um meines Namens willen; denn sie kennen den nicht, der mich gesandt hat.

22 Wenn ich nicht gekommen wäre und hätte es ihnen gesagt, so hätten sie keine Sünde; nun aber können sie nichts vorwenden, ihre Sünde zu entschuldigen.

23 Wer mich hasset, der hasset auch meinen Vater.

24 Hätte ich nicht die Werke getan unter ihnen, die kein anderer getan hat, so hätten sie keine Sünde. Nun aber haben sie es gesehen und hassen doch beide, mich und meinen Vater.

25 Doch muß erfüllt werden der Spruch, in ihrem Gesetz geschrieben (Psalm 69,5): «Sie hassen mich ohne Ursache.»

26 Wenn aber der Tröster kommen wird, welchen ich euch senden werde vom Vater, der Geist der Wahrheit, der vom Vater ausgeht, der wird zeugen von mir.

27 Und auch ihr werdet meine Zeugen sein, denn ihr seid von Anfang bei mir gewesen.

1 Solches habe ich zu euch geredet, damit ihr nicht Ärgernis nehmt.

2 Sie werden euch in den Bann tun. Ja, es kommt die Stunde, daß wer euch tötet, wird meinen, er tue Gott einen Dienst damit.

3 Und solches werden sie darum tun, weil sie weder meinen Vater noch mich erkennen.

4 Aber solches habe ich zu euch geredet, damit, wenn die Stunde kommen wird, ihr daran gedenket, daß ich's euch gesagt habe. Solches aber habe ich euch von Anfang nicht gesagt, denn ich war bei euch.

5 Nun aber gehe ich hin zu dem, der mich gesandt hat; und niemand unter euch fragt mich: Wo gehst du hin?

6 Sondern weil ich solches zu euch geredet habe, ist euer Herz voll Trauerns geworden.

7 Aber ich sage euch die Wahrheit: es ist euch gut, daß ich hingehe. Denn wenn ich nicht hingehe, so kommt der Tröster nicht zu euch. Wenn ich aber gehe, will ich ihn zu euch senden.

8 Und wenn derselbe kommt, wird er der Welt die Augen auftun über die Sünde und über die Gerechtigkeit und über das Gericht;

9 über die Sünde: daß sie nicht glauben an mich;

10 über die Gerechtigkeit: daß ich zum Vater gehe und ihr mich hinfort nicht sehet;

11 über das Gericht: daß der Fürst dieser Welt gerichtet ist.

12 Ich habe euch noch viel zu sagen; aber ihr könnt es jetzt nicht tragen.

13 Wenn aber jener, der Geist der Wahrheit, kommen wird, der wird euch in alle Wahrheit leiten. Denn er wird nicht aus sich selber reden; sondern was er hören wird, das wird er reden, und was zukünftig ist, wird er euch verkündigen.

14 Derselbe wird mich verherrlichen; denn von dem Meinen wird er's nehmen und euch verkündigen.

15 Alles, was der Vater hat, das ist mein. Darum habe ich gesagt: Er wird's von dem Meinen nehmen und euch verkündigen.

16 Über ein kleines, dann werdet ihr mich nicht sehen; und abermals über ein kleines, dann werdet ihr mich sehen.

17 Da sprachen etliche unter seinen Jüngern untereinander: Was ist das, was er sagt zu uns: Über ein kleines, dann werdet ihr mich nicht sehen; und abermals über ein kleines, dann werdet ihr mich sehen; und: Ich gehe zum Vater?

18 Da sprachen sie: Was ist das, was er sagt: Über ein kleines? Wir wissen nicht, was er redet.

19 Da merkte Jesus, daß sie ihn fragen wollten, und sprach zu ihnen: Darüber fraget ihr untereinander, daß ich gesagt habe: Über ein kleines, dann werdet ihr mich nicht sehen; und abermals über ein kleines, dann werdet ihr mich sehen.

20 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Ihr werdet weinen und heulen, aber die Welt wird sich freuen; ihr werdet traurig sein, doch eure Traurigkeit soll in Freude verkehrt werden.

21 Ein Weib, wenn sie gebiert, so hat sie Traurigkeit, denn ihre Stunde ist gekommen. Wenn sie aber das Kind geboren hat, denkt sie nicht mehr an die Angst um der Freude willen, daß ein Mensch zur Welt geboren ist.

22 Und auch ihr habt nun Traurigkeit; aber ich will euch wiedersehen, und euer Herz soll sich freuen, und eure Freude soll niemand von euch nehmen.

23 Und an demselben Tage werdet ihr mich nichts fragen. Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wenn ihr den Vater etwas bitten werdet, so wird er's euch geben in meinem Namen.

24 Bisher habt ihr nichts gebeten in meinem Namen. Bittet, so werdet ihr nehmen, daß eure Freude vollkommen sei.

25 Solches habe ich zu euch in Sprüchen und Bildern geredet. Es kommt aber die Zeit, daß ich nicht mehr in Bildern mit euch reden werde, sondern euch frei heraus verkündigen von meinem Vater.

26 An demselben Tage werdet ihr bitten in meinem Namen. Und ich sage euch nicht, daß ich den Vater für euch bitten will;

27 denn er selbst, der Vater, hat euch lieb, weil ihr mich liebet und glaubet, daß ich von Gott ausgegangen bin.

28 Ich bin vom Vater ausgegangen und gekommen in die Welt; wiederum verlasse ich die Welt und gehe zum Vater.

29 Sprechen zu ihm seine Jünger: Siehe, nun redest du frei heraus und nicht mehr in Bildern.

30 Nun wissen wir, daß du alle Dinge weißt und bedarfst nicht, daß dich jemand frage; darum glauben wir, daß du von Gott ausgegangen bist.

31 Jesus antwortete ihnen: Jetzt glaubet ihr?

32 Siehe, es kommt die Stunde und ist schon gekommen, daß ihr zerstreut werdet, ein jeglicher in das Seine, und mich allein lasset. Aber ich bin nicht allein, denn der Vater ist bei mir.

33 Solches habe ich mit euch geredet, daß ihr in mir Frieden habet. In der Welt habt ihr Angst; aber seid getrost, ich habe die Welt überwunden.

17

1 Solches redete Jesus und hob seine Augen auf gen Himmel und sprach: Vater, die Stunde ist da: verherrliche deinen Sohn, auf daß dich der Sohn verherrliche,
2 wie du ihm Macht gegeben hast über alles Fleisch, damit er das ewige Leben gebe allen, die du ihm gegeben hast.

3 Das ist aber das ewige Leben, daß sie dich, der du allein wahrer Gott bist, und den du gesandt hast, Jesus Christus, erkennen.

4 Ich habe dich verherrlicht auf Erden und vollendet das Werk, das du mir gegeben hast, daß ich es tun sollte.

5 Und nun verherrliche mich du, Vater, bei dir selbst mit der Klarheit, die ich bei dir hatte, ehe die Welt war.

6 Ich habe deinen Namen offenbart den Menschen, die du mir von der Welt gegeben hast. Sie waren dein, und du hast sie mir gegeben, und sie haben dein Wort behalten.

7 Nun wissen sie, daß alles, was du mir gegeben hast, sei von dir.

8 Denn die Worte, die du mir gegeben hast, habe ich ihnen gegeben; und sie haben's angenommen und erkannt wahrhaftig, daß ich von dir ausgegangen bin, und glauben, daß du mich gesandt hast.

9 Ich bitte für sie und bitte nicht für die Welt, sondern für die, die du mir gegeben hast; denn sie sind dein.

10 Und alles, was mein ist, das ist dein, und was dein ist, das ist mein; und ich bin in ihnen verherrlicht.

11 Und ich bin nicht mehr in der Welt; sie aber sind in der Welt, und ich komme zu dir. Heiliger Vater, erhalte sie in deinem Namen, den du mir gegeben hast, daß sie eins seien gleichwie wir.

12 Solange ich bei ihnen war, erhielt ich sie in deinem Namen, den du mir gegeben hast, und habe sie bewahrt, und ist keiner von ihnen verloren außer dem Sohn des Verderbens, auf daß die Schrift erfüllt würde.

13 Nun aber komme ich zu dir und rede solches in der Welt, auf daß sie in sich haben meine Freude vollkommen.

14 Ich habe ihnen gegeben dein Wort, und die Welt haßte sie; denn sie sind nicht von der Welt, wie denn auch ich nicht von der Welt bin.

15 Ich bitte nicht, daß du sie von der Welt nimmest, sondern daß du sie bewahrest vor dem Bösen.

16 Sie sind nicht von der Welt, gleichwie ich auch nicht von der Welt bin.

17 Heilige sie in der Wahrheit; dein Wort ist die Wahrheit.

18 Gleichwie du mich gesandt hast in die Welt, so sende ich sie auch in die Welt.

19 Ich heilige mich selbst für sie, auf daß auch sie geheiligt seien in der Wahrheit.

20 Ich bitte aber nicht allein für sie, sondern auch für die, die durch ihr Wort an mich glauben werden,

21 auf daß sie alle eins seien, gleichwie du, Vater, in mir und ich in dir; daß auch sie in uns seien, damit die Welt glaube, du habest mich gesandt.

22 Und ich habe ihnen gegeben die Herrlichkeit, die du mir gegeben hast, daß sie eins seien, gleichwie wir eins sind,

23 ich in ihnen und du in mir, auf daß sie vollkommen eins seien und die Welt erkenne, daß du mich gesandt hast und liebst sie, gleichwie du mich liebst.

24 Vater, ich will, daß, wo ich bin, auch die bei mir seien, die du mir gegeben hast, auf daß sie meine Herrlichkeit sehen, die du mir gegeben hast; denn du hast mich geliebt, ehe denn die Welt gegründet ward.

25 Gerechter Vater, die Welt kennt dich nicht; ich aber kenne dich, und diese haben erkannt, daß du mich gesandt hast.

89

26 Und ich habe ihnen deinen Namen kundgetan und will ihn kundtun, damit die Liebe, mit der du mich liebst, sei in ihnen und ich in ihnen.

18

1 Da Jesus solches geredet hatte, ging er hinaus mit seinen Jüngern über den Bach Kidron; da war ein Garten, darein ging Jesus und seine Jünger.

2 Judas aber, der ihn verriet, wußte den Ort auch, denn Jesus versammelte sich oft daselbst mit seinen Jüngern.

3 Da nun Judas zu sich genommen hatte die Schar der Kriegsknechte und die Diener der Hohenpriester und Pharisäer, kommt er dahin mit Fackeln, Lampen und mit Waffen.

4 Da nun Jesus wußte alles, was ihm begegnen sollte, ging er hinaus und sprach zu ihnen: Wen suchet ihr?

5 Sie antworteten ihm: Jesus von Nazareth. Er spricht zu ihnen: Ich bin's! Judas aber, der ihn verriet, stand auch bei ihnen.

6 Als nun Jesus zu ihnen sprach: Ich bin's! wichen sie zurück und fielen zu Boden.

7 Da fragte er sie abermals: Wen suchet ihr? Sie aber sprachen: Jesus von Nazareth.

8 Jesus antwortete: Ich habe es euch gesagt, daß ich's bin. Suchet ihr denn mich, so lasset diese gehen!

9 auf daß das Wort erfüllt würde, welches er gesagt hatte: Ich habe derer keinen verloren, die du mir gegeben hast.

10 Da hatte Simon Petrus ein Schwert und zog es heraus und schlug nach des Hohenpriesters Knecht und hieb ihm sein rechtes Ohr ab. Und der Knechtieß Malchus.

11 Da sprach Jesus zu Petrus: Stecke dein Schwert in die Scheide! Soll ich den Kelch nicht trinken, den mir mein Vater gegeben hat?

12 Die Schar aber und der Oberhauptmann und die Diener der Juden nahmen Jesus und banden ihn

13 und führten ihn zuerst zu Hannas; der war der Schwiegervater des Kaiphas, welcher des Jahres Hoherpriester war.

14 Es war aber Kaiphas, der den Juden geraten hatte, es wäre gut, daß ein Mensch stürbe für das Volk.

15 Simon Petrus aber folgte Jesus nach und ein anderer Jünger. Dieser Jünger war dem Hohenpriester bekannt und ging mit Jesus hinein in des Hohenpriesters Palast.

16 Petrus aber stand draußen vor der Tür. Da ging der andere Jünger, der dem Hohenpriester bekannt war, hinaus und redete mit der Türhüterin und führte Petrus hinein.

17 Da sprach die Magd, die Türhüterin, zu Petrus: Bist du nicht auch einer von den Jüngern dieses Menschen? Er sprach: Ich bin's nicht.

18 Es standen aber die Knechte und Diener und hatten ein Kohlenfeuer gemacht, denn es war kalt, und wärmten sich. Petrus aber stand bei ihnen und wärmte sich.

19 Aber der Hohepriester fragte Jesus über seine Jünger und über seine Lehre.

20 Jesus antwortete ihm: Ich habe frei öffentlich geredet vor der Welt. Ich habe allezeit gelehrt in der Synagoge und in dem Tempel, wo alle Juden zusammenkommen, und habe nichts im Verborgenen geredet.

21 Was fragst du mich? Frage die, die gehört haben, was ich zu ihnen geredet habe. Siehe, diese wissen, was ich gesagt habe.

22 Als er aber solches redete, gab der Diener einer, der dabeistand, Jesus einen Backenstreich und sprach: Antwortest du so dem Hohenpriester?

23 Jesus antwortete: Habe ich übel geredet, so beweise, daß es böse sei; habe ich aber recht geredet, was schlägst du mich?

24 Und Hannas sandte ihn gebunden zu dem Hohenpriester Kaiphas.

25 Simon Petrus aber stand und wärmte sich. Da sprachen sie zu ihm: Bist du nicht seiner Jünger einer? Er leugnete aber und sprach: Ich bin's nicht.

26 Spricht einer von des Hohenpriesters Knechten, ein Verwandter des, dem Petrus das Ohr abgehauen hatte: Sah ich dich nicht im Garten bei ihm?

27 Da leugnete Petrus abermals, und alsbald krächte der Hahn.

28 Da führten sie Jesus von Kaiphas vor das Richthaus. Und es war frühe; und sie gingen nicht in das Richthaus, damit sie nicht unrein würden, sondern Ostern essen könnten.

29 Da ging Pilatus zu ihnen heraus und sprach: Was bringet ihr für Klage wider diesen Menschen?

30 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Wäre dieser nicht ein Übeltäter, wir hätten dir ihn nicht überantwortet.

31 Da sprach Pilatus zu ihnen: So nehmet ihr ihn hin und richtet ihn nach eurem Gesetz. Da sprachen die Juden zu ihm: Wir dürfen niemand töten, -

32 auf daß erfüllt würde das Wort Jesu, das er sagte, um zu zeigen, welches Todes er sterben würde.

33 Da ging Pilatus wieder hinein ins Richthaus und rief Jesus und sprach zu ihm: Bist du der Juden König?

34 Jesus antwortete: Redest du das von dir selbst, oder haben's dir andere von mir gesagt?

35 Pilatus antwortete: Bin ich ein Jude? Dein Volk und die Hohenpriester haben dich mir überantwortet. Was hast du getan?

36 Jesus antwortete: Mein Reich ist nicht von dieser Welt. Wäre mein Reich von dieser Welt, meine Diener würden darum kämpfen, daß ich den Juden nicht überantwortet würde; aber nun ist mein Reich nicht von dieser Welt.

37 Da sprach Pilatus zu ihm: So bist du dennoch ein König? Jesus antwortete: Du sagst es, ich bin ein König. Ich bin dazu geboren und in die Welt gekommen, daß ich für die Wahrheit zeugen soll. Wer aus der Wahrheit ist, der höret meine Stimme.

38 Spricht Pilatus zu ihm: Was ist Wahrheit? Und da er das gesagt, ging er wieder hinaus zu den Juden und spricht zu ihnen: Ich finde keine Schuld an ihm.

39 Ihr habt aber eine Gewohnheit, daß ich euch einen Gefangenen zum Osterfest losgebe; wollt ihr nun, daß ich euch der Juden König losgebe?

40 Da schrien sie wieder und sprachen: Nicht diesen, sondern Barabbas! Barabbas aber war ein Räuber.

19 1 Da nahm Pilatus Jesus und ließ ihn geißeln.

2 Und die Kriegsknechte flochten eine Krone von Dornen und setzten sie auf sein Haupt und legten ihm ein Purpurkleid an,

3 traten zu ihm und sprachen: Sei gegrüßt, lieber Judenkönig! und gaben ihm Backenstreiche.

4 Da ging Pilatus wieder heraus und sprach zu ihnen: Sehet, ich führe ihn heraus zu euch, damit ihr erkenntet,

daß ich keine Schuld an ihm finde.

5 Da ging Jesus heraus und trug eine Dornenkrone und ein Purpurkleid. Und Pilatus spricht zu ihnen: Sehet, welch ein Mensch!

6 Da ihn die Hohenpriester und die Diener sahen, schrien sie und sprachen: Kreuzige! kreuzige! Pilatus spricht zu ihnen: Nehmt ihr ihn hin und kreuzigt ihn, denn ich finde keine Schuld an ihm.

7 Die Juden antworteten ihm: Wir haben ein Gesetz, und nach dem Gesetz muß er sterben, denn er hat sich selbst zu Gottes Sohn gemacht.

8 Da Pilatus das Wort hörte, fürchtete er sich noch mehr

9 und ging wieder hinein in das Richthaus und spricht zu Jesus: Woher bist du? Aber Jesus gab ihm keine Antwort.

10 Da sprach Pilatus zu ihm: Redest du nicht mit mir? Weißt du nicht, daß ich Macht habe, dich loszugeben, und Macht habe, dich zu kreuzigen?

11 Jesus antwortete: Du hättest keine Macht über mich, wenn sie dir nicht wäre von oben her gegeben. Darum: der mich dir überantwortet hat, der hat größere Sünde.

12 Von da an trachtete Pilatus, wie er ihn losließe. Die Juden aber schrien und sprachen: Läßt du diesen los, so bist du des Kaisers Freund nicht; denn wer sich zum König macht, der ist wider den Kaiser.

13 Da Pilatus das Wort hörte, führte er Jesus heraus und setzte sich auf den Richterstuhl an der Stätte, die da heißt Steinpflaster, auf hebräisch Gabbatha.

14 Es war aber der Rüsttag auf Ostern um die sechste Stunde. Und er spricht zu den Juden: Sehet, das ist euer König!

15 Sie schrien aber: Weg, weg mit dem! Kreuzige ihn! Spricht Pilatus zu ihnen: Soll ich euren König kreuzigen? Die Hohenpriester antworteten: Wir haben keinen König denn den Kaiser.

16 Da überantwortete er ihnen Jesus, daß er gekreuzigt würde. Kreuzigung und Tod Sie nahmen ihn aber, 17 und er trug sein Kreuz und ging hinaus zur Stätte, die da heißt Schädelstätte, welche heißt auf hebräisch Golgatha.

18 Allda kreuzigten sie ihn und mit ihm zwei andere zu beiden Seiten, Jesus aber mitten inne.

19 Pilatus aber schrieb eine Überschrift und setzte sie auf das Kreuz; und war geschrieben: Jesus von Nazareth, der Juden König.

20 Diese Überschrift lasen viele Juden, denn die Stätte, da Jesus gekreuzigt ward, war nahe bei der Stadt. Und es war geschrieben in hebräischer, lateinischer und griechischer Sprache.

21 Da sprachen die Hohenpriester der Juden zu Pilatus: Schreibe nicht: Der Juden König, sondern daß er gesagt habe: Ich bin der Juden König.

22 Pilatus antwortete: Was ich geschrieben habe, das habe ich geschrieben.

23 Die Kriegsknechte aber, da sie Jesus gekreuzigt hatten, nahmen sie seine Kleider und machten vier Teile, einem jeglichen Kriegsknecht einen Teil, dazu auch den Rock. Der Rock aber war ungenäht, von obenan gewebt durch und durch.

24 Da sprachen sie untereinander: Lasset uns den nicht zerteilen, sondern darum lösen, wes er sein soll, - auf daß erfüllt würde die Schrift (Psalm 22,19): «Sie haben meine Kleider unter sich geteilt und haben über meinen Rock das Los geworfen.» Solches taten die Kriegsknechte.

25 Es stand aber bei dem Kreuze Jesu seine Mutter und seiner Mutter Schwester, Maria, des Kleopas Frau, und Maria Magdalena.

26 Da nun Jesus seine Mutter sah und den Jünger dabeistehen, den er lieb hatte, spricht er zu seiner Mutter: Weib, siehe, das ist dein Sohn!

27 Danach spricht er zu dem Jünger: Siehe, das ist deine Mutter! Und von der Stunde an nahm sie der Jünger zu sich.

28 Danach, da Jesus wußte, daß schon alles vollbracht war, auf daß die Schrift erfüllt würde, spricht er: Mich dürstet!

29 Da stand ein Gefäß voll Essig. Sie aber füllten einen Schwamm mit Essig und steckten ihn auf einen Ysop und hielten es ihm dar zum Munde.

30 Da nun Jesus den Essig genommen hatte, sprach er: Es ist vollbracht! und neigte das Haupt und verschied.

31 Die Juden aber, weil es Rüsttag war, damit nicht die Leichname am Kreuze blieben den Sabbat über, denn es war ein großer Sabbat, baten sie den Pilatus, daß ihnen die Beine gebrochen und sie abgenommen würden.

32 Da kamen die Kriegsknechte und brachen dem ersten die Beine und dem andern, der mit ihm gekreuzigt war.

33 Als sie aber zu Jesus kamen und sahen, daß er schon gestorben war, brachen sie ihm die Beine nicht;

34 sondern der Kriegsknechte einer öffnete seine Seite mit einem Speer, und alsbald ging Blut und Wasser heraus.

35 Und der das gesehen hat, der hat es bezeugt, und sein Zeugnis ist wahr, und er weiß, daß er die Wahrheit

sagt, damit auch ihr glaubet.

36 Denn solches ist geschehen, daß die Schrift erfüllt würde : «Ihr sollt ihm kein Bein zerbrechen.»

37 Und abermals spricht die Schrift : «Sie werden sehen auf den, in welchen sie gestochen haben.»

38 Danach bat den Pilatus Joseph von Arimathia, der ein Jünger Jesu war, doch heimlich aus Furcht vor den Juden, daß er den Leichnam Jesu dürfte abnehmen. Und Pilatus erlaubte es. Da kam er und nahm den Leichnam Jesu herab.

39 Es kam aber auch Nikodemus, der vormals bei der Nacht zu Jesus gekommen war, und brachte Myrrhe und Aloe untereinander gemengt, bei hundert Pfunden.

40 Da nahmen sie den Leichnam Jesu und banden ihn in leinene Tücher mit den Spezereien, wie die Juden pflegen zu begraben.

41 Es war aber an der Stätte, da er gekreuzigt ward, ein Garten und im Garten ein neues Grab, in welches niemand je gelegt war.

42 Dahin legten sie Jesus um des Rüsttages willen der Juden, weil das Grab nahe war.

20

1 An dem ersten Tage der Woche kommt Maria Magdalena frühe, da es noch finster war, zum Grabe und sieht, daß der Stein vom Grabe hinweg war.

2 Da läuft sie und kommt zu Simon Petrus und zu dem andern Jünger, welchen Jesus lieb hatte, und spricht zu ihnen: Sie haben den Herrn weggenommen aus dem Grabe, und wir wissen nicht, wo sie ihn hingelegt haben.

3 Da ging Petrus und der andere Jünger hinaus und kamen zum Grabe.

4 Es liefen aber die zwei miteinander, und der andere Jünger lief voraus, schneller als Petrus, und kam zuerst zum Grabe,

5 schaut hinein und sieht die leinenen Binden gelegt; er ging aber nicht hinein.

6 Da kam Simon Petrus ihm nach und ging hinein in das Grab und sieht die Binden gelegt

7 und das Schweiß Tuch, das Jesus um das Haupt gebunden war, nicht zu den Binden gelegt, sondern beiseits, zusammengewickelt, an einen besonderen Ort.

8 Da ging auch der andere Jünger hinein, der zuerst zum Grabe gekommen war, und sah und glaubte.

9 Denn sie verstanden die Schrift noch nicht, daß er von den Toten auferstehen müßte.

10 Da gingen die Jünger wieder heim.

11 Maria aber stand vor dem Grabe und weinte draußen. Als sie nun weinte, schaute sie in das Grab

12 und sieht zwei Engel in weißen Kleidern sitzen, einen zu den Häupten und den andern zu den Füßen, da sie den Leichnam Jesu hingelegt hatten.

13 Und dieselben sprachen zu ihr: Weib, was weinst du? Sie spricht zu ihnen: Sie haben meinen Herrn weggenommen, und ich weiß nicht, wo sie ihn hingelegt haben.

14 Und als sie das sagte, wandte sie sich zurück und sieht Jesus stehen und weiß nicht, daß es Jesus ist.

15 Spricht Jesus zu ihr: Weib, was weinst du? Wen suchest du? Sie meint, es sei der Gärtner, und spricht zu ihm: Herr, hast du ihn weggetragen, so sage mir, wo hast du ihn hingelegt, so will ich ihn holen.

16 Spricht Jesus zu ihr: Maria! Da wandte sie sich um und spricht zu ihm auf hebräisch: Rabbuni! das heißt: Meister!

92

17 Spricht Jesus zu ihr: Rühre mich nicht an! denn ich bin noch nicht aufgefahren zum Vater. Gehe aber hin zu meinen Brüdern und sage ihnen: Ich fahre auf zu meinem Vater und zu eurem Vater, zu meinem Gott und zu eurem Gott.

18 Maria Magdalena kommt und verkündigt den Jüngern: Ich habe den Herrn gesehen, und solches hat er zu mir gesagt.

19 Am Abend aber desselben ersten Tages der Woche, da die Jünger versammelt und die Türen verschlossen waren aus Furcht vor den Juden, kam Jesus und trat mitten ein und spricht zu ihnen: Friede sei mit euch!

20 Und als er das gesagt hatte, zeigte er ihnen die Hände und seine Seite. Da wurden die Jünger froh, daß sie den Herrn sahen.

21 Da sprach Jesus abermals zu ihnen: Friede sei mit euch! Gleichwie mich der Vater gesandt hat, so sende ich euch.

22 Und da er das gesagt hatte, blies er sie an und spricht zu ihnen: Nehmet hin den heiligen Geist!

23 Welchen ihr die Sünden erlasset, denen sind sie erlassen; und welchen ihr sie behaltet, denen sind sie behalten.

24 Thomas aber, der Zwölfe einer, der da heißt Zwillig, war nicht bei ihnen, als Jesus kam.

25 Da sagten die andern Jünger zu ihm: Wir haben den Herrn gesehen. Er aber sprach zu ihnen: Wenn ich nicht in seinen Händen sehe die Nägelmale und lege meinen Finger in die Nägelmale und lege meine Hand in seine Seite, kann ich's nicht glauben.

26 Und über acht Tage waren abermals seine Jünger drinnen und Thomas mit ihnen. Kommt Jesus, da die

Türen verschlossen waren, und tritt mitten ein und spricht: Friede sei mit euch!

27 Danach spricht er zu Thomas: Reiche deinen Finger her und siehe meine Hände und reiche deine Hand her und lege sie in meine Seite und sei nicht ungläubig, sondern gläubig!

28 Thomas antwortete und sprach zu ihm: Mein Herr und mein Gott!

29 Spricht Jesus zu ihm: Weil du mich gesehen hast, Thomas, so glaubst du. Selig sind, die nicht sehen und doch glauben!

30 Noch viele andere Zeichen tat Jesus vor den Jüngern, die nicht geschrieben sind in diesem Buch.

31 Diese aber sind geschrieben, daß ihr glaubet, Jesus sei der Christus, der Sohn Gottes, und daß ihr durch den Glauben das Leben habet in seinem Namen.

21

1 Danach offenbarte sich Jesus abermals den Jüngern am See Tiberias. Er offenbarte sich aber so:

2 Es waren beieinander Simon Petrus und Thomas, der da heißt Zwillig, und Nathanael von Kana in Galiläa und die Söhne des Zebedäus und andere zwei seiner Jünger.

3 Spricht Simon Petrus zu ihnen: Ich will fischen gehen. Sie sprechen zu ihm: So wollen wir mit dir gehen. Sie gingen hinaus und traten in das Schiff, und in derselben Nacht fingen sie nichts.

4 Als es aber schon Morgen wurde, stand Jesus am Ufer, aber die Jünger wußten nicht, daß es Jesus war.

5 Spricht Jesus zu ihnen: Kinder, habt ihr nichts zu essen? Sie antworteten ihm: Nein.

6 Er aber sprach zu ihnen: Werfet das Netz zur Rechten des Schiffs, so werdet ihr finden. Da warfen sie und konnten's nicht mehr ziehen vor der Menge der Fische.

7 Da spricht der Jünger, welchen Jesus lieb hatte, zu Petrus: Es ist der Herr! Da Simon Petrus hörte, daß es der Herr war, gürtete er den Rock um, denn er war nackt, und warf sich ins Meer.

8 Die andern Jünger aber kamen mit dem Schiff, denn sie waren nicht ferne vom Lande, sondern bei zweihundert Ellen, und zogen das Netz mit den Fischen.

9 Als sie nun ausstiegen auf das Land, sahen sie Kohlen gelegt und Fische darauf und Brot.

10 Spricht Jesus zu ihnen: Bringet her von den Fischen, die ihr jetzt gefangen habt!

11 Simon Petrus stieg hinein und zog das Netz auf das Land voll großer Fische, hundertdreißig. Und obwohl ihrer so viel waren, zerriß doch das Netz nicht.

12 Spricht Jesus zu ihnen: Kommt und haltet das Mahl! Niemand aber unter den Jüngern wagte, ihn zu fragen: Wer bist du? Denn sie wußten, daß es der Herr war.

13 Da kommt Jesus und nimmt das Brot und gibt's ihnen, desgleichen auch die Fische.

14 Das ist nun das dritte Mal, daß Jesus offenbart ward den Jüngern, nachdem er von den Toten auferstanden war.

15 Als sie nun das Mahl gehalten hatten, spricht Jesus zu Simon Petrus: Simon, des Johannes Sohn, hast du mich lieber, als mich diese haben? Er spricht zu ihm: Ja, Herr, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Lämmer!

16 Spricht er zum zweiten Mal zu ihm: Simon, des Johannes Sohn, hast du mich lieb? Er spricht zu ihm: Ja, Herr, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Schafe!

17 Spricht er zum dritten Mal zu ihm: Simon, des Johannes Sohn, hast du mich lieb? Petrus ward traurig, daß er zum dritten Mal zu ihm sagte: Hast du mich lieb? und sprach zu ihm: Herr, du weißt alle Dinge, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Schafe!

18 Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Als du jünger warst, gürtetest du dich selbst und wandeltest, wo du hin wolltest; wenn du aber alt wirst, wirst du deine Hände ausstrecken, und ein anderer wird dich gürtend und führen, wo du nicht hin willst.

19 Das sagte er aber, zu zeigen, mit welchem Tode er Gott preisen würde. Und als er das gesagt, spricht er zu ihm: Folge mir nach!

20 Petrus aber wandte sich um und sah den Jünger folgen, welchen Jesus lieb hatte, der auch an seiner Brust beim Abendessen gelegen hatte und gesagt: Herr, wer ist's, der dich verrät?

21 Da Petrus diesen sah, spricht er zu Jesus: Herr, was wird aber mit diesem?

22 Jesus spricht zu ihm: Wenn ich will, daß er bleibe, bis ich komme, was geht es dich an? Folge du mir nach!

23 Da ging die Rede aus unter den Brüdern: Dieser Jünger stirbt nicht. Aber Jesus sprach nicht zu ihm: Er stirbt nicht, sondern: Wenn ich will, daß er bleibe, bis ich komme, was geht es dich an?

24 Dies ist der Jünger, der von diesen Dingen zeugt und dies geschrieben hat, und wir wissen, daß sein Zeugnis wahrhaftig ist.

25 Es sind auch viele andere Dinge, die Jesus getan hat. Wenn sie aber sollten eins nach dem andern geschrieben werden, achte ich, die Welt würde die Bücher nicht fassen, die zu schreiben wären.